

အလင်းကရင်နှင့် အိပ်မက်အား နစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ

မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့

MATSUSHITA KONOSUKE

အောင်ကျော်ဟိန်း (မြန်မာပြန်)

THE DAIDO LIFE FOUNDATION

MATSUSHITA KONOSUKE HIKARI TO YUME WO MOTOMETUDUKETA 90 NEN

Text by Bunryo Okamoto / Illustrations by Isao Takada

Text copyright : 1991 by Yasuko Nitta

Illustrations copyright : 1991 by Husae Takada

**Original Japan language edition published
by PHP Institute, Inc., Tokyo, Japan**

First Published in Myanmar by
The Daido Life Foundation, 2018.
The Myanmar Publication arranged by
QUALITY PUBLISHING HOUSE Co.,LTD.

© Myanmar Edition: The Daido Life Foundation

© Myanmar Text : Aung Kyaw Hein Shimaoka

**All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
utilized in any form or by any means, electronic or mechani-
cal, without prior written permission from the publisher.**

ဘာသာပြန်သူ
ဘာသာပြန်သူ > အောင်ကျော်ဖိန်း
(Mr.Shimaoka)

ပုဂ္ဂိုလ်ပွင့်
ပထမအတွင်း > (ပါဝါစာမတ်လ)
အုပ်ရော > ၂၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာဖူးအပြင်အဆင် > ဉာဏ်လင်းထက်
ကွန်ပူးတာတစီ > Quality
အတွင်းအလင် > Eagle

ပုဂ္ဂိုလ်သူ
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (၁၀၂၃)၊ မြို့ဝေလွှာပုဂ္ဂိုလ်တိုက်
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ပြန်ယူ၊ ရန်ကုန်ပြော

ထုတ်ဝေသူ
ခြီးမြင့်ထွန်း (၁၀၂၇၆)၊
Quality Publishing House
အမှတ်ရွေ့စာ/ရွေ့ဂျာ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊
ကျွန်းသည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
ကျောက်တဲ့တားပြန်ယူ၊ ရန်ကုန်ပြော
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၆၆၈၃၃၉။

တန်ဖိုး > တပေဒါန

အလင်းရောင်နှင့် အိပ်မက်အား
နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ
မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့

အောင်ကျော်ဟိန်း(မြန်မာပြန်)

တိကျိုအသံလွင့်ဌာန၏ပြိုင်ပွဲတွင်
 ပထမဆုအဖြစ် ရွှေးချယ်ခံခဲ့ရသည့် ရေဒီယို
 (၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိဘာလ)

ဂျပန်ကြေးမုပြင်အစီအစဉ်	၁၂
နိုင်းခိုအသက်အဆမခံကုမ္ပဏီရန်ပုဇွဲအဖွဲ့	၁၄
ဘာသာပြန်သူ၏ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၇
တရေးသူအမှာစကား	၁၉
၁။စဉ်းတားသည့်လျှင်ယ်ကလေး	
အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည်စတ်ပုံ	၂၀
ဖင်၏ကျော်းမြင်း	၂၄
အိုဓာကာသို့	၂၆
စက်သီးဆိုင်	၃၇
အိပ်မက်အသစ်မွေးဖွားခြင်း	၄၃

လူမောင်အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကျောင်း	၅၂
ကျောင်းတက်ရန် လက်လျှော့ခြင်း	၅၃

၂။ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာသည့် အိပ်မက်ကမ္ဘာ

အိပ်ထောင်ပြခြင်း	၆၇
တွေ့ဝေမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်	၇၀
ခက်ထန်ကမ်းတမ်းလုသည့်ဘဝလမ်းကြောင်း	၇၇
ကယ်တင်ရင် ဘုရားသခင်	၈၄
ကြီးမားသည့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု	၉၀
လွတ်မြောက်ကျော်လွှားနိုင်မည့်လမ်းကြောင်း	၉၆
စိတ်တူညီစွာထား၍	၁၀၁
ရောင်းမထွက်နိုင်စရာမရှိ	၁၁၀
လျှင်သေးကြံရဝါ၍	၁၁၈

၃။ တောက်ပရွန်းလက်သည့်အလင်းလမ်းကြား

“နေရှင်နယ်” မွေးဖွားခြင်း	၁၂၆
နှစ်သက်သဘောကျသည့် လူငယ်	၁၃၁
အဆိုဝါးဆုံးစီးပွားရေးကျဆင်းမှု	၁၃၈
အားမာန်တက်ကြွောဖြင့်	၁၄၃
ရေဒီယိုအမိကရှက်:	၁၄၇
သက်သာမည့်ရေးနှင့်း	၁၅၅
တာဝန်ကိုပြတ်သားစွာဖြင့်	၁၅၉
ဒုံးဆာကာခရိုင်၊ ခဒိုမရာ	၁၆၆
စစ်နှင့် သဘောနှင့် လေယာဉ်ပုံ	၁၇၂

၄။ အနာဂတ်၏အိပ်မက်သို့ ဦးတည်၏

မောင်မိုက်သည့်နေရက်များ	၁၇၈
PHP	၁၈၄
နိုင်ငံ့ခြားသို့ ပျော်သန်းခြင်း	၁၉၀
ရတနာ (၃)ပါး	၁၉၇
ရေတန်းမှ နောက်သို့ ခြေတစ်လုမ်းဆုတ်ခြင်း	၂၀၂
ခုတိယအကြိုင် PHP သို့	၂၀၈
စဉ်ဆက်မပြတ် မြင်ဟနဲ့သည့်အိပ်မက်	၂၀၅
နှမြောတသခြင်း	၂၂၅

နိဂုံးချုပ်အမှာစကား

၂၂၉

မြင်းပုံသည် ကောင်းကောင်ပေါ်သို့ လွတ်လပ်စွာပုံသန်း နိုင်သက္ကာသို့
အတွေးအခေါက် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်နိုင်စေရန် ဖော်ပြသည့်

မြင်းပုံပုံကြားရပ်

“ဂျပန်ကြေးမှုပြင် အစီအစဉ်”
တအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာတ
Japanese Mirrors Series

အာရုနိုင်ငံအသီးသီး၌ “ဂျပန်”နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမို
နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊
ယဉ်ကော်မှု၊ သမိုင်းကြောင်းများနှင့်ပတ်သက်သော ဂျပန်စာပေ
လက်ရာများ၊ စာပေကျမ်းကန်များအား အာရုနိုင်ငံအသီးသီး၏
ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်းကို ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်
မှအစပြုပြီး အင်တိက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ ဂျပန်
စာပေကျမ်းကန်များကို အာရုနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများဖြင့်
ဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် မျက်မွောက်စေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏
နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး စွဲဖြေားတိုးတက်မှုတို့ကို
သိရှိနားလည်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် ထိုအကြောင်းအရာ

များ၏ ကောထောက်နောက်ခံဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အာရုံနိုင်ငံအသီးသီးက ဂျပန်အကြောင်း လေ့လာနေ သော သုတေသနများ၊ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားများက ဂျပန်နိုင်ငံ အပေါ်နားလည်မှုပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာရလာစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း အစီအစဉ်ကို Japanese Mirror (ဂျပန်ကြေးမှု) ဟု ခေါ်ဆိုထားပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဂျပန်စာအုပ်ဖြစ်သော “အလင်းဓရာင်နှင့် ဒိုပ်မက်အား နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ” မဆုရှိတာ ကိုးနီးစပေါ့ (Matsushita Konosuke) ကို ဦးအောင်ကျော်ဟိန်းရှိမာအိုကာ (Mr. Shimaoka) မှ ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လူအသီများသည့်ကုမ္ပဏီကို တည် ထောင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး အစဉ်အမြှတ်မှုံး လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့အတွက် ချမ်းသာပေါ်ခွင့်မှုကို ဆန္ဒပြုကာ ငါးကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သည့် မဆုရှိတာ ကိုးနီးစပေါ့၏ ဘဝအကြောင်းကို မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူ့ပြည်သားများမှုလည်း ကျပ်ပြန်စွာ သိရှိနားလည် သဘောပေါက်မည်ဆိုပါက ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါမည်။

The Daido Life Foundation
ခိုင်းခိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့.

- ၁။ တည်ထောင်သောနစ် - ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ^J
၂။ ဦး ခေါ်ချော်² - Tetsuhiro Kida
၃။ ရုံးတည်နေရာ - 1-2-1 Edobori,
Nishi-Ku, Osaka,
550-0002, Japan

၄။ ရည်ရွယ်ချက်

ခိုင်းခိုအသက်အာမခံတောင်ဒေးရှင်း (The Daido Life Foundation)သည် ခိုင်းခိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ (Daido Life Insurance Company)၏ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်မူ နစ် (၀၀) မြောက် နစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အဗြား နိုင်ငံများအတွက် ယဉ်ကော်မူဖလှယ်သောလုပ်ငန်းများ အကောင်

အထည်ဖော်ဆောင်ချက်ရေးနှင့် အထောက်အကူပြုရင်းမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချို့ကြည်ရင်းနှီးမှုကို ပိုမိုတိုးတက်လာစေရန်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတကာတိတွေမှ ရင့်ကျက်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါ သည်။

၅။ အမိကလူပ်ရှားမှုများ

- (က) ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံမှ ဒေသဆိုင်ရာသုတေသန၏
(Area Studies Prize) ပေးခြင်း

နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်းနှီးရန် အခြေခံလိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သည့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒေသအသီးသီးနှင့်ဆက်စပ်သော ပညာရေး ဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းများကို ထောက်ပံ့ချီးမြှုင့်သောဓာဖြစ်၍ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဌာနအဖွဲ့အစည်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆုပေးနေပါသည်။

(ဂ) ဘာသာပြန်စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- (က) အာရှနိုင်ငံများ၏ စေတ်သစ်စာပေများကို
ဂျပန်ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း
(Asia Gendai Bungei Series)

စာပေမှတစ်ဆင့် အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ အပြန်အလှန် နားလည်မှုကို လေးနက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ စေတ်သစ်စာပေကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည်။

၁၆ ◊ အောင်ကျော်မိန္ဒါး

- (ခ) အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့်
ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း
(Japanese Mirror Series)

အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမို
နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံမှ စာအုပ်များ
ကို အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများသို့ ဘာသာပြန်
ထုတ်ဝေခြင်းပြုလုပ်လျက် ရှိသည်။

- (၃) ကောင်းတောက်ပုံမှုပေးခြင်း

ပညာသင်အစက်အခဲရှိသည့် အရေ့ခြေတောင်အာရှနိုင်ငံများမှ
ကလေးထောက်အတွက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကမ္မားပြီးယူး မြန်မာ၊
လာအိရှိကောင်းများတွင် စာအုပ်နှင့် စာရေးကိုရှိယူများကို လုပ်ခြင်း
ပေးနေပါသည်။

ဘသပြန်သူ အောင်ကျော်ဟန်:(Mr. Shimaoka) ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်

အစ ဦးမျိုးမြင့်အောင်၊ အမိ ဒေါ်စွဲန္တာန္တာတို့မှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရုပ်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း လားရှီးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ပိုဘဏ်အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ဖော်လာမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ ပုသိမ်၊ တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါနေထိုင်၍ အထက်တန်းပညာကို ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တွေ့သို့လ် ပထမနှစ်ကျောင်းသား ဘဝတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ တွေ့သို့လ်ကျောင်းပညာရေးများ ရပ်ဆိုင်း ထားသဖြင့် အမိမြန်မာနိုင်ငံမှထွေက်ခွာ၍ ထိုင်း၊ စင်ကာပု၊ မလေးရား၊ ဟောင်ကောင်၊ ကိုရှိုးယား၊ တရုတ်၊ မကာအိုတို့တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်၍ ကျောင်းစရိတ်ကို ရှာဖွေစေဆောင်းခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ကတည်းက သွားရောက်ပညာသင်ရန် ဆန္တရှိခဲ့သည့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ပညာသင်ကြား၍ ပိုသုကာပညာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ထိုနောက် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုက္ခိုမြို့တွင် ပိသုကာပညာဖွင့် အသက်မွေးဝမ်းကော်ငါးပြု၍ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် TAMA HOME ကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ မြန်မာနိုင်ငံ ဌာနနေကိုယ်တားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာ့ကဲတိမြေ အများပိုင်ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တွင် CEO အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ လက်ရှိ တွင် Nippon Foundation ၏ကရင်ပြည်နယ်ပြန်လည်ထူထောင် ရေး အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများတွင် အင်ဂျင်နီယာချုပ်အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း မိခင်ဘာသာစကားဖြစ်သည့် မြန်မာ တပေနှင့် စကားကို အသုံးပြုကာ နစ်နိုင်ငံ အကျိုးပြုအနေဖြင့် ဂျပန် လူမျိုးများအား မြန်မာစကား၊ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို သင်ကြား ပေးခြင်း၊ ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးကော်ပို ရေးရှင်း (JICA)၊ ဂျပန်နိုင်ငံ တရားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ နိုင်ငံဌားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် NHK တယ်လီပေးရှင်းဌာနတို့၏ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဂျပန်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြား ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုနှင့် လေး နှက်စွာ အပြန်အလှန်နားလည်သဘောပါက်မူများ ရရှိနိုင်ရေးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများတွင် ပိမိတတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် အထူးစိတ်အားထက်သန်သူ ဖြစ်သည်။

• • •

မာရေးသူ အမှာစကား

မဆုရိတ ကိုးနီးစကော့ (နေရာင်နယ် ပန်နာဆိုးနစ် လုပ်ငန်း
တည်ထောင်သူ)၏ အများအကျိုးကိုစဉ်းစား၍ ကြိုးစားခဲ့ရာမှ
အောင်မြင်မှုရရှိလာသည့် သာဓကကိုမြန်မာလုပ်ယူးတန်ဖိုးထား
အတုယူစေရန် ရည်ရွယ်ကာ ကျွဲ့ဟာအုပ်ကို ရွေးချယ်၍ ဘာသာပြန်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁။ ဓာတ်သည့်ကလေး

အစိုးပဖြတ်နိုင်သည့်ဓာတ်ပုံ

ဤဓာတ်ပုံသည် ရပ်ရည်သန်ပြန်သော အမျိုးသမီးနှင့်
ခစ်စရာကောင်းသော လူငယ်ကလေးတို့၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။
“ပျော်ဆွဲရမ်းမမြှေ့သော မိသားစုတစ်စုမှ မိခင်နှင့် ငှင်း၏ကလေး
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ကေန်မှုချ ထင်ကြသူများမည်ဖြစ်သော်လည်း
တကယ်တမ်းမှာတော့ မဟုတ်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိုဓာတ်ရှိ ဝက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏
ဇနီးသည်နှင့် ငှင်း၏ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဝန်ထမ်းလူငယ်
ကလေးဖြစ်ပြီး ယခုမှုစဉ် ရှင်းပြသွားမည့် မဆုရှိတ ကိုးနီးဝက္ခာ၊
၁၀ နှစ်သားအရွယ်တိုန်းက ပုံပင် ဖြစ်သည်။

၁၀ နှစ်သားဟုဆိုပါက ယခုမှုစဉ်တွင် မူလတန်းကောာင်း၌
(၅) တန်းကောာင်းသား ဖြစ်နေမည်ဆိုသော်လည်း ကိုးနီးဝက္ခာ
သည် အိုဓာတ်မြှို့ ဝကာအီဆုရှိအာဝါးရှိရပ်ကွက်ရှိ “ဂေါ့ခိုင်း
ဝက်ဘီးဆိုင်”တွင် အိပ်နေအိပ်စားအလုပ်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဂေါ့ခိုင်စက်ဘီးဆိုင်တွင် ကိုးနီးစကောကဲ့သို့ အိပ်နေအိပ်တဲ့
အလုပ်လုပ်ကိုင်သူ ၄၊ ၅ ယောက်လောက် ရှိခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော
သည် ၄င်း အလုပ်ဝင်ခါစထဲမှ အသက်အငယ်ဆုံး အလုပ်သမား
ကလေး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂေါ့ခိုင်း
လင်မယားမှာ သားသမီးမရှိသဖြင့် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကိုးနီးစကော
ကိုရိုင်း၍ ချုပ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်တွင်အလုပ်လုပ်နေရင်း
ဝန်ထမ်းများကို “တစ်ခါလောက် ဓာတ်ပုံစာရာခေါ်ပြီး အားလုံး
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံရှိက်ကြရအောင်”ဟု ပြောခဲ့သည်။
ဝန်ထမ်းများကလည်း ဓာတ်ပုံမရှိက်စဖူး ရှိက်ရမည်ဖြစ်၍ အရမ်း
ဝမ်းသာနေကြပေသည်။

ソケット

ခက်ရှင်းခွာမီးသီးခေါင်း

၂၂ ♦ အောင်ကျော်စိန်း

“တတ်ပုံရရင်အမေ့ဆီကိုပိုမယ်”

(ကျွန်းကျွန်းဟာရှိတဲ့ပုံကိုပြစိ...)

ကိုပိုးစကော်လည်း ဝါကာယာမတွင်ရှိသော မိခင်ကို သတိ
တရာ်ခြစ်ရင်းစိတ်တွေလုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာလာသောနေ့တွင် ဆိုင်ရှင်၏စေဆိုင်းချက်အရ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မနက်ကတေသုံးက အပြင်တွက်လာခဲ့ရသည်။ “ဓာတ်ပုံဆရာမီအောင် အမြန်ပြန်မယ်” ကိုးနီးစကောက ထိသိ စဉ်းစားနေရင်း ကြေးစားပမ်းစား အမြန်လမ်းလျောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်ပြားလည်း တစ်ဖက်တွင် အလုပ်ကိစ္စအချိန်ကြာခဲ့သဖြင့် တက်သုတေသနရှိကြ၍ အမြန်ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ဓာတ်ပုံဆရာကို မမိတော့ပေါ်။

“ကိုးနီးစကော မင်း နောက်ကျရွိ ဓာတ်ပုံဆရာပြန်သွားပြီ၊ နောက်မှရိုက်တာပြု”ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကောသည် ခံပြင်းမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုများ ပေါက်ကွဲ၍ အားရပါးရနိချပစ်လိုက်သည်။

ထိအချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်ကတော်က နောက်ဖော်မှ ဆိုင်ရှုံး သို့ ရောက်လာပြီး “ကိုးနီးစကော အခုစာတ်ပုံဆိုင်ကို ထိ J ယောက် သွားရအောင်”ဟု ပြောပြီး ဆိုင်ရှင်ကတော်က ကိုးနီးစကောကို အဝတ် အစား လဲစေကာ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အဝတ်အစားလဲ၍ ဓာတ်ပုံ ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိကဲ့သို့ သွားရောက်ပြီးရှိက်ခဲ့ရာမှ ဤဓာတ်ပုံကလေး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါး ကိုးနီးစကော၊ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး....”

ဆိုင်ရှင်ကတော်က ဓာတ်ပုံရလာသည့်အခါတွင် ဓာတ်ပုံကို (J) ပုံ ပေးခဲ့ရာ ကိုနီးစကောက ၁ ပုံကို မိစင်ထံသို့ပို့ကာ ၁ ပုံကို မိမိ လက်ထဲတွင် ချွန်ထားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ငှင်းစာတ်ပုံသည် ကိုးနီးစေကော်အတွက် အရေးကြီးသည့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေ သည်။ ကိုးနီးစေကော်သည် ငှင်းစာတ်ပုံကိုကြည့်တိုင်း ဆိုင်ရှင်ကတော် ၈။ ကြုံနာမှုနှင့် နွေးထွေးမှုကို သတိရကာ သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် လည်း ငှင်းစိတ်စာတ်ကိုထားရှိဖို့ မမေ့ရလေအောင် ကြီးစား အားထုတ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း နာမည်ကော်ကြားလာသည့်အခါတွင် ကိုးနီးစေကော်သည် မိမိငယ်စဉ်ကလေးဘဝအကြောင်းအား ပြန်လည် တမ်းတသတိရကာ ပြောပြခြင်း၊ စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခြင်း တိုကိုပြလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ရေးသားပြောဆိုတိုင်းတွင် ဆိုင်ရှင်ကတော်၏ ကြုံနာမှုကို ဖော်ပြရန် မေ့လေ့ရှုခဲ့ခြင်း မရှိပေါ့။ အဖိုးတန်စာတ်ပုံ ကလေးကိုလည်း စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှုခဲ့သည်။

အင်၏ကျော်းခြင်း

ဝါကာယာမခရှင်သည် အိုဓားကာခရှင်၏ တောင်ဘက်တွင် ရှိဖြေး သိနီးခါဝါခေါ်သည့် ကြီးမားသည့်မြစ်က ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် ရှိသည့် အေသာဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစေကော်သည် မရှိခေတ်-၂၇ ခုနှစ် (၁၈၉၄ ခုနှစ်) နိုဝင်ဘာလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် သိနီးခါဝါမြစ်ဝမှ ၁၀ ကီလိုမီတာ ဆန်တက်လာသည့်နေရာတွင် တည်ရှိသည့် ဝါကာယာမခရှင် ခအိုဆိုးမြှိုနာယ်၊ ဝါဆွာ ခဲန်းဒါန်းနီကို (လက်ရှိတွင် ဝါကာယာမမြှို့ ခန်းဒါန်း)တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

စခင် မာဆရုစုနှင့် မိခင် တိုကုအဲတို့မှ မွေးဖွားလာသည့် မွေးချင်း (၈) ယောက်ထဲမှ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

လမ်းလျောက်တတ်ခါစတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ရောင်းဘေး ၌ ကလေးထိန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ကျောက်ခဲများကောက်ကာ ထော့ ကတားလေ့ ရှိခဲ့သည်။

နေဝါဒရီတရောအချိန်တွင် ကလေးထိန်းက ကိုးနီးစကော့ကို ကျော့ပိုးလေ့ ရှိခဲ့သည်။

“ကိုးကလေးအိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်”

ကိုးနီးစကော့က ကလေးထိန်း၏ကျောပေါ်တွင် နေဝါ ဆည်းဆာ၏အလုအပကို ခံစားကြည့်ရှုရင်း အိပ်ပျော်လေ့ ရှိသည်။

ထိုအကြောင်းအရာသည် ကိုးနီးစကော့အတွက် ပိုးတဝါး အိပ်မက်သကဲ့သို့ ခံစားရသည့် ငယ်စဉ်ကလေးသာဝ၏ ပထမဆုံး ဖြစ်သည့် သတိတရပုံရိပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့၏မျိုးရှိုးသည် ရွာတွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ နီးပါး ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့် အမျိုးကောင်းမီသားစုဖြစ်ပြီး လယ်ယာများ ကို ဗားရမ်းခဲ့သည့် လယ်ယာမြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လယ်ယာ မြေပိုင်ရှင်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း အရမ်းချမ်းသာသည့်သူများတော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

အိမ်ဘေးတွင် ကြီးမားသည့် မဆု (ထင်းရှုံးပင်) ရှိခဲ့သည့် အတွက် မဆုရီတ (ထင်းရှုံးပင်အောက်ဟု အမိဘာယ်ရသည်)ဟု ခေါ်တွင်လာခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

စခင်သည် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ပြီး ကျေးရွာအမတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့ ငယ်စဉ်က ဖိန့်ခါဝါ

မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် နာရာခရိုင်မှ ဝါကာယာမဖြို့အထိ ပြေးဆွဲသည့် ရထားလမ်းဟောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ကိုနီးစကော်၏အစ်ကို အကြီးဆုံးသည်၏မီးရထားကိုစီး၍ခရိုင်အတွင်းတစ်ခုတည်းသောကျောင်းဖြစ်သည့် ဝါကာယာမဖြုံ့တွင်ရှိသော (ဒုတိယကဗ္ဗာစစ်မတိုင်မိက စနစ်ဟောင်းကို ကျင့်သုံးခဲ့သည့်) အလယ်တန်း စနစ်ဟောင်းကျောင်းကို တက်ခဲ့သည်။

ကိုနီးစကော်ကိုယ်တိုင်သည် မည်သည့်အခက်အခဲမှမရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့မည်ဆိုပါက မကြာမိကာလ အတောအတွင်း အစ်ကို ဖြစ်သူသကဲ့သို့ ဝါကာယာမဖြို့နယ် အလယ်တန်းကျောင်းကို တက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနီးစကော် (၄) နှစ်သားအရွယ်ရောက်သည့်အပို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္ဗာသည် ကြီးမားစွာပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန်ပြည်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိုင်ငံအင်အားကြီးထွားလာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးတက်လာကာ ဝါကာယာမတွင်လည်း ဆန်စပါးဖလှယ်ရောင်းဝယ်ရေးစင်တာဆိုသည့် ဆန်စပါးကို အမြောက်အမြား အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့်ရေးအစရှိသည်တို့လည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

“မစွာတာ မစုရှိတာ၊ ဆန်ရေးတွေ တောက်လျှောက်တက်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဒုံးဆာကာတစ်ပိုက်ကသူဇူးတွေက ဆန်စပါးတွေကို အကျိန်လိုက်ဝယ်နေကြတယ်”ဟုလူတစ်ယောက်က ကိုနီးစကော်၏အစ်ကိုပြောလာခဲ့သည်။

အစဉ်အမြဲ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကို ကြီးကြီးမားမား လုပ်ချင်ခဲ့သည့် ကိုနီးစကော်၏ဖစ်သည် ငါးစကားကို ကြား၍ ဆန်ဝပါး ဖလှယ်ရောင်းဝယ်ရေးစင်တာတွင် အမြောက်အမြားသော ဆန်ဝပါး များကိုစတင်ဝယ်ယူခဲ့သည်။

ကိုနီးစကော်မွေးပီ နှစ်အနည်းငယ်ကာလတွင် ဆန်ရေး သည်၁ ကို၎က္က (150 Kg)ကိုရယန်းသာလျှင် ရှိခဲ့သည်။ ကိုနီးစကော်မွေးမြားသည့်နှစ်တွင် ၈ ယန်း၊ ၉ ယန်း မှ ၁၁ ယန်းအထိ တက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုနီးစကော် ငန်းစွမ်းတွင် ၁ ကို၎က္က ၁၄ ယန်း ၆၈ ပဲန် (၁၀၀ ပဲန် = ၁ ယန်း) ဖြစ်ခဲ့ပြီး အတိတ်ကာလတွင် ရေးအမြင့်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုနီးစကော်၏ဖစ်သည် ငါးနှစ်တွင်လည်း ဆန်ဝပါးကို ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် ထိုအတွက် လယ်ယာမြေနှင့် အိမ်ခြံမြေတို့ကို အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ်ထားကာ ဘက်နှင့် ငွေရေးဌာနတို့တွင် ငွေရေး ယူခဲ့ရသည်မှာ လွှဲမည်မဟုတ်ပေါ့။

အပေါင်ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ ရေးထားသောငွေကို ပြန်လည် မဆပ်နိုင်သည့်အပါတွင် ရေးပေးသူကို ပေးဆပ်ရမည့်ပစ္စည်းကို ဆိုလိုသည်။

ငါးနှစ်တွင်အထိုးရသည် ဆန်ဝပါး မလုံလောက်သဖြင့် ဆန်ဝပါး ၂.၆ ဆကို နိုင်ငံဌားမှ တင်သွင်းခဲ့လေသည်။ သို့သော လည်း ဆောင်းပြီးပေါက်တွင် ယခင်နှစ်ထက် ၁.၅ ဆန်းပါး ဆန်ဝပါး ထွက်ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် နောက်နှစ်တွင် ဆန်များ ပိုလျှော်၍ ဆန်ရေးများ၏ယန်းကော်းအထိ ကျဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ဝယ်ယူသိပေါ်လှပါတယ်။ ဘုရားမှာ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကိုးနီးစကော်၏အခင်သည်လည်း ထိုသူများထဲမှတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ င်း၏ရလဒ်မှ ကိုးနီးစကော်၏အခင်သည် ဘုံးဘွား အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည့် အိုးအိမ်၊ လယ်ယာမြှေအားလုံး နီးပါး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”ဟု ကိုးနီးစကော်၏ အခင်က အဘိုးအဘွားများနှင့် မိသားစကို တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

မွေးရပ်ကဲတို့၌ ဆက်လက်မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်မိသားစု လုံးင်းနှစ်အတွင်း မွေးရပ်မြော ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရလေသည်။

အိမ်ဖော်များကို အလုပ်ထွက်စေကာ မိသားစုတစ်စုတည်း တွန်းလှည်းပေါ်တွင် အိမ်တွင်းပစ္စည်းများအားလုံးတင်၍ ပါကာယာမ မြှေ့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

(၄) နှစ်သားအချွဲယ် ကိုးနီးစကော်သည် ပစ္စည်းအပုံ၏ ထောင့်လေးတွင်ထိုင်၍လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ပါကာယာမမြှေ့သို့ရောက်သော လုပ်ခန့်ညားသည့် ရဲတိုက် ကြီးကို မြင်တွေ့ရလေသည်။ ကြီးမားပြီး ခန့်ညားထည်ပါဂုတ္ဗဲ ရဲတိုက်ကြီးပါလားဟု ကိုးနီးစကော်၏ စိတ်ထဲတွင် ခံစားခဲ့ရသည်ကို အမြှတ်မြှောင်းသတိရနေခဲ့မိသည်။

အခင်သည် ပါကာယာမမြှေ့၏ ဟွန်းမရှိတွင် ခုံဖိနပ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

အစ်ကိုအကြီးဆုံးသည် အလယ်တန်းကျောင်းမှထွက်၍
အိမ်တွင် တောက်တို့မည်ရလုပ်ပြီး အင်ဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်းကို ကူညီ
ခဲ့သည်။

ဒိုဘကာသို့

ခုံးမြတ်နိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့သော်လည်း မိသားစုစားဝတ်နေရေးမှာ
ယခင်ကဲ့သို့ ပြန်လည်မနေနိုင်သည့်အပြင် ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့လေ
သည်။

“အဖောက်း၊ ဇည်သည်ဆိုကရတဲ့ ၅၀ ခုနဲ့ ဒါးပြားက အတု
လား မသိဘူး” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ရေးရောင်းရင်း စိတ်ပုကာ တစ်ခါ
တလေ ပြောလေ့ရှုသည်။

“အင်း၊ အခုစာလော အတုတွေက များလာတယ်”

“စစ်ကြည့်ရအောင်လား”

ခင်ကပြောရင်း သံတူငယ်ကလေးဖြင့် ငှုံးဒါးပြားကို ချင်
ခွဲ့ပြုလောင်ထုကာ အသံကိုစစ်ဆေးပေသည်။

ကိုးနီးစကောက ငှုံးစိတ်မချမ်းမြှုစရာကောင်းသည့် မြင်
ကုင်းကို အကြိုံပြုကြည့်ခဲ့ရ၍ မျက်ကြည်လွှာအတွင်းပုရိုပ်
တင်ကျွန်းရစ်နောက်တော့သည်။

ပဲရို ၃၄၉နှစ် (၁၉၀၁ ခုနှစ်)တွင် ကိုနီးစကောသည် ဝါကာ
ယာမမြို့၊ အိုနီး မူလတန်းကျောင်းသို့ စတင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။
(အိုနီးမူလတန်းကျောင်းသည် ယနေ့ခေတ်တွင် ဆိုးနှင့် မူလတန်း
ကျောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အိုးနီးမိန်တိုး မူလတန်းကျောင်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်
သည်။)

ထိုစဉ်က အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သူသည် ချည်မျှင်ကျစ်
ကုမ္ပဏီ၏ရုံးဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်စတင်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းကျည်ပေးလို့သက်သာတာ”

စခင်ဖြစ်သူကော့၊ မိစင်ဖြစ်သူပါ အစ်ကိုကြီး၏လတဝ်ငွေ
ကိုနှော့တသွားသုံးစွဲရင်းကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူသည် အလုပ်စတင်လုပ်
ကိုင်ပြီး (၃) လအကြားတွင် ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဆက်လက်ပြီး ခုတိယအစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အစ်မကြီးလည်း
ရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့လေသည်။

မိသားတစ်စုလုံး နက်ရှိုင်းလှသည့် ကြကွဲမှုများစွာဖြင့်
နာလန်မထူးနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြကွဲခဲ့ကြလေသည်။

“ကိုနီးစကော့ အစ်ကို (၂) ယောက်စလုံး ဆုံးသွားပြီ၊
ယောက်ရှားလေးဆုံးလို မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျိုန်တော့တယ” ဟု
မိစင်ဖြစ်သူက ကိုးနီးစကော့ကို ဖက်ရင်းပြောခဲ့လေသည်။ ဥက်မိ
သလောက် ကိုးနီးစကော့သည် ကလေးဖြစ်သော်ပြားလည်း အကြီး
အကျယ် ခုကွဲရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခံစားနားလည်ခဲ့သည်။

မိသားတစ်စုလုံး၏ စားဝတ်နေရာများသည် ထိုနောက်ပိုင်းတွင်
ပိုမိုကျပ်တည်းလာခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့ ခုတိယတန်းအရောက်တွင် စခင်ဖြစ်သူသည်
ခုံးနိုင်ဆုံးကိုပိတ်၍ အိုဓာတ်သို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်။ အိုဓာတ်သွားတွင် ဆုံး အ၊ နားမကြားကျောင်း ဖွင့်သွား
စခင်ဖြစ်သူများ ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုကျောင်း၏ ရုံးတာဝန်နှင့်
ကျောင်းသားများကိုတောင့်ရောက်ရသည့်အလုပ်ကိုရရှိခဲ့လေသည်။

“အားလုံး အမေပြိုဘတာကို နားထောင်ပြီး သင့်သင့်မြတ်မြတ်နဲ့နေကြဖော်”

စခင်ဖြစ်သူက မိခင်နှင့် ကလေး (၅) ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး အိုဓာကာသို့ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ကိုနီးစကော့သည် စိုးရိမိမူနှင့် အားငယ်စွာ ရင်မှာဟာတာတာဖြင့် ကျွန်ုရဲ့နေခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် မိသားစုသည် စခင်ထံမှ ပိုလာသော တားစရိတ်ဖြင့် မြို့မြေချွေတာကာ နေထိုင်တားသောက် ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း အစ်မဖြစ်သူများလည်း အရွယ်ရောက် လာကြသည်။ အစဉ်လိုက်အတိုင်း အိုဓာကာနှင့် အမြားနေရာများသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်လာ ခဲ့ကြသည်။

အိုင်တွင် မိခင်နှင့် ကိုနီးစကော့အထက် အစ်မဖြစ်သူနှင့် ကိုနီးစကော့သာလျှင် ကျွန်ုခဲ့လေတော့သည်။

ထိုစဉ်က အားလပ်ရက်နှင့် အစိုးရရုံးပိတ်ရက်များတွင် မူလတန်းကော်ငါးသားများလည်း ဟာကားမား ခေါ်သည် ဂျပန်ရီးရာ ဝတ်စုံသောင်းသိကိုဝတ်၍ သွားလာကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက ကိုနီးစကော့ကို ဟာကားမား ဝယ်မပေးနိုင်သဖြင့် စခင်ဖြစ်သူ၏ ဟာကားမားကို ပြန်သီ၍ ဝတ်စေ ခဲ့သည်။ သို့သော် အဝတ်စမှာ ကလေးဝတ်သည် အစအနေဖြင့် အရမ်းကောင်းလွန်းနေခဲ့ပေသည်။

“အမေ ဒါက ဆရာရဲ့ဟာကားမားအစနဲ့ အတူတူဖြစ်နေ တယ်၊ ဝတ်ရမှာ ရှုက်စရာကြီး”

ကိုးနီးစကောက ပွဲနေ့ရောက်တိုင်း ထိုကဲ့သို့ ပြောလာ
သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မချမ်းမြှုံးရာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတ္ထုတန်းသို့ရောက်သောအခါမူလခါမိဆိုသောဆရာက
အတန်းပိုင်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောက ဆရာမူလခါမိကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သဖြင့်
သူ့ထယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဆရာအိမ်သို့ မကြောခကာ သွားရောက်
လည်ပတ်ကတားလေ့ရှိခဲ့သည်။

ဆရာက အားလုံးကို ဂျပန်စစ်တုရင်ကတားနည်းကို သင်ပေး
ခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကောသည် ဂျပန်စစ်တုရင် ကတားနည်းကို
သဘောကျေနှစ်သက်လာခဲ့သည်။ စစ်တုရင်ကတားစဉ် အခက်အခဲ
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့်အခါမျိုးတွင် ကိုးနီးစကောသည် ၅ မိနစ် ၆
မိနစ်လောက်စဉ်းတားပြီးမှ နောက်တစ်ကွက်သို့ ရွှေ့ခဲ့လေသည်။

“မဆုရှိတာ၊ မင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကောင်းတဲ့အကျက်
ကို ထုတ်နိုင်တယ်နော်”ဟု ဆရာ ဖြစ်သူ၏ ချိုးမွမ်းခြင်းခံရလေ့ရှိပြီး
ကိုးနီးစကောသည် စဉ်းတားခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်လာခဲ့သည်။

ဝတ္ထုတ္ထုတန်း၏ ဆောင်းပြီးပေါက်လာခဲ့သည်။

ဒေဝါဖြစ်သူထံမှ မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ စာရောက်လာခဲ့သည်။

“အသိမိတ်ဆွေဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ကလေးကို ရှာဖော်
တယ်၊ ခုချက်ချင်း ကိုးနီးစကောကို လွှာတ်လိုက်ပါ” ဟူသော စာဖြစ်
သည်။

“ကိုးနီးစကော့ ... မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ” မိခင်ဖြစ်သူက
အဝေဇာဖြစ်နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ကိုးနီးစကောကို မေးလေသည်။

ကိုးနီးစကောက မိသားစတွင် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်ကို သိရှိထားသဖြင့် ကျောင်းထွက်ရမည်ဆိုပါက ထွက်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ မိခင်နှင့် ဖင်တို့အတွက်သွားရန် ဆန္ဒဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အမေ ကျွန်ုတ်သွားမယ်”

အမေမျက်နှာသည် စိတ်အေးသွားသလို တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပဲ အားနာသပောင်ခံစားနေရပုံ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကောက ဒို့ဆာကာသို့သွားမည့်အကြောင်းကို ဆရာ မူလခါမိကို ပြောပြုခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကာလက မူလတန်းကျောင်းသည် မူလတန်းငယ်က (၄) နှစ်၊ မူလတန်းကြီးက (၂) နှစ် ဟူ၍၏ခွဲထားပေသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာဘဲ၊ မူလတန်းငယ်ကျောင်း ပြီးခါနီးကျတော့မှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ မတတိနိုင်ဘူးလေ၊ မင်းလို ဝိရိယကောင်းတဲ့ လူဆိုရင် ဘာပလုပ်လုပ်အဆင်ပြေမှာပါ... ကြီးစားနော်” ဆရာက ကိုးနီးစကော်ပေးခဲ့ဗို့ပုံးကိုပုတ်၍ အားပေးခဲ့လေသည်။

မကြောမိကာလအတွင်း (၁၀) နှစ်ပြည့်မွေးနောက်တော့ မည့် ကိုးနီးစကော့သည် ဝါကာယာမမှ မီးရထားစီးခဲ့လေသည်။ လူဖြစ်ပြီးကတည်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရထားစီးခြင်းဖြစ်၍ ရင်များရန်နေခဲ့သလို တစ်ဖက်တွင်လည်း စိတ်အားငယ်နေမိသည်။

လိုက်လုပိုပေးသည့် မိခင်ဖြစ်သွာက ဋီသံဖြင့် ဘေးမှုလှကို အကုအညီတောင်းခဲ့လေသည်။

“ဒီကလေးက တစ်ယောက်တည်း ဒို့ဆာကာကိုသွားမှာ၊ လမ်းမှာတစ်ခုခုအကုအညီလိုအပ်ရင် ကူညီတောင့်ရောက်ပေးပါရင်”

ထိုသွာက ကိုးနီးစကော်ကိုကြည့်၍ ပြီးပြောသည်။

၃၄ ၁ အောင်ကျော်စိန်း

ထိုအခါ်၏ မိစင်ဖြစ်သူကော ကိုးနီးစကောပါ စိတ်အေးသွား
တော့သည်။

မီးရထားသည် ရထားဥုပ္ပါန္တဲ့သံနှင့်အတူ မောင်းနှင်လေ
တော့သည်။

ပင်လယ်ကို မြင်လာရသည်။ သဘောများ မောင်းနှင်ပြီး
လွှားနေကြပြီး အဖြူရောင်းက်များက ပုံသန်းနေကြလေသည်။
ကြည်လင်သောကောင်းက်ကြီးတွင် တိမ်ဖြူကြီးများ လွင့်မော်နေ
ကြလေသည်။

ကိုးနီးစကောက မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်နေရာရာသို့
ဦးတည်ပုံသန်းနေသည့် ငါက်ကလေးတစ်ကောင်လို ခံစားရလေ
သည်။

ဒုံးဆာကာမြို့ နှစ်းသားဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ အင်
ဖြစ်သူကလာရောက်ကြီးနေပေသည်။

“အား ရောက်လာပြီ....ရောက်လာပြီ”

အင်ဖြစ်သူက တကယ့်ကို အာဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်
သည်။ ကိုးနီးစကော၏စိတ်ထဲတွင် အဲအားသင့်နေခဲ့သည်။ အင်
ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ဟာချိမန်စုရိုက်ခေါ်သော နေရာတွင်ရှိသည့်
မိဟာတာမီးစိစိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် စိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်
တွေ့စုံ၍ အလုပ်ရခဲ့လေသည်။

“သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ပါ”ဟု နောက်စုံးတွင် အင်က
ပြောခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုးနီးစကောက ခေါင်းညီတ်ရင်း ထွက်ခွာသွားသည့် အင်ကို
လိုက်လုပိုပေးခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောရောက်ပြီး နောက်နေ့မှစ၍ ကလေးထိန်းခြင်း၊
ကြွေထည်မီးဖိုကိုတိုက်ခြင်း စသည့်အလုပ်တို့ကို စတင်လုပ်ခဲ့လေ
သည်။ ကလေးငယ်ကိုကော်ပိုးရင်း မိမိငယ်စဉ်က အိမ်ဖော်ဖြစ်သူ
ကော်ပိုးပေးခဲ့သည်ကိုပြန်လည်သတိရနေခဲ့မိလေသည်။

မီးဖိုအား စတ္တာကော်ပတ်နှင့် တိုက္ခဆာဟုခေါ်သော သေး
သွယ်ရည်လျားသည့်မြှက်ရှိုးဖြင့် ဗျို့ ဗျို့ ဟူသော အသံမြည်အောင်
ပွတ်တိုက်ရလေသည်။ ရေးကြီးသည့် ကြွေထည်မီးဖိုမျိုး လုပ်သည့်
အခါမျိုးတွင် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်းတိုက္ခဆာဖြင့် မတိုက်၍မရပေါ့
ထိုအတွက်ကြောင့် ကိုးနီးစကော၏လက်များ ပွန်းပဲကာ ရောင်ကိုင်း
နေပေါတော့သည်။

ညာဘက်တွင် အခန်းကျိုးလေးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း
အိပ်ရလေသည်။ အိပ်ရာဝင်သည့်အခါတွင် ညာတိုင်းလိုလို အဖော်မဲ့
စိတ်အားငယ်ခဲ့ရလေသည်။ မိခင်နှင့် အင်တို့ကို သတိရကာ မျက်
ရည်ကျခဲ့ရသည်။

ရက်အတန်ကြာသော် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံမှ လဝက်စာလုပ်ခ
ရရှိခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုပါက ၅ ခဲ့န်း ကြီးများတောင်
ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ထိုအချိန်ထိ မိခင်ထံမှ ၁ ယင်း (၁ ခဲ့န်း၏
၁၀ ပုံး၏ ပုံး)မျှသာ ရခဲ့ဖူးပြီး ငှင့်ကို သက္ကားလုံး (၂) လုံး ဝယ်စားခဲ့လေ
သည်။

“ြခန်းဆိုသော်ကြားလည်းအများကြီးပေးတာပဲနော်”
ကိုးနီးစကောသည် အိပ်ရာထဲတွင် ပထမဦးဆုံးရခဲ့သည်
ငွေကို ဆုပ်ကိုင်၍ ငှုံးနောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းသာ၍ မျက်ရည်ကျခြင်း
မရှိတော့ပေါ်

သို့သော်လည်း ကိုးနီးစကောသည် ငှုံးပါးဖို့ဆိုင်တွင် ကြာ
ကြာမနေနိုင်ခဲ့ပေါ် (၃) လလောက်အကြာတွင်မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့်မှုန်းမသိဘဲ ဆိုင်ရှင်သည် ရတ်တရက်ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ရ
သည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“ကိုးနီးစကော ဦးအသိမိတ်ဆွဲက စက်သီးဆိုင်ဖွင့်မှာ ဆို
တော့ မင်းအဲဒါကိုသွားပါ”

ကိုးနီးစကောသည် ဆိုင်ရှင်က ထိသို့ပြောလာသည့်အတွက်
မကျိုး ၃၈၀၉၄နှစ် (၁၉၀၉၄နှစ်)၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စန်းပါးစကအိစုံကျိုး
အာဝါးကျိုးရပ်ကွက်၊ ဂေါ်ဒိုင်းစက်သီးဆိုင်သို့ပြောင်းချွေခဲ့လေသည်။

ထိအဖိုးတန်ရတနာဖြစ်လာသော ကတ်ပုံသည် ငှုံးဂေါ်ဒိုင်း
စက်သီးဆိုင်တွင် ရိုက်ခဲ့သောပုံဖြစ်သည်။

စက်သီးဆိုင်

ထိစဉ်က စက်သီးကို ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမရှိသေး
ပေါ် အားလုံးသည် အမေရိကန် အင်လန်မှ တင်သွင်းကုန်ဖြစ်ပြီး
ရေးနှုန်းမှာ ယန်း ၁၀၀ မှ ယန်း ၁၅၀ အထိ ပေးရသည့် အဖိုးတန်
ဝစ္စည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂေါ်ဒိုင်းစက်သီးဆိုင်တွင် တွင်ခုနှင့် လွန်ဖောက်စက် အစရို
သည် စက်ပစ္စည်းကိုရိုယာများရှိသည့်အတွက် စက်သီး၏ လွယ်ကူ

သော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ လျှပ်စစ်ပါဝါဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လုပ်ခွန်အားဖြင့် လက်ကိုင်အကြီးကြီးကို လုညွှန်ပြုလုပ်ရသည့်စက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

အစိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ငါးလက်ကိုင်ကြီးကို လုညွှန်ရသည့်တာဝန်ကိုယူခဲ့ရလေသည်။

ကိုးနီးစကော့က စန္ဒာကိုယ်ကြီးထွားသူမဟုတ်သဖြင့် ခွန်အားတောင့်တင်းသူ မဟုတ်ပေါ့၊ အချိန်ကြာလာသော လက်ကိုင်ကို လုညွှန်ပတ်မှုနေးကေားလာပေသည်။

“ဟေး..... သေသေချာချာမလှည့်ဘူးလား”

ထိုသို့အပြောခဲ့ရတိုင်း ကိုးနီးစကော့သည် စီနီယာအစ်ကို ကြီးများ၏ခေါင်းခေါက်ခြင်းခဲ့ရလေသည်။

သို့သော်ကိုးနီးစကေားသည်နှင့်ကတည်းကစက်နှင့်ကိုရိယာတန်ဆာပလာကို အသုံးပြုလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ကို နှစ်သက်သဘောကျသူဖြစ်သဖြင့် စက်သီး၏ အစိတ်အပိုင်းပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်တတ်လာနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့ (၁၁) နှစ်သားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိခင်နှင့် အထက်မှအစ်မဖြစ်သူတို့သည် ဝါကာယာမမှ အိုဆာကာသို့ ပြောင်းခွေလာကာ တဲန်းမဆိုသည့်နေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအပြင် အစ်မဖြစ်သူက အိုဆာကာငွေစုံဌာနတွင် အလုပ်အကိုင် ရရှိခဲ့လေသည်။

အားလပ်ရပ်တွင် ကိုးနီးစကော့က တဲန်းမအိမ်သို့ သွားလည်သည့်အခါတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ပြောလေသည်။

“ကိုးနီးစကော့ မင်းအစ်မက စ တန်းအောင်လို ငွေစုံဌာနလို မျိုး အလုပ်ကောင်းကောင်းရတာ၊ အခု ဒုံးဆာကာ ငွေစုံဌာနမှာ ရုံး အကုသော်နေတယ် ပြောတယ်၊ မင်းလည်း အဲဒီရုံးမှာ ရုံးအကုလုပ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ညာကောင်းပြန်တက်ပေါ့”

ကိုးနီးစကော့က ဝမ်းသာပြီး ကောင်းပြန်တက်ချင်စိတ် ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဖစ်ဖြစ်သူက ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုးနီးစကော့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ၊ ရေး ယခင်ကတည်းက အောင်မြင်ကြီးများလာတဲ့သူတွေဟာ ငယ်စဉ် ဘဝက သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရတဲ့သူတွေ များတယ်၊ မင်းလည်း အခုကနေ ကောင်းပြန်တက်တာထက် ခလုပ်နေတဲ့ စက်ဘီးဆိုင်မှာ အပင်ပန်းခဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး စီးပွားရေးအကြောင်းကို လေ့လာတာက အနာဂတ်အတွက် အကျိုးပို့ရှုလိမ့်မယ်” ဟု ပြော လေသည်။

ကိုးနီးစကော့က ပြန်လည်စဉ်းစားသုံးသပ်ကာ ဖစ်ဖြစ်သူ၏ အကြံပေးချက်ကိုလက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုးနီးစကော့၏ အင် ဖြစ်သူသည် မရှိ ၃၉ ရန်း၊ စက်တင်ဘာလတွင် မမျှော်လင့်သော ရောက်ဖြင့် အသက် (၅၁) နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

မိခင်၊ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ကိုးနီးစကော့တို့သာ လွမ်းဆွေးစရာ ကောင်းသည့် ဖစ်ဖြစ်သူ၏ အသုဘက်စွဲများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ လေသည်။

“အမေတော့ ဝါကာယာမကို ပြန်မယ်”ဟု မိခင်ဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူကိုခေါ်ကာ ဝါကာယာမသို့ပြန်၍နေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ဘဝ၏နောက်ဆုံးအရှင်တွင် ကျူရှုံးခဲ့ရသည် ဖင်၏ခဲ့ပြင်းမှန်နဲ့ စိတ်ဆင်းခဲ့ ကိုယ်ဆင်းခဲ့မှုများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုဘဝမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”ဟု နောက်တို့စဉ်းစားကာ စက်ဘီးဆိုင်အလုပ်ကို အာရုံးခိုက်၍ ကြီးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ပေသည်။

အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့်အခါတွင် ဆိုင်ကိုလာသော စည်းသည်များမှ ရုံဖန်ရုံခါတွင် ...

“ဟေး...ရာတိတ်၊ ဓောရီးပဲ၊ ဓေားလိပ်ဝယ်ပေးလို့ရမလား” ဟု ပြောလာသည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကောက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လိုလိုလားလားနှင့် “ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ခင်ဗျာ”ဟု ဖြေခဲ့ရပေသည်။

ထိုနောက်တွင် ဆီများပေကျွန်သည့်လက်ကို ဓေားကြောကာ စည်းသည်တဲ့မှ ပိုက်ဆဲယျှော် ဓေားလိပ်သွားဝယ်ပေးခဲ့ရသည်။

နောက် အကြိမ်ကြိမ် ဓေားလိပ်သွားဝယ်ပေးရင်းမှ ကိုးနီးစကောက အကြံရလာခဲ့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ စက်ဘီးပြိုင်တဲ့ အလုပ်လည်းနောက်ကျွဲ့ပြီး ငါအတွက်ကော စည်းသည်အတွက် ကော အရှင်တွေ အလဟာသာဖြစ်လို ဓေားလိပ်ကို ကြိုဝယ်ထားပြီး ပြောလာမှ ထုတ်ပေးလိုက်တာ ပိုအဆင်ပြောပဲ”

ကိုးနီးစကောက ချက်ချင်းဆိုသလို မိမိပိုက်ဆဲကိုယျှော် ဓေားလိပ်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့လေသည်။

“ဦးလေး ... ဓေားလိပ်သွား ၂၀ပါတဲ့ ၁ ကတ်ပေးပါ”

“အေးအေး ... ဒီ ဘူးက အပိုလက်ဆောင်”

ဆေးလိပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆေးလိပ် ၁ ကတ်အပြင် ဆေးလိပ် ၁ ဘူး အပိုပေးခဲ့လေသည်။

ကိုနီးစကော့သည် ဆေးလိပ် ၁ ကတ်ရောင်းတိုင်း ၁ ဘူး အမြတ်ရပေးတော့သည်။

“အင်း ... ဘွားဝယ်ရမယ့်အချိန်လည်း မကုန်တော့တဲ့အပြင် အညှိသည်တွေကလည်း သဘောတွေကြတယ်၊ ဒါအပြင် ၁ ဘူးစာ အမြတ်ရသေးတယ်၊ ဒီအလုပ်က တယ်ဟုတ်ပါလား”

ကိုနီးစကော့သည် စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာအားရရွာဖြင့် ဆေးလိပ်ဝယ်ခြင်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်နေရင်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ထိုသို့ဆက်မလုပ်ရန် တားမြစ်ခဲ့လေသည်။ အခြားဝန်ထမ်းများက ကိုနီးစကော့၏ အမြတ်အစွမ်းထွက်နေပုံကို မနာလို၍ ဘွားရောက်တိုင်တန်းသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ၏လစာမှာ အလုပ်ဝင်ခါစ တွင် တစ်လလုပ်စာမှာ ၅၀ ခဲန်းဖြစ်ပြီး လူဟောင်းများပင်လျှင် လစာ၁ ယန်းမျှသာ ရရှိခဲ့သဖြင့် ကိုနီးစကော့၏ ဆေးလိပ်ဝယ်ရောင်းရငွေ မှာ လစဉ် ၃၀ ခဲန်းရသောကြောင့် မနာလိုဖြစ်မည်မှာ သဘာဝကျ ပေသည်။

ကိုနီးစကော့သည် စိတ်ထဲတွင်ခဲပြင်းသော်လည်း ဆိုင်ရှင် ပြောသည့်အတိုင်းလက်ခဲပြောလုပ်ခဲ့လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ရတဲ့အမြတ်နဲ့ အေးလုံးအတွက် ပဲပေါက်စီ ဝယ်ကျွေးလိုက်ရင် အကောင်းသား၊ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် တောက်လျောက် ဆေးလိပ်ဝယ်ရောင်း ဆက်လုပ်လို့ရခဲ့မယ်ထင်တယ်”

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့စဉ်းစားမိလာခဲ့သည်မှာ အသက် အရွယ်ကလေးရလာကာ အတွေ့အကြံအမျိုးမျိုး ရရှိလာသည့်အခါ တွင်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အသက် (၁၃) နှစ်မှစ၍ စက်ဘီးပြင် သည့် အလုပ်သာမကတော့ဘဲ အပြင်ထွက်၍ စက်ဘီး လိုက် ရောင်းရသည့်အလုပ်ကိုပါလုပ်ကိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ပထမဗျားဆုံး စက်ဘီးအရောင်းထွက်ခဲ့စဉ်က အကြောင်း သည်လည်းကိုးနီးစကော့အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုနောက ကိုးနီးစကော့သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်သော အခါ ထိုဆိုင်ပိုင်ရှင်အား ချွေးတပြုက်ပြုက်ကျရင်း ကြီးစားပမ်းစား ဖြင့် စက်ဘီးအကြောင်းကိုရှင်းပြခဲ့ပေသည်။

“မင်းက ငယ်သေးပေမဲ့ အတည့်ကို စိတ်အားထက်သန် တာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးမယ်ဆိုရင် ဝယ်မယ ကွာ”

ဆိုင်ရှင်က ပြုးရယ်စွာဖြင့်ပြောလေရာ ကိုးနီးစကော့ကလည်း ဝမ်းသာစွာဖြင့် ငှင့်ကိုနားလည်လက်ခံလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဆိုင်သို့ပြန်ရောက်ပြီး ထိုအကြောင်းကိုပြောရ တွင် ဆိုင်ရှင်က စိတ်ဆိုးလေတော့သည်။

“မင်းက ဘယ်ဆိုင်ကဝန်ထမ်းလဲကွာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးလိုက်ရင် ဘယ်မှာအမြတ်ကျန်စတော့မှာလဲ... နောက်တစ်ခေါက ထပ်သွားပြီး ၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲလျှော့နိုင်မယ်လို့ သွားပြောချေ”

သို့သော် ကိုးနီးစကော့က တုပ်တုပ်မျှမလွှုပ်ပေး။

“သဘောတူပြီးသားဖြစ်လို့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းအတွက် ဟိုဆိုင်နဲ့ မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ဆိုင် ဘယ်ဆိုင်က အရေး**ပြေားလဲကဲ**”

ကိုးနီးစကော့သည် မတ်တတ်ရပ်ရင်းပင် တရာ့ရှုံးဖြင့် ငိုချ လိုက်တော့သည်။ သို့သော် ခြေထာစ်လွမ်းမျှ မရွှေ့တော့ပေါ့။

ကိုးနီးစကော့ထဲမှ အကြောင်းပြန်မလာသဖြင့် တစ်ဖက်ဆိုင် မှ ဝန်ထမ်းက လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ငါးဝန်ထမ်းသည် ကိုးနီးစကော့ ငိုနေသည်ကိုကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဉာဏ်ရောက်သော် ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်စွာဖြင့် တစ်ဖက်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ... ဟို ...”

“သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ စောစောက အဆူခံလိုက်ရ တယ် မဟုတ်လား၊ ရပါတယ်ကွာ ... စက်ဘီးကို ၅ ရာရိုင်နှုန်း လျှော့ ရေးနဲ့ပဲ ဝယ်ပါမယ်၊ ဒီထက်မကဲ့ပါ မင်း အဲဒီဆိုင်မှာရှိနေသရွှေ့ နောက်လည်း လာဝယ်မှာပါကွာ”ဟု ဆိုင်ရှင်က ရယ်မော၍ပြော လေသည်။

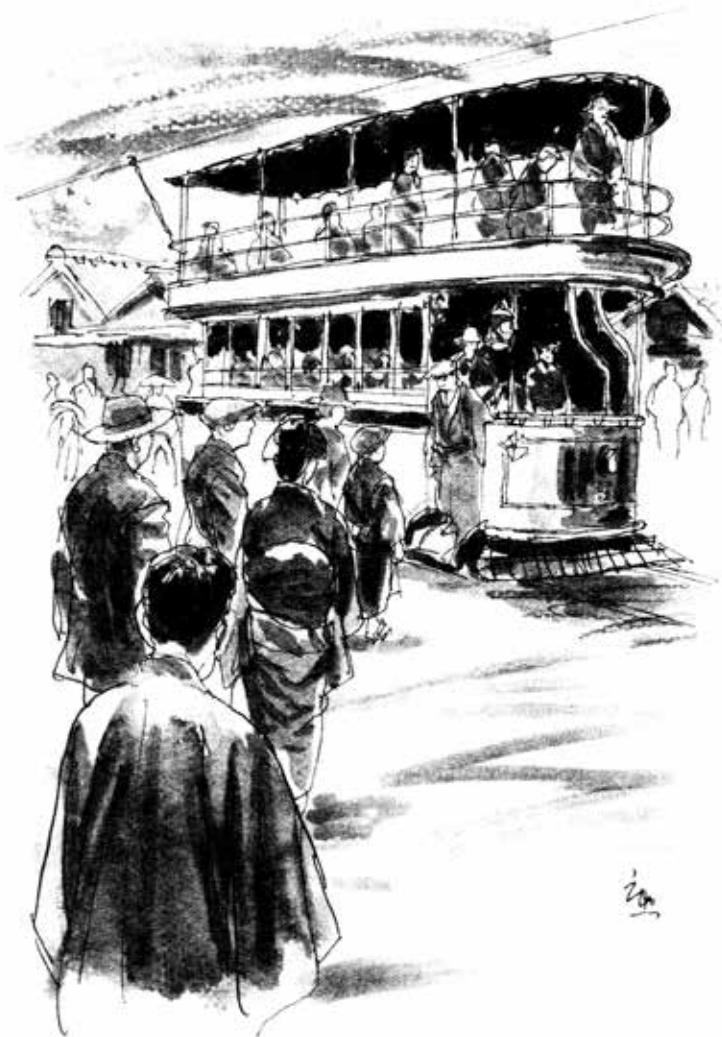
ကိုးနီးစကော့လည်း ထိုအခါမှ ရင်ထဲက အလုံးကျသွားကာ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပိတိမှုများဖြင့် ပြည့်လွမ်းသွားခဲ့လေသည်။

အပိုပက်အသစ်ဇူးဖွားခြင်း

အိုဓာကာဖြူတွင်း၌ ကိုးနီးစကော့မရောက်ပါ လွန်ခဲ့သော ၁ နှစ်မှစ၍ ကလင်ကလင်ရထား (ကားလမ်းပေါ်တွင် ပြေးဆွဲသည့် ရထားတွဲအတိ) ပြေးဆွဲခဲ့လေသည်။ ငါးသည် နောက်ပိုင်းတွင် သစ်ကိုင်းများ ဖြာထွက်လာသကဲ့သို့ အဘက်ဘက်သို့ ကျယ်ပြန်စွာ

၄၆ အောင်ကျော်စိုး

ပြေးဆွဲလာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကောသည် ဝေးလံသည့်နေရာများသို့
သွား၍ စက်တီးရောင်းရသည့်အခါမျိုးတွင် ကလင် ကလင် ရထားကို
အသုံးပြုရပေါ်သည်။

“အဲ့သွေရာကြီးပဲ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနဲ့ ဒီလောက်ကြီးဟာ၊
တဲ့ ယာဉ်ကြီးကို ရွှေဒေသခေါင်လုပ်နိုင်တယ်”

ကိုးနဲ့ စကောက်စီးလိုက်တိုင်းထိသို့စဉ်တားမိလေသည်။

“ဒီအတိုင်း မိုးရထားက ပိုတိုးတက်လာခဲ့ရင် မကြောင်
အတွင်းမှာ စက်ဘီးစီးမယ့်သူမရှိတော့ဘဲ စက်ဘီးတွေ မရောင်းရ
တော့တဲ့ အနေအထားကို ရောက်သွားနိုင်တယ်နော်” ဟု ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ ထိုသို့စိတ်ပူပန်မှုမျိုးလည်း ဖြစ်ဖူးခဲ့သည်။

ထိုအပြင် ထိုစဉ်က အရပ်ရပ်မှ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းသို့
လျှပ်စစ်မီးများသွယ်တန်း၍ အလင်းရောင်ကို မိုးအိမ်မှ လျှပ်စစ်မီးသို့
ပြောင်းလဲသုံးစွဲပြုလာခဲ့ကြသည်။

ညာက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ငှါးအိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှ
လျှပ်စစ်မီးရောင်များ မျက်စိကျိုန်းလောက်အောင် လင်းလက်နေပေ
တော့သည်။

“လျှပ်စစ်မီးက လင်းထိန်နေတာပဲ”

ကိုးနဲ့ စကောက် ထိုကဲ့သို့ အဲ့သွေရာကောင်းသည့်မျက်လုံး
မြင့်မြှောက်လို့တည်လိုက်သည်။

ထိုအတောာအတွင်း ကိုးနဲ့ စကောက် ခေါင်းထဲတွင်လည်း
လက်ခနဲ လျှပ်စစ်မီးတိုင်ကဲ့သို့သော မျက်စိကျိုန်းအောင် တောက်ပ
သည့်အလင်းရောင်တစ်ခုက ဖြတ်သန်းထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ကိုးနဲ့ စကောက် မထင်မှတ်ဘဲ ငှါးအလင်းရောင်ထိမှန်၍
ဆက်ခနဲ တွေ့နှုန်းသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခုချိန်က စပြီး လျှပ်စစ်မီးခေတ်ပဲ၊ လျှပ်စစ်မီး
ခေတ်ရောက်ပြီ့က”

ထိကဲသို့သောအတွေးက လျှပ်စစ်စီးသကဲ့သို့ ပျော်စီးဆင်းပြီး
ကိုးနီးစကော့အား မာတ်လိုက်သလို ထုံကျဉ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ငါတော့စက်ဘီးဆိုင်ကအလုပ်ထွက်ပြီးလျှပ်စစ်
ကမ္မာထဲကို ချိတက်မယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နဲ့
နေပိသည်။

အိုဓာကာတွင်နေသည့် အစ်မဖြစ်သူ ယိုရိုနိုက ဆယ်ယာမ
ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ အိချိအိုဓာကာဆိုသောနေရာတွင် နေထိုင်
နေပေသည်။ ကိုးနီးစကော့က အပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ အစ်မ
ဖြစ်သူ အနီးဖောင်နှုန်းနှင့်အား မိမိ၏ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

ယောက်ဖြစ်သူက ငှါးကိုနားထောင်ကာ ပြုးနေလေတော့
သည်။

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ ... ဒါဆို အိုဓာကာ လျှပ်စစ်မီး
ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ရင်းနီးတဲ့မိတ်ဆွေ ရှိတယ်၊ သူဂို့ အကုအညီ
တောင်းကြည်ပေးမယ်”

ရက်အတန်ငယ်ကြာ၍ အစ်မဖြစ်သူထံသို့ သွားသော်
ယောက်ဖြစ်သူက ပြုးပြု၍ပြောလေသည်။

“ကိုးနီးစကော့ရေ့ ... အိုဓာကာလျှပ်စစ်မီးက လက်ခံပေး
မယ်လို့ပြောတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ထပ်မံ၍ ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးထုံကျဉ်နေသကဲ့သို့ရိတ်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဂေါ့နိုင်းစက်ဘီးဆိုင်က
ထွက်ရင်ကောင်းမလဲ မသိဘူးနော်”

ရှတ်တရက် ထိုကိစ္စကိုစီးရိမ်ပူပန်လာမိခဲ့သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကတော်တို့ထံတွင် ၅ နှစ်ခွဲကြာ
ပိုမိုအလုပ်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ပုံကို သတိရကာ အဗြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
သွားလုပ်မည်ကို ဘယ်လိမ့်ပြောမထွက်ခဲ့ပေ။

“အစ်မရော ဆိုင်ကို အမေ အသည်းအသနဖြစ်နေတယ
ဆိုပြီး ကြေးနှစ်းရိုက်ပေးလိုရမလား” ဟု အစ်မဖြစ်သူကို အကုအညီ
တောင်းရလေတော့သည်။

၂ ရက်၊ ၃ ရက်ကြာသော ဂေါ်မိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ ကြေးနှစ်း
ကရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုးနီးစကော့ ... ခုက္ခပဲ၊ မြန်မြန်ပြန်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုင်ရှင်
ကတော်က ပြောလေသည်။

ကိုးနီးစကော့က စိတ်မကောင်းအားနာစ္စာဖြင့် လက်ရှိအချိန်
အထိ တင်ရှိခဲ့သည့် ကျေးဇူးများအကြောင်းကို “အချိန်ကာလ
အကြာကြီး အစစအရာရာ ပြုစတင့်ရောက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... ဘာလို့အဲဒီလိုပြောတာလဲ၊ အမေ နေကောင်းသွား
ရင် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ အလုပ်ထွက်ချင်တယ်
ဆိုရင်တော့ အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

“အဲ ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုးနီးစကော့သည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်လေ
တော့သည်။

ပို၍ပို၍အားနာလာကာ လဲစရာအဝတ်အစားမှုလွှဲ၍ အခြား
ပစ္စည်းများကိုထားခဲ့ကာ ဂေါ်မိုင်းစက်သီးဆိုင်ကို နှုတ်ဆက်ထွက်စွာ
လာခဲ့သည်။

ပါကာယာမသို့မသွားဘဲ အစ်မဖြစ်သူထံသို့ သွားခဲ့သည်မှာ
အထွေအထူးပြောစရာလိုမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် ရက်အနည်းအဝယ်ကြာသော အလုပ်မှ နတ်
ထွက်ခွင့်ပြောစကြောင်းဂေါ်မိုင်းစက်သီးဆိုင်သို့ စာပို့ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း လျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီသို့
ချက်ချင်းအလုပ်ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

“လူတားလိုတဲ့အထိ ခကေဇာင့်ပါ”ဟုသာ ပြောလာခဲ့ပေ
သည်။

ကိုးနီးစကောက မတတ်သာသဖြင့် ယောက်ဖဖြစ်သူအလုပ်
လုပ်ကိုင်နေသည့် ဘိုလပ်မြေစက်ရုတွင် ဘိုလပ်မြေ သယ်ယူပို့
ဆောင်ရေးသမားအဖြစ် ယာယိအလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့လေသည်။

သန်မာတောင့်တင်းသော ယောက်ဗျားကြားတွင်
ရောနော၍ ဘိုလပ်မြေတင်ထားသည့် တွေ့န်းလှည်းကို တစ်ယောက်
တည်းတွေ့န်းရလေသည်။

“ဟေး ... ကောင်လေး၊ အားပိုက်ပြီး သေသေချာချာမတွေ့န်း
ရင် နောက်ကလာတဲ့ တွေ့န်းလှည်းတိုက်ပြီး ပြားသွားမယ်ကွဲ”ဟု
ကိုးနီးစကောသည် အလောင်အပြောင်ခံရရင်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
အသည်းအသန် ချွေးပြန်နေခဲ့ပေသည်။

င လခန်ကြာပြီးနောက် မဲရှိ ငါ့ ရန်စ် (၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်)၊ အောက်တိဘာလ၊ (၁၅) နှစ်သားတွင် အိုဓာကာလျှပ်စစ်ပါးကုမ္ပဏီ လိမ့်တက်၏ ဆအိုဝအိရပ်ကွက်၊ အရောင်းဌာနခွဲတွင် လိုင်းခွဲ တာဝန်ခံ၏အလုပ်သင်အဖြစ် အလုပ်ခန်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ငိုးတရားဝင် အလုပ်ခန်အပ်တာကို ရရှိပြီးကိုးနီးစကော့သည် ကောင်းကင်ကြီးသို့ ဖျေတက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ လိုင်းခွဲ တာဝန်ဆိုသည်မှာ အိမ်စွေအိမ်တိုင်းသို့ လျှပ်စစ်ပါးသွယ်တန်းရန် အတွက် လမ်းလျှောက်၍ မီးကြီးဆင်ရသည့်တာဝန်ကို ယူရသူဖြစ် သည်။

လိုင်းခွဲတာဝန်ကို ကျွမ်းကျင်အဆင့် ရောက်ရှိခဲ့ပါက တာဝန် ခံဟု ခေါ်သည်။ တာဝန်ခံသည် မီးကြီးသွယ်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာ များ တင်ထားသည့်တွန်းလှည်းကို လက်ထောက်အားတွန်းဝေပြီး အိမ်များကို လှည့်ပတ်ရသည်။

ငိုးတွန်းလှည်းသည် အတော်အတန်လေးသော်ပြားလည်း အိလပ်မြေတွန်းလှည်းနှင့် နှိုင်းယဉ်းပါက သိပ်အခက်အခဲမရှိပေ။

“အော်တွန်းက ကြီးစားပြီး တွန်းခဲ့တဲ့အတွက်ကြာင့်မို့လို အခုခံရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

ကိုးနီးစကော့က တွန်းလှည်းကိုတွန်းရင်း နေ့စဉ် ထိုသို့ စဉ်းစားနေပို့ခဲ့သည်။ ထိုစေတ်ကရုံများသည် လျှပ်စစ်ပါးသည် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟုထင်ကြပြီး အနည်းငယ်ကိုင်ပိုပါက စတ်လိုက် ၅၇သေပည်ဟုထင်ခဲ့မြှော်လေသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် လျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီ၏ လိုင်းခွဲတာဝန်ခံသည် ဘယ်သွားသွားအထင်ကြီးစေးစားခြင်းကို ခဲ့ခဲ့ရသည်။

ထိုကြောင့် ကိုးနီးစကော့သည် ငှါးကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့သည် အမြဲတမ်းတာဝန်ခံ၏ မီးသွေးယူယ်သည့် အလုပ်ကို ကရာတစိုက်လေ့လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တာဝန်ခံက ငှါးကိုသိရှိသည့်အတွက် ကိုးနီးစကော့ကို ကြုံသိခြောခဲ့သည်။

“ဟေး... မဆုရှိတ၊ မင်းလည်းလုပ်ကြည့်မလား”

ကိုးနီးစကော့သည် တာဝန်ခံ၏ မျက်စိရှုမြောက်တွင် အမှားမပါဘဲ မီးသွေးယူယ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ပြခဲ့သည်။

“မင်းတော်တယ်... မဆုရှိတ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းလည်းမကြေခင်မှာ တာဝန်ခံဖြစ်နိုင်တယ်”

တာဝန်ခံက အုံအားသင့်စွာပြောခဲ့သည်။

တာဝန်ခံပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုးနီးစကော့သည် သုံးလကြာကာလအတောအတွင်း အလုပ်သင်အဆင့်မှ တာဝန်ခံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်အတွင်းမှာပင် ကိုးနီးစကော့ (၁၆) နှစ်အရွယ်၌ အသစ်ဖွင့်သည့် တကဗ္ဗာအရောင်းဌာနခွဲ၏ မီးသွေးယူယ်တာဝန်ခံအဖြစ် နေရာပြောင်းရွှေ့အလုပ်ခန့်အပ်ခြင်း ခဲ့ခဲ့ရသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့သည် အသက် ၂၀ ကျော်အလုပ်သင်ကိုခေါ်၍ အီမိမားသို့ လူညွှေပတ်သွားရောက်ခဲ့သည်။ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သည့်နေရာရှိ လူများက ငှါးအလုပ်လုပ်ပုံကို ပိုင်းချိုကြည့်ရကြလေသည်။

“အိုး... ဒီချာတိတ်က ငယ်သာငယ်တာ တော်တယ်နော်”

ကလေးငယ်များလည်း ငှါးကို နားစောင်နေခဲ့ကြသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ရှုက်ယူခဲ့ကြားမှုကို ခံစားရင်း ရှိုးတို့ရန် တန့်လည်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုးနိုးစကော့သည် အိုးဆာကာ လျှပ်စစ်မီး ကုမ္ပဏီ၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဂျို့နိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ သွားရောက် ခဲ့သည်။

“မင်း... ကိုးနိုးစကော့ မဟုတ်လား...” ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကော် ဆိုင် ပိုင်ရှင်ကတော်ပါအဲအားသင့်နေကြတော့သည်။

ကိုးနိုးစကော်က လိမ်းညာပြောဆိုကာ အလုပ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း ကို ပထမဗျားဆုံး ပြောဆိုပြီး တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ကိုးနိုးစကော်၏ အောင် မြင်တိုးတက်မှုအပေါ်ဝမ်းသာနေကြပေသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ထိနောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ပိတ်တိုင်း ဂျို့နိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ သွားရောက်ကူညီပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရင်းတစ်နေ့တွင် ဆိုင်ရှင်မှ ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

“မစုရှိတ ... မင်းဒီဆိုင်ကို ပြန်လာလုပ်ပါလား... အိုးဆာ ကာ လျှပ်စစ်ကပေးတဲ့လာတဲ့ ဒီကပေးမယ်”

ကိုးနိုးစကော် ဂျို့နိုင်းစက်ဘီးဆိုင်နှင့် ထိုအတိုင်း ဆက် သွားနေသည်မှာ မကောင်းဟုထင်သည့်အတွက်ကြောင့် ငှါးကမ်း လုမ်းချက်ကို ပြင်းပယ်ကာ စက်ဘီးဆိုင်သို့ မသွားတော့ပေါ့။

လူမောင်အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကောရင်း

ကိုးနီးစကော့သည် သာမန်အိမ်ကို ပါးသွယ်သည့်အလုပ်တွင် သာမကဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားသည့်နေရာများသို့ ပါးသွယ် သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့ အသက် (၁၇) နှစ်ရောက်သည့်အခါတွင် သတင်းစာကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဟားမားဒယ်လပန်းမြဲအတွင်းတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြစ်စန်းဖွင့်လှစ်ရန် ကြေညာသည့်ဆိုင်း ဘုတ်အတွက် ကြီးမားသည့် ပါးအလုဆင်လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

အိုဓာကာလျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီက ငင်းမီးဆင်သည့်အလုပ်ကို လက်ခံ၍ ပါးသွယ်တာဝန်ခံ ၁၅ ယောက်ကို ဟားမားဒယ်လပန်းမြဲသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည်လည်း ထိ ၁၅ ယောက်ထဲတွင် ၁ ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“အားလုံး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်နေ အိပ်စား အလုပ်လုပ်ကြပါ”ဟု မန်နေရာက ပြောသဖြင့် ၁၅ ယောက် လုံးသည် ပန်းမြဲအတွင်းရှိ တည်းခိုခန်းတွင် နေထိုင်၍ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် လူအများ၏အင်အားကိုစုစုပေါင်း၍ တစ်စု တည်းသောရည်၍ယူလ်ကိုလိုးတည်၍လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ငန်း၏အရသာကို ပထမဥုံးစုံးအကြော်တွေကြံ့ခံစားခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းစဉ်မှာ နှစ်ပတ်အတွင်းပြီးစီးသွားပြီး ကြီးဟားသည့် ဓက္ခိုးမြာဆိုင်းဘတ်ကြီးကို အစိကပြု၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ဖီးဆင် သွယ်တန်းရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။

ရှုလိုင်လ (၁) ရက်နောက်တွင် ဆင်ထားသည့်မီးကို စတင် ဝမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ပြန်လှသည့် သဲသောင်ပြင်ကြီးကို အနီး အဝါး အစိမ်း၊ ခရမ်းစသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရောင်စုမီးလုံး များဖြင့် တောက်ပ၍ လုပ်သော သီးခြားကမ္မာတစ်ခုအလား ပုံဖော် နှင့်ခဲ့သည်။

ငှုံးတို့ ၁၅ ယောက်အဖွဲ့သည် စိတ်လူပ်ရှားမှုခံစားပြီး မရည်ရွယ်ဘဲ အော်ဟစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“အောင်ပြီကွဲ ... အောင်ပြီကွဲ”

ကိုးနီးစကော့သည် အများ၏အင်အားကို ပေါင်းစည်းမှဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မပြုလှပ်နိုင်သည့်အရာကို ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့သည့် စွမ်းအင်၏ထူးခြားချက်ကို ပထမဗျားဆုံး သိရှိလာခဲ့ရသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ပင် တဲ့နဲ့နဲ့ရှိ(ဘုရားကော်မူး)အနီး တွင် စုတဲ့နဲ့ကကုက်ကို တည်ဆောက်နေသည့်အခါန် ဖြစ်သည်။ ကိုးနီး စကော့သည်မီးသွယ်တာဝန်ခံဆယ့်လေးဝါးယောက်ဖြင့် ငှုံးမီးသွယ် လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှလူများက သစ်သားပြမ်းဆင်ကာ အမြင့် ၂၄၆ ပေတွင် ဧည့်စင်ကို တည်ဆောက်နေကြသည်။ လျှပ်စစ် မီးသွယ်သည့်လုပ်ငန်း စတင်သည့်အခါန်တွင် ကိုးနီးစကော့နှင့် အဖွဲ့သားများကလည်း ငှုံးပြမ်းကို အသုံးပြု၍ အပေါ်သို့ တက်ကြရ

၅၄ ၁ အောင်ကျော်ဟန်

သည်။ သိပ်မြင့်လွန်းသောကြောင် ဒုးများတုန်၍ မျက်စီများ ပြာခေါ်
သလို ခံစားကြရသည်။

“ပိုး ... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ကြတယ်
နော်”

တစ်ယောက်ယောက်က ထိကဲသို့ပြောလာသည့်အခါတွင်
စီနိယာအစ်ကိုကြီးမှ သတိပေးခဲ့လေသည်။

“စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောကြနော် ... သူတို့က
ပေးသုံးလို ဝါတို ဒီပြောမျိုးစင်ကို သုံးလိုရတာ၊ တကယ်လို ဆောက်
လုပ်ပေးကုမ္ပဏီကလူတွေက စိတ်ကွက်သွားပြီး ဒီပြောမျိုးတွေကို ဖျက်
လိုက်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ပြောမျိုးလိုမရဘူး ဖြစ်သွား
မယ်”

လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ထိကဲသို့သောပြောမျိုးကို လွယ်
လွယ်ကူကူ ဆင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေါ့။ ထိုအချက်မှစ၍ ကိုးနီးစကော့
သည် မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုမဆို မိမိတို့အိုစိုးရည်ဖြင့်သာ တည်
ဆောက်၍မရနိုင်ကြောင်း၊ လေ့လာသဘောပေါက် သိရှိခဲ့ရလေ
သည်။

မျှော်စင်ကြီး၏မျက်နှာကျက်သည် လွန်စွာကျယ်ပြန်ပြီး
မောင်နေသည့်နေရာတွင် သံရောင်းနှင့်သံပိုက်များ ရှုပ်ထွေးစွာ
တပ်ဆင်ထားသည်။ ကိုးနီးစကော့သည် ငှုံးရှုပ်ထွေးနေသည့်အထဲ
တွင် ဖော်ပေးတိုင်မီးအလင်းရောင်ကို အသုံးပြု၍ မီးကြီးတပ်ဆင်
သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ နက်ရှိုင်းလှသည့် မြေအောက်
ခန်းထံတွင် ပိတ်လောင်ထားခြင်းခံရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အလုပ်

လုပ်နေစဉ်ကာလအတွင်း တောက်လျှောက်စီးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရပြီး ညာနေတောင်းသောအခါ အောက်သို့ဆင်းလာပြီးမှ သက်ပြင်း ခုနှင့်ခဲ့လေသည်။

ထယ်ရက်ခန့်မျှအကြောတွင် အလုပ်ပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။ ညာဘက်တွင် လုပစ္စာပျုံလွင့်နေသည့် မျှော်စင်ကြီး၏ မီးရောင်စုများကို ကြည့်၍ ကိုးနီးစကော့သည် ဝမ်းသာရာက်ယူစိတ်များ ထပ်မံပေါက်စွားလာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

(ထိအချိန်က အောက်လုပ်ခဲ့သည့် စုတေန်းကကုသည် ရှိုးဝါး၊ ၁၈ နှစ် (၁၉၄၃ ခုနှစ်)တွင် စစ်အတွင်းအသုံးပြုမည့် သံထည်ပစ္စည်းများအတွက် ငြင်းကို ဖြို့ဖြက်၍ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ လက်ရှိမျက်မောက်ခေါတ်၏ စုတေန်းကကုသည် ရှိုးဝါး၊ ၃၁ နှစ် (၁၉၅၆ ခုနှစ်)တွင် ပြန်လည်တည်ထောက်ထားပြီးဖြစ်ပြီး မျှော်စင်၏အပြင့်မှာ ၂၉၈၈ ရှိသည်)

ကိုးနီးစကော့သည် အနိသာကာလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်ဝင်သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီမှ အရှိဒါဆိုသည့် မိတ်ဆွေနှင့် အဆောင်အတူတူနေခဲ့သည်။

အရှိဒါသည် ကိုးနီးစကော့နှင့် သက်တူစွေယ်တူဖြစ်သော်လည်း မူလတန်းကြီးအောင်ထားပြီးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်ဝင်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လျှပ်စစ်ကို လေ့လာရန်အတွက် စန်းဆိုင်စက်မှုကုန်သည်ကောင်း၏ ညာကျာင်းကို လည်းတက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အရှိဒါက ကိုးနီးစကော့ကိုပြောခဲ့သည်။

၅၆ ◊ အောင်ကျော်စိန်း

“မဆုရှိတ ... မင်းလည်း စက်မှုကုန်သည်ကျောင်းကို တက်ပါလား”

ကိုးနီးစကော့က လက်မခံဘဲ ငြင်းခဲ့လေသည်။

“ငါတော့ မတက်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက လေးတန်းကို တစ်ဝက်နဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရလို့ မူလတန်းတောင် မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား ... အဲဒီကြောင့် တက်လို့မရဘူးလေကွာ”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မင်းက ဖီးသွယ် တာဝန်ခံဖြစ်နေပြီး မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့ လက်ထောက်လည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ ... ငါတက်လို့မရပါဘူး”

ကိုးနီးစကော့သည် အရှိဒါနိုင်ပတ်သက်၍ သိမ်းသွားခဲ့တဲ့ ခဲ့ရသည်။ ငှါးသည် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း တောက်လျှောက် ထိုး အတူပင် ခဲ့တဲးခဲ့ရလေသည်။

တစ်ရက်တွင် အဆောင်များအအော်ကြီးက အရှိဒါကို တာရေးပေးရန် ပြောဆိုလာခဲ့သည်။ အရှိဒါက ငှါးကို ကောင်းစွာရေးပေးခဲ့လေသည်။ အဆောင်များအအော်ကြီးလည်း အကြွင်းမဲ့ရှိုးမွမ်းထော မနာပြုလေသည်။

“တကာယ်ပဲ အရှိဒါက ကျောင်းတက်ခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် လုံးဝမတူဘူးနော်”

ကိုးနီးစကော့သည်ငှါးကိုကြားလိုက်သည့်အခါတွင်အားကျုံမခံချင်သည့်စိတ်က ပေါ်ကွားလာခဲ့ပေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ငါက အရှုံးပေးစရာလား”

ကိုးနီးစကော့သည် အေးဆေးစွာပင် ငင်းဖြစ်ပေါ်လာသည့်
စိတ်ကိုထိန်းသိမ်း၍ အရှုံးပါကိုပြောခဲ့သည်။

“အရှုံးပါ ... ငါလည်း နောက်နှစ်ကျေခင် စက်မှုကုန်သွယ်
ကျောင်းရဲညာကျောင်းကို သွားတက်မယ်ကွာ”

“ဒိုး ... ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

အရှုံးပါက ထိုသို့ပြော၍ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပိတိဖြစ်နေခဲ့
သည်။

မဲရုံ ၄၅ နှစ် (၁၉၁၂ ခုနှစ်)သည် ရှုလိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့မှ
စ၍ထိုင်းရော (၁) နှစ်သို့ပြောင်းလဲသည့်နှစ်ဖြစ်သည်။

ငှင်းနှစ်၏နောက်တစ်နှစ် ထိုင်းရော ၂ နှစ်၊ ကိုးနီးစကော့
အသက် (၁၈) နှစ်တွင် စက်မှုကုန်သွယ်ကျောင်း၏ ညာကျောင်းကို
တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ညနေ ၅ နာရီ အလုပ်ဆင်းသည့်အချိန်တွင်
အပြေးအလွှားဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထမင်းအမြန်စားပြီး
နောက် ကလင်ကလင်ရထားဖြင့် ကျောင်းသွားတက်ခဲ့သည်။ ၆ နာရီ
ခွဲကနေ ၉ နာရီခွဲအထိ သရံ့၊ ရုပ်ပေါ်၊ ဓာတုပေါ်တို့ကို လေ့လာ
သင်ကြားခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့သည် ရုပ်ပေါ်ကို အခြေခံသင်ကြား
သည့် လျှပ်စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်သည်မှာ ကေန်
မူချပင်ဖြစ်သည်။

သရာက လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည့်အခါတွင်
အခြားကိုခံထားသည့်ဖန်ရောင်းကို အခြားကိုခံထားသည့် ပိုးသား
အစြိမ်း ပွတ်တိုက်လေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် အုံဉာဏ်

ကောင်းသည်မှာ ဖန်ရောင်းတွင် စဉ်အပိုင်းအဝလေးသည် လာ ရောက်ကပ်သည်ကို တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီစဉ်မြတ်အားဟာ static electricity လိုပေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်ခဲ့အခြေခံပဲ၊ လူတွေက လွန်ခဲ့သော နစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီ static electricity ကို ရှာတွေ့ခဲ့ ပြီးသားပါ” ဆရာက ထိကဲသို့ ပြောရင်း သင်စန်းစာကို ဆက်လက် ရှင်းပြသွားခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သောနစ်ပေါင်း ၂၅၀ ခန့်လောက်က အမေရိကန် နိုင်ငံမှ ဖရန်ကလင်းဆိုသူက လျှပ်စစ်ဆိုသည်မှ စီးဆင်းနေသည့် အရာဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ထိုနောက် လျှပ်စစ်သည် မိုးကြီး၏ အလင်းရောင်နှင့်အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟုယူဆ၍ မိုးကြီးပစ်သည့် နေ့တွင် ဝါယာကြီးကို တပ်ဆင်ထားသည့်စန်းကို တင်လွှတ်သည့် စမ်းသပ်မှုကို ပြုလုပ်ပြီး ငှုံးကို သက်သေပြုခဲ့သည်။ ဖရန်ကလင်းက အဆိုပါစမ်းသပ်မှုတွင် ဗာတ်လိုက်၍ သေလုန်းပါး ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

“လျှပ်စစ်မှာ အဖိနှင့်အမဆိုပြီး (J) မျိုးရှိတယ်၊ မျိုးမတူတဲ့ အဖိနှင့်အမဟာ ဆွဲငင်ပြီး မျိုးတူတာခြင်း တွန်းကန်ခြင်းဖြင့် လျှပ်စစ် စီးဆင်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ဒါကို လျှပ်စစ်စီးဆင်းမှုလို ပေါ်တယ်”

ဆရာက ထိကဲသို့ရှင်းပြရင်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန် ပြုလုပ် ထားသည့် ဂုဏ်နရေတာအသေးလေး၏ လက်ကိုင်ကို စိုးစိုးမည် အောင် လုညွှာပြသည့်အခါတွင် ရိစ္စထားသည့်ကြေးနှင့်ကြိုးမြှု လျှပ်စစ်စီးဆင်းပြီး ငှုံးကြားထဲတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် မိုးလုံး လေးမှာ တဖူပုံပုံမည်၍ လင်းလာလေစတော့သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ မိုးလင်းလာတာ တွေ့တယ်မလား၊ ဒါက လျှပ်စီးကတန်စတင်ကိုဖြတ်ပြီးအလင်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာလေ၊ လျှပ်စစ်က ဒီလိုမျိုးပဲ အလင်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းတဲ့ အပြင် စွမ်းအင်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး အရာဝတ္ထာကို ရွှေလျားအောင် လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါက အားလုံးသိပြီးသားဖြစ်တဲ့အပြင် လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ကလင်ကလင်ရထားပေါ့ကျာ”

ကိုးနီးစကော်က ယခုအချိန်ထိ ကောင်းစွာသဘောပေါက် ထားခြင်းမရှိခဲ့သော လျှပ်စစ်ကွဲ့ကြီးသည် မြှေား အဲ့ဆိုင်းနေရာမှ ရုက်ချင်းပင် နေပ်းကြီးပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ ဖျတ်ခန့် မျက်စိရှု တွင် ရှင်းလင်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“လျှပ်စစ်ကို အသုံးပြုပဲ၊ အသုံးပြုနည်းတွေဟာ အခုအချိန် ကစပြီး အတိုင်းအဆမရှိဘူးလို့ ပြောလို့ရတဲ့အထိ ကျယ်ပြန်လာ တော့မှာ”ဟု ဆရာက ပြောသည့်ၢားသည် ကိုးနီးစကော်က ပိမိ ဘဝ အနာဂတ်လည်း အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြန်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်”

ကျောင်းတက်ရန် လက်လျှော့ခြင်း

တစ်နှစ်ကြားပြီးနောက် ကိုးနီးစကော်သည် စက်မှုကုန်သွယ် ကျောင်း၏ Preparatory Course ကို အောင်မြင်၍ Regular Course ကို ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဝမ်းသာစိတ်အား ထက်သန့်စွာဖြင့် လျှပ်စစ်ဌာနသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် သင်ခန်းစာ စတင်သည့်အခါတွင် အခက်အခဲ မြှေးမားစွာ ရင်ဆိုင်ရပ်လေတော့သည်။

Regular Course တွင် သင်ခန်းစာများသည် ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာများဖြစ်ပြီး စက်ပဲသဖြင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများသည် ဆရာပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်တွင် လိုက်ရေး ရသည့်အပါတွင် ကိုးနီးစကော်သည် မူလတန်းကြီး င တန်းကိုပင် ပြီးပြောက်အောင် မတက်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ခန်းရှိုး(ဂျပန်အကွာရာ) ကို ပြည့်စုလုံးလောက်စွာ မသိသဖြင့် စာအုပ်ကို ဖွင့်ထားသော်လည်း ဆရာပြောသည်များကို လိုက်၍ရေးမှတ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

(အခုပြောသွားတဲ့စကားလုံးကို ဘယ်လိုရေးပါဝါပိမ့်...)

ထိုသို့စဉ်းစားကာ အိုးနှင့်ဗုဏ်နှင့် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သင်ခန်းစာများ ရှေ့သို့ဆက်သွားနေလေတော့သည်၊ ငင်း၏ရလဒ်အနေဖြင့် ခန်းရှိုး(ဂျပန်စကားလုံး)ကိုသာမကဘဲ ဆရာ၏ပြောသွားသည် များကိုလည်းနားမလည့်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သင်ခန်းစာပြီးဆုံးသွားသော် ကိုးနီးစကော်သည် ဆရာနှင့် အေားကျောင်းသားများက ရှေ့သို့ခေါ်ပေါက်ကြပြီး ပိမိတစ်ယောက် တည်းသာလျှင် ချိန်ရစ်ထားခဲ့ခြင်းသက္ကာ့သို့ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

(ဒါဆိုရင်တော့ ကျောင်းတက်ရင်လည်း ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင်တော့ ခန်းရှိုးကို ပိုပြီးလေ့လာ တတ်ကျေးမှတ်မှ ပြန်လာတက်တော့မယ်...)

ကိုးနီးစကော်သည် အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်း စက်မှုကုန် သွယ်ကျောင်းမှထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ညာတိုင်း စာအုပ်အမျိုးမျိုးကိုဖတ်၍ စာလုံးများကို လေ့လာခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့် အရောင်းဌာနခွဲ၏ အနီးရှိ ခန်းစိုင်တွင် အခမဲ့သာအကြော်ဝဆုံးဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ရသည့် ဓမ္မတို့မိမိသားရုံ၏ အိမ်မကြီးရှိပေသည်။ ဓမ္မတို့မိမိသားရှိသည် ဘက်လုပ်ငန်းအစပြုပြီး ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ကာ (ZABATSU) စနောက်ကြီးမားသူဟု ခေါ်ခြင်းခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ခမဲ့သာသည့် အတွက် ငှိုးအိမ်ကြီးသည် ဂျပန်စတိုင်နှင့် အနောက် နိုင်ငံစတိုင်ကို ရောနောပေါင်းစပ်၍ ဒီဇိုင်းပြုလုပ်ထားသည့် ခန့်ညားထည်ဝါသာအိမ်ကြီးပြစ်ပေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ငှိုးအိမ်နားမှ ဖြတ်သွားတိုင်း “အုံမခန်းလိုလိုပါလား” ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့သော်လည်း အားကျသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထိုထက်ကို စာဖတ်ပြီး တင့်ဗုံးများမှတ်သားခြင်းဖြင့်သာ အရှုံးအမှုံးပြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကုမ္ပဏီမှ အိမ်အသစ်မိုးသွယ်စွဲ သွားပေးပါရန် ပြောလာခဲ့သဖြင့် သွားကြည့်သောအခါတွင် လွန်စွာကြီးမားထည်ဝါလှသည့်အိမ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အခန်းပေါင်းများစွာရှိပြီး ရေခါးကန်ကြီးကိုလည်း အိမ်သူအိမ်သားများသုံးရန်နှင့် စည်သည်များသုံးရန် စွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ (ကျွန်ုတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခန်းကျိုးတဲ့ အဆောင်မှာပဲ နေဖူးတယ်ဆိုတော့ ...) ကိုးနီးစကော့က ထပ်မံ၍ အံအားသင့်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အားကျိုးတို့တော့ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ စကားလုံးတွေကို မြန်မြန်လေ့လာပြီး ကျောင်းသွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မကြာမီအတောအတွင်း ရှင်းအိမ်ကို တည်ဆောက်သူသည်
ကန်းဦးတွင် လက်တိုလက်တောင်းသဝမှ စတင်၍ အောင်မြင်သော
စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်လာသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

တစ်နှစ်တွင် ထိသူက ရောက်ရှိလာပြီး ပြီး၍ ကိုးနီးစကော့
တိုကို ပြောခဲ့သည်။

“တစ်နှစ်ကြာရင်လည်း ကြာပါစေ ... သပ်သပ်ရပ်ရပ် သေ
သေချာချာလုပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီခင်ဗျ...”

ကိုးနီးစကော့က ပြန်လည်ဖော်ကြားရင်း ဒီကူကိုယ်တိုင်
လည်း ယခုအချင်အထိ အလုပ်ကို သပ်ရပ်သေချာစွာ လုပ်ခဲ့သူများ
ဖြစ်လေမလားဟု မှန်းဆက်ညှိမိခဲ့သည်။

ရှင်းအိမ်၏ ပီးသွယ်လုပ်ငန်းပြီးစီးသွားသည့်အခါတွင် စာက်
လက်ပြီးခဲန်းနံပါးမအယ်စိုးသည့်နေရာတွင် ဂျပန်စတိုင်ကဏတ်ရုံကို
အနောက်တိုင်းစတိုင် ရုပ်ရင်ရုံအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသည့်လုပ်ငန်း
စတင်ခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ ... ၆ လလောက်ကြာပြီး ကြီးမှားတဲ့
အလုပ်ဖြစ်တယ်”

ကုမ္ပဏီက ထိသိပြောပြီး အဖွဲ့(၃) ဖွဲ့၏ တာဝန်ခံနှင့် လက်
ထောက်ကို ရှင်းအလုပ်သွားလုပ်ရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုပြင်
အသက်အငယ်ဆုံး ကိုးနီးစကော့ကို ရှင်းအဖွဲ့၏ အကြီးဆုံးတာဝန်ခံ
အဖြစ် ခန့်အပ်စေလွှတ်ခဲ့သည်။

(ဒါကြီးကတော့ မလွယ်ဘူး...)

ကိုနဲ့စကော်မျှစီတိတဲ့တွင် ထိခိုဖြစ်ပေါ့သည်။ သို့သော်လည်းအလုပ်စတင်သည့်အခါတွင် ငါးစီတိပုံခြင်းမရှိတော့ပေး။

ထိစဉ်က ကိုနဲ့စကော်သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းမြို့လူချစ်လူခင်ပေါ်များခဲ့သည်။ ငါးအကျိုးဆက်အနေဖြင့် -

“ကျေးဇူးပြု၍ ဒီငြမ်းကလေး ခကာဗားပါဌီး...”

ကိုနဲ့စကော်က ပြောသည့်အခါတွင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှလူများလည်းအားလုံးက ဖော်ရွှေ့စွာဖြင့် -

“ဒုံး ... မဆုရိတလား ... ရတယ် ... လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ”

ထိအပြင် ကိုနဲ့စကော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် သပ်ရပ်သေချာစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

အခြားတာဝန်ခံနှစ်ဟောက်နှင့် ငါးတို့၏လက်ထောက်များက ထိကဲ့သို့သော ကိုနဲ့စကော်ကို လုံးဝအဲအားသင့်ခဲ့ကြသည်။ ထိနောက်ပိုင်းတွင် ကိုနဲ့စကော်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာ၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလလာယ်ကော်သွားသည့်အခါတွင် ရပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်က စိုးရိုပ်ပုံပန်သောမျက်နှာဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး -

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ... နှစ်ကူးအားလပ်ရက်မှာ ရပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်ရတော့ အဆင်မပြောဘူး ...”

“စီတ်မပူပါနဲ့ ... အလုပ်ကို သဘောတူလက်ခံထားပြီး မြစ်တဲ့အတွက်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါမယ်”

နောက်ရုံး ၃ ရက်ကာလအတွင်း ကိုနဲ့စကော်က ငါးအလုပ်ကို ညွှန်လုံးပေါက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကိုနဲ့စကော်နှင့်အတူ

၆၅ ၁ အောင်ကျော်ဦး

အခြားအဖွဲ့သားများလည်း အတူတူညှဉ်လုံးပေါက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံး၏ကြိုးစားမှုကြောင့် အချိန်ပြီးစီး၍ နှစ်ကျားအားလပ်ရက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် စူးရှုလင်းလက်သော မီးရောင်စုံများ ဖြင့် အလုပ်ဆင်ထားပြီး ရှင်းသည် တလက်လက်တောက်ပန္နပေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့ရင်တွင်း၌ ရှင်းယူဝံ့ကြားမှုများဖြင့် ပြည့်လျှော့နေပေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နှစ်သစ်ကျားရောက်သောအပါ ပင်ပန်းခဲ့သာမျှ စုပေါင်း၍ ရားပါလေတော့သည်။ နာခေါင်းနှင့် လည်ချောင်းများ နာကျ်င်၍ အကြိုးအကျယ်ရောင်းလည်းဆိုးခဲ့လေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ယိုရိုနိုနိုက အပြောလွှားရောက်လာခဲ့ပြီး -

“အရမ်းကာဇာရာ လုပ်နေတာကိုး ... မင်းက မဆုရှိတဲ့မျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးကျွန်းနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်၍ား လေး၊ မင်း တစ်ရာရှုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဘိုးဘွားကန်တော့ပွဲကို ဦးဆောင်လုပ်မယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမယ်နော်...”

ထိုကဲ့သို့ပြော၍၍ ကိုးနီးစကော့ကို ဆရာဝန်ထံသို့ အတင်းသွား ခိုင်းစေခဲ့သည်။

ဆရာဝန်က ဆေးစစ်ပြီးနောက်တွင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အဆုတ်သွေးကြာလေးတွေ ရောင်နေတယ်၊ အဆုတ်ကို မကောင်းတဲ့ပိုးတွေ ဝင်ရောက်စွဲကပ်နေတယ်၊ အရားနည်းနည်း ကတော့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းရှိနေမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အလုပ်နားပါ”

သို့သော်အလုပ်နားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကိုးနီးစကောက နစ်သစ်ကျေးအားလုပ်ရက် ပြီးသွားသောအခါ
တွင် ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်တက်ခဲ့သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ပူ
နို့အနည်းငယ်ရှိနေပြီး နာတာရည်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ယောက်တည်းနေလိုကတော့ မဖြစ်တော့
ဘူး၊ သင့်တော်တဲ့သူတွေရှင်တော့ ရှာထားပေးမယ်၊ အီမံတောင်ပြု
ရဲ့ဟု အစ်မဖြစ်သူက ပြောခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်ုတ်က အရာမှ အသက် ပုဝါနံသေးတယ်”

“အသက် ပုဝါနံနေပြီဆိုရင် လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ”

ထိုသို့ပြောရင်းနဲ့ပင် စွဲဗီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။ အရား
ပျောက်သွားခဲ့သော်လည်း ဓနာကိုယ်က အရိုးပေါ် အရေတင်ပိန်ချုံး
ပြီ ပုံမှန်အနေအထားသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်း မရှိသေးပေါ်။

“ဒီလိုဆိုရင် နေ့လယ်အလုပ်လုပ်ပြီး ညျကောင်းသွားတက်
နို့ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနီးစကောသည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ကြည်ကြည်သာသာပင်
တုန်သွယ်စက်မှ ညျကောင်းတက်ရန် လက်လျော့ခဲ့လေသည်။ ရင်
ထဲတွင် စိတ်ထိနိက်မှု၊ ခံပြင်းမှု၊ အထိုက်နားငယ်မှုတို့သည် ပြင်း
ထန်စွာ ချာလပတ်ရမ်းနေတော့သည်။

၂။ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာသည့် အိပ်မက်ကဗ္ဗာ

ကျဉ်းမှုပုံသဏ္ဌာန် ဘက်ထရီမီးအိပ်
(Excell Lamp)

အိမ်ထောင်ပြခြင်း

ဖေလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အစ်မဖြစ်သူ ယောရိနိက ထပ်မံ၍ ကိုးနီးစကော်ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး စာတ်ပုံ တစ်ပုံကိုပါယူလာခဲ့သည်။

ငှုံးတွင် ပျက်နာဂိုင်းဂိုင်းနှင့်အသားဖြူသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ပုံပေါ်လွှင်ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက အိအာအဲ မူမဲနိလို ခေါ်တယ်၊ အာဝါးရိုးရှိမ ကတိဖြစ်ပြီး အခုလက်ရှိကတော့ အိုဓာကာမှာ နေတယ်လို ပြောတယ်၊ အသက်ကတော့ ၁၉ နှစ်၊ မူလတန်းနဲ့ စက်ချုပ်သင်တန်း ကော်ငါးပြီးပြီ၊ ကိုးနီးစကော့နဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဘယ်လိုလဲ ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးလာတဲ့လွှဲ ရှိတယ်၊ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ကြည့်ပါလား”

ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းပင် သဘောတူလက်ခဲ့သည်။

*** (လေးလေးနှက်နှက် စဉ်းစားထားခဲ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ကဲကြော်က စီမံပေးတယ်လို လက်ခဲထားခဲ့သည်...)

ထိုစဉ်က အကြောင်းကို ကိုးနီးစကော့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကဲသို့ ရေးသားခဲ့သည်။

“ဖူးစာရှင်ရွေးချယ်ပွဲမှာ သေသေချာချာ ဟာအိုရို (ရုပန်နီးရာတိက်ပုံ) အပြည့်အစုံကို ဝတ်သွားရမှာလေ”

“ဝတ်စုံအပြည့်အစုံမရှိဘူးလေ”

“ချက်ချင်းသွားချုပ်လိုက်လေ”

“ပိုက်ဆံပရှိဘူးလေ”

ကိုးနီးစကော့သည် လတော်အကုန်လုံးနီးပါးကို ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေးအတွက် အသုံးပြုခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

“အင်း ... တော်တော်စိတ်ပျက်တယ်၊ လတော် ဒီလောက်
အများကြီးရထားတာတောင်မှ ...၊ ပိုက်ဆံထိတ်ချေးမယ်၊ ခုချက်ချင်း
ဘွားချုပ်.....”

ကိုးနီးစကော့သည် အဆောင်မှ အဆောင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး
အား အကူအညီတောင်း၍ ဟာဖို့ရိုကို ချုပ်ပေးစေခဲ့သည်။

ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲတွင် ကိုးနီးစကော့နှင့် မူမဲနီးတို့သည် ညာက်
၌ ယာရီယောဇဓိသည့် ကာဇာတ်ရုံး၏ရှေ့တွင် အမှတ်မထင်တွေ。
သည့် ပုံစံဖြင့် တွေဆုံးခြော်ကြသည်။ ထိုညာတွင် ကိုးနီးစကော့သည် အစ်မ
လင်မယားက ခေါ်ဆောင်သဖြင့် ယာရီယောဇဓိဘွားခဲ့ပြီး ရင်
တထိတ်ထိတ်ခုန်၍ လူကြားထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့သည်။
ထိုသို့ရပ်နေစဉ်အတွင်း ယောက်ဖဖြစ်သူက -

“ကိုးနီးစကော့၊ လာပြီဟေ့...လာပြီဟေ့” ဟု ပြောသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နှက် ဘေးမှလူများက တလူပ်လူပ်တရွှေ့ဖြစ်လာကြသည်။

“ဟေး...ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲကွာ၊ ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲ”

ကိုးနီးစကော့က ရှက်လာသဖြင့် ခေါင်းင့်ထားလေတော့
သည်။

“ဟေး...ကိုးနီးစကော့ကြည့်လေကွာ၊ ကြည့်လေကွာ”

ယောက်ဖဖစ်သူ၏အသံကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းပြန် ဖော်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မူမဲနိက တစ်ဖက်သို့ကော်ပေးထားပြီး ခေါင်းင့် နေသဖြင့် သေချာမတွေ့ရပေ။ မို့နေသော အဖြူရောင်ပါးလေးကို သာ အနည်းငယ် လုပ်းမြင်နေရသည်။ မကြာမိအတွင်းမှာပင် မူမဲနိက အတူတူလာသော အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုးနီးစကော့၊ မိန့်ဗောင်းလေးပက္ခ၊ မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေါ့ကွာ”ဟု ယောက်ဖဖစ်သူက ပြောလေတော့ သည်။

ကိုးနီးစကော့က မူမဲနိ၏ ပါးမို့မို့လေးကိုသတိရ၍ ခေါင်းလေး ညီတ်ကာ နေခဲ့သည်။ စောင်းလေးလမ်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သော အခါတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ငွေကြားစောင်းရန်အတွက် အသုံး အဖြန်းကို လျှော့ချေနိုင်ခဲ့သည်။

သုံးလအကြာတွင် မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်၏ တစ်ဝက်ကို စုဆောင်းမိလာခဲ့သည်။

“နောက်ထပ်လိုအပ်တဲ့တစ်ဝက်ကို ထုတ်ရေးပေးမယ်၊ မြန်မြန်မိန့်ဗောင်းမယူတော့”ဆိုပြီးအမဖြစ်သူက ပြောလာခဲ့သည်။

စက်တင်ဘာလတွင် နှစ်ဦးသား အီမိထောင်ပြုခဲ့ကြသည်။ ကိုးနီးစကော့က အသက် ၂၀၊ မူမဲနိက ၁၉ နှစ် ဖြစ်သည်။ ဟိုကရိုနာရို မြို့နယ် (လက်ရှုတွင် အီကုန်မြို့နယ်) အီကအီနိတွင် ရာလေးချုပ်ခွဲ အခန်းနှင့် နှစ်ချုပ်အခန်း (ဂျပန်ဖာတစ်ချုပ်သည် ၁၈၀ စင်တီမီတာ × ၉၀ စင်တီမီတာ) ကျယ်ဝန်းသည့်အီမိကို နားနေခဲ့သည်။

မူမဲနိသည် အမြတ်မီး အပြုံးမပျက်ဖော်ရွှေသည် အမျိုးသမီး
ခြင်သည်။

“ဂရိစိက်သွားနော်”

နေ့စဉ်မနက်တိုင်းတွင် မူမဲနိက လိုက်ပိုပြီး ကိုနီးစကော်
အလုပ်သွားခဲ့သည်။ မူမဲနိက ထိုနောက်တွင် အဝတ်လျှော် သန္တရှင်း
ရေးအလုပ်နှင့် အချင်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

ညာနေသို့ရောက်သော ညာနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ပြီး ကိုနီးစကော်
ပြန်အလာကို တောင့်နေခဲ့သည်။ ကိုနီးစကော့သည် ပျော်ချင်
ကြည်နဲ့များဖြင့် ပြည့်စုစွာခံစားနေခဲ့ရသည်။

(ကျွန်တော်မှာ အခုက်နေစပြီး မူမဲနိကို စိတ်ချမ်းသာပျော်
ခြင်အောင်ထားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်...)ဟု အလိုအလျောက် ထိုသို့
ခံစားလာမိခဲ့သည်။

တွေဝေမူနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်

ကိုနီးစကော် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း မကြာခကာအဖျား
တက်လေ့ရှိသည်။ ထိုအတွက် ၁၀ ရက်ဆက်တိုက် ကုမ္ပဏီအလုပ်
ကိုခွင့်ယူခဲ့သည်မျိုးလည်းရှိခဲ့သည်။

“အစ်မက ရှင်က အလုပ်အရမ်းလုပ်လွန်းအားကြီးတယ
လို ပြောနေတယ်”ဟု မူမဲနိက ကိုနီးစကော့ကို ပြုစုစွာရောက်ရင်း
စီးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောနေခဲ့သည်။

(ဒီလောက်ထိခွဲ့ကိုယ်က ပျော်ည့်နေမယ်ဆိုရင်တော့
မူမဲနိကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ဘူးထင်တယ် ...)

ကိုးနီးစကော့သည် အစ်ကိုနှင့် အစ်မများက ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် သေဆုံးခဲ့သည်ကိုသတိရ၍ ပိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း အနည်းငယ်တိတ်ပူလာခဲ့သည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်လွန်းအားကြုံး တယ်ဟု ပြောသော်လည်း ငှုံးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သိမျှမတတ်နိုင် ပေ။ ကိုးနီးစကော့သည် အလုပ်မလုပ်ဘဲနေပါက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အမိဘာယ်မရှိသလိုလို ဝမ်းနည်းနေသလိုလို ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် အလုပ်မလုပ်သည့်အချိန်တွင်လည်း ခေါင်းထဲ တွင် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားမှုများကိုပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စဉ်းစားရင်း သို့သို့သိပ်သိပ်ဖြင့် ပိမိ၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်ဖြစ်သည်။ တစ်နေတွင် စဉ်းစားမှုပြုလုပ်နေရင်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုအချိန်အထိ ပြုလုပ်အသုံး ပြုခဲ့သည့် socket ကို ပိုမိုလွယ်ကူစွာ သုံးနိုင်သည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ဖန်တီးရန် အကြံ့ဌာက်ကောင်း ထွက်ရှိခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါကိုလုပ်လိုရရင် လူအများအတွက် အဆင်ပြု မှာ...”

ကိုးနီးစကော့က ရင်စုနှစ်တိတ်လျှပ်ရားလာပြီး လက်တွေတွင် လည်း ငှုံးကိုပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် ပစ္စည်း ကို ပြုလုပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ငှုံးကိုကုမ္ပဏီသို့ ယူသွားပြီး မန်နေရာကိုပြုခဲ့သည်။

“မရဘူး... မဆုရိတာ ဒါလေးကို ဘယ်လိုသုံးလို့ရမှာတုံး”

ငှုံးမှာ မန်နေရာကဗျာက ပြောခဲ့သည့်စကား ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က မျက်ရည်ကျေလောက်အောင် ခံပြင်းခဲ့ရ သည်။

*** (ကိုးနီးစကော့သည် ထိုစဉ်က မည်ကဲ့သိုပစ္စည်းကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ယခုလက်ရှိတွင် မသိရှိတော့ပေါ့၊ ကိုးနီးစကော့က ငှုံးကိုစုနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်းတွင် တောက်လျှောက် ငှုံး socket သည် ချို့ယွင်းချက်ရှိသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်ဟု တာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့နှိခဲ့ရသည်။)

ကိုးနီးစကော့သည် socket အကြောင်းကိုမေ့ထား၍ တာဝန် စတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် အီမိုပေထောင် ပြုပြီး ၂ နှစ်မပြည့်မီ ထိုင်းရော ၆ နှစ် နွှေ့ဦးရာသီတွင် ယခင်နှင့်မတူသည့် စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခဲ့ရသည်။

စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံဆိုသည်မှာ တာဝန်ခံက ပြုလုပ်သည့် ပါးသွယ်လုပ်ငန်းကို အမှားဖပါဘဲ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ရှိပေါ်ကို လမ်းလျှောက်စစ်ဆေးရသည့်တာဝန်ကို ယူရသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။

တာဝန်ခံများက မည်သူမဆိုအားကျသည့်အလုပ် ဖြစ်သော လည်း တော်ရှုတန်ရှုဖြင့် ထိုတာဝန်ကို မရနိုင်ပေါ့၊ ထိုစစ်ဆေးရေး တာဝန်ခံအလုပ်ကို ကိုးနီးစကော့က အသက် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည့်အရွယ်တွင် ရာထူးတိုးခန်းအပ်ခြင်း ခဲ့ရသည်။

လက်ရှိအချိန်အထိ စစ်ဆေးသူများထဲတွင် အသက်အထုလုံး စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

(ရာတိတ်ဆိုပြီးတော့ အထင်မသေးခံရအောင် သေသေ ခာခာကြီးတားမယ်...)

ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်ထဲတွင် ထပ်မံ့၍သစ္ာပြုခဲ့သည်။

စတင်လုပ်ကိုင်သည့်အခါတွင် စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအလုပ်သည် လက်တွေပြုလုပ်ရသည့်အလုပ် မဟုတ်သဖြင့် လွန်စွာသက်သာလုပေသည်။ ကိုးနီးစကောက ယခင် အတူတူအလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားရောက်လှည့်ပတ် စစ်ဆေးရသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ အယူအဆနှင့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ငှင်းတို့၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်ကို ချက်ချင်းသိရှိနိုင်သည်။ ထိုစဉ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် ကိုးနီးစကောက စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်သည်ကို သဘာဝကျသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့အတွက်ပြောင့် ကိုးနီးစကောက အလုပ်၏ အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြုလာသည့်အခါတွင် ကြည်ကြည်ဖြေဖြင့် လက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် တစ်ရက်လျှင် လုပ်ငန်းခွင်ပေါင်း ၁၅ ခုမှ ၂၀ ခုသို့ သွားရောက်လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရသည်။ သို့သော် များသော အားဖြင့် ၂နာရီမှ ၃နာရီအတွင်း အလုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းတွင် တာဝန်ပြီးထုံး၍ ကုမ္ပဏီရဲးခန်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။

အေားစစ်ဆေးသူများလည်း ကုမ္ပဏီသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးတွင် လုပ်စရာမရှိ၍ စကားပြောကြရင်း အရိုန်ဖြန်းခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့စကားပြောရာမှ ကိုးနီးစကော့သည် အေားလုံများက အရိုန်ပို သည့်အရိုန်တွင် ရပ်ရင်သွားကြည့်ကြသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မဆုရိတာ၊ စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံဖြစ်တာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား...”

“ဘယ်လိုပြစ်ဖြစ် လစာလည်း ကောင်းတယ်၊ အလုပ်
လည်းမများဘဲနဲ့ သက်သာတယ်နော်”

အားလုံးက ကိုးနီးစကော်ကို ထိကဲ့သို့ ပြောလာခဲ့ကြသည်။
သို့သော် ကိုးနီးစကော်က အားလုံးကဲ့သို့သော ခံစားမှုမျိုးကို မရှိခဲ့ပေါ့
တစ်ရက်ကျွဲ့၂၂နာရီ၃နာရီအလုပ်လုပ်ပြီးကျွန်တဲ့အချိန်တွင် အချိန်
ဖြစ်နေသည်ဟူသောအချက်ကို မည်သို့မျှ သဘောကျွန်စ်သက်
ခြင်းမရှိပေါ့။

ထိသို့ပြုလုပ်နေခြင်းသည် လက်ရှိအချိန်အထိ တက်ကြနော်
သည့်စိတ်စာတ်များက ချက်ချင်းလေလျော့ခံလိုက်ရသည့် ပူဇော်း
ကဲ့သို့ အသုံးမဝင်သော ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသလို ခံစားရ
သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၁ လ ကြာသည်အထိ ပြည့်စုခြင်း
မရှိဟု ခံစားရသည့်စိတ်မှာ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါတော့မဖြစ်တော့ဘူး”

ကိုးနီးစကော်သည် တဖြည်းဖြည်း ထိသို့ခံစားပြီး စိတ်မရှိည်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်ကပြုလုပ်ခဲ့သည့် မွမ်းမံတားသည် socket
အကြောင်းကို သတိရလာမိခဲ့သည်။ မန်နေဂျာ၏ ရှုတ်ချေဝေါနခံရ
သော်လည်း ကိုးနီးစကော်သည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ငါးသည် လွန်စွာ
ကောင်းမွန်သည့် မွမ်းမံတားသည့်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေ
ဆဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိုထွက်ပြီး အဲဒီ socket လုပ်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်မယ်”ဟု ရှုတ်တရက် ထိကဲ့သို့ အတွေးက ဖြစ်ပေါ်

၅၁ ၁ အောင်ကျော်စိုး

လာခဲ့သည်။ ငှါးသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကြီးထွားကျယ်ပြန်
လာပြီးကိုးနီးစကော်၏နလုံးသားကို တွေ့ဝေစေခဲ့သည်။

နှစ်လအကြာတွင်လည်း စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံများ၏
အလုပ်လုပ်ပုံမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုအခြေအနေထဲတွင်
ကိုးနီးစကော်သည် တွေ့ဝေသည်ထက် တွေ့ဝေခဲ့သည်။ ငှါး၏ရလဒ်
အဖြစ် ကုမ္ပဏီမှတ်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ပိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မူပဲနီ
ကို ပြောခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ လုပ်စုနှင့်ပြုနိုင်
မလား”

“ရပါတယ် လုပ်ပါ... ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘာမှမပူပါနဲ့”

မူပဲနီက စိတ်ပူသည့်ပုံမပြုဘဲ ပါးမိုးမိုးလေးဖြင့် ပျော့ပျောင်းစွာ
ပြီးနေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော် မူပဲနီ၏တည်ပြုမှုကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူး
တင်နေဖို့သည်။

“စိုင်းကူးပေးနိုင်မယ့်လူ ရှာနေတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်
များ မရှိဘူးလား...”

“အိမ်မှာ အထက်တန်းကော်ရှုံးပြီးခါစ မောင်ရှိတယ်၊ လိုအပ်
မယ်ဆိုရင် မေးပေးရမလား...”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအလုပ်ကို ရရှိပြီး သုံးလအကြာ ထိုင်း
ဆေး၆ နှစ် (၁၉၁၇ ခုနှစ်)၊ စွန်လတွင် ကိုးနီးစကော်သည် ၇ နှစ်ကြာ
အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် အိမ်ဆာကာလျှပ်စစ်ပါးကုမ္ပဏီမှ အလုပ်တွက်ခဲ့

သည်။ ချက်ရဲင်းပင် မူမဲနိုင်းမောင်ဖြစ်သူ ဘင့် နှစ်သားအချယ် အိအုအဲ တိရိအော့က အာဝါးရှိရှိပကဗောဇ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုယ်နှုန်းတမ်းလုသည် ဘဝလမ်းကြောင်း

အလုပ်စတင်သည့်အခါတွင် မိမိအပြင် လျှပ်စစ်ကျမ်းကျင် သုမ္ပားလိုအပ်လာခဲ့သည်။

ထိုကြောင်း ကိုးနီးစကောက ယခင်လုပ်ခဲ့သည့် အိုဘာကာ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ပြီး လက်ရှိတွင် တြေား ဧနာ၏လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုပ်ကိုင်နေသည့် ဟယားရှိုးအိုဘာဘုရားကို ဆွားရောက်ပေးမြန်းခဲ့သည်။

“မှမ်းမံထားတဲ့ socket ကို လုပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်၊ စိုင်းကုလုပ်ပေးနိုင်မလား...”

“ရပါတယ်... မင်းကိုစွဲဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဟယားရှိုးက စိုင်းကုလုပ်ပေးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် နှုန်းကိုသိရှိ၍ အိုဘာကာလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏ ရှုံးစာရေးလုပ်ခဲ့သည့် နှုန်းတာနှုန်းလိုလည်း ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ငါလည်း စိုင်းကုလုပ်ပေးလို့ရမလား...”

ကိုးနီးစကောက ရှုံးဝန်ထမ်းလည်းလိုအပ်သည်ဟု ထင် ဆုံး၍ ရဲဖော်ရဲဖက်အဖြစ် ပါဝင်လုပ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ မထင်မှတ် ခဲ့ တိုးနီးစကော့တွင်ရှိသော အရင်းအနှစ်းသည် စုထားသောစွဲနှင့် အလုပ်တွေက်ရာမှရရှိစွဲ ပေါင်းလိုက်သော်လည်း ယန်းတစ်ရာပင်

မပြည့်ခဲ့ပေး၊ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် လိုအပ်သည့်စက်ကို ဝယ်နိုင်ရန် မလွယ်ကူလှပေး။

“တစ်ယောက်ယောက်က ပိုက်ဆံချေးပေးမယ့်ဘူး မရှိဘူး လား မသိဘူးနော်”

ထိုအချိန်တွင် ဟယားရှိုးကဗျာခြားသည်။

“ကျွန်ုတ်တော့ကို ချေးပေးနိုင်မယ်ထင်တဲ့ ချမ်းသာတဲ့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်”

နှစ်ယောက်သား ထိုသူငယ်ချင်းထံသို့သွား၍ တောင်းပန် ကာ ယန်းတစ်ရာ ချေးဌားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စက်ကိုဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ဆက်လက်ပြီး ငှါးစားစားတွင် အိမ်တွင်တပ်ဆင်သည့်အလုပ်က စောင့်နေဖေတော့ သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ရှားထားသည် အိမ်ခန်း၊ ၂ ခန်းအနက်မှ ရာ ၄ ချပ်ခွဲအခန်း၏ ကြမ်းခင်းတစ်ဝက်ကိုဖြတ်ထုတ်၍ နို့မ (၈မြေ ကွက်လပ်)အဖြစ် ထားခဲ့သည်။ ထိုမြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် စက်ကို တပ်ဆင်ပြီး ကျွန်ုတ်သည့်ကြမ်းခင်းတစ်ဝက်ကိုပစ္စည်းတင်ရန်အတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုနောက်တွင် ဖျာနစ်ချပ်အခန်းက ကိုးနိုးစကော့ မူပဲနိုန်း တို့ရှိအော့တို့ နေထိုင်တားသောက်ရန်အတွက် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

“ကိုင်း... socket ကိုစလုပ်ဖို့ အချိန်ကျူးပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း...လိုပါသေးတယ်”

လူတိုင်းသိတားသည့်အတိုင်း socket ၏ကိုယ်ထည်သည် အမည်းရောင်မာသည့်ပစ္စည်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဖြစ်သည်။ ငါးသည် ပျောဖတ်ဆိုသော်လည်း အမျိုးမျိုးသောပစ္စည်းများကို ရောနောပေါင်းစပ်၍ရသည့် အနှစ်အခဲဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။ သို့သော် တိုးနီးစကော့တို့သည် ငါးပြုလုပ်နည်းကို မသိခဲ့ပေ။

“ဖြစ်နိုင်ချရရှိတာက ကတ္တရာကုန်ကြမ်းတွင် ကောက်မှုနှင့် ကောက်ဂွမ်းကိုပေါင်းပြီး သမအောင် လုပ်ရတာ မဟုတ်လား...”

ထိုသို့အထင်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော်ဌားလည်း အဆင်မပြော ဘေး

ငါးပျောဖတ်ကို ပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံကို သွားခဲ့ သော်လည်း လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး သင်ပြေားမည် ဆုတ်သည်မှာ အထွေအထူးပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

ကိုးနီးစကော့နှင့် ဟယားရှိုးတို့က မတတ်သာသည့်အစုံး ငါးကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံပတ်ဝန်းကျင်သို့သွားကာ သို့သို့သိပ်သိပ်ဖြင့် ပျောဖတ်၏အပိုင်းများကို ကောက်လာပြီး စစ်ဆေးခြင်းအလုပ်ကို လည်းပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ဇူုံးလင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ကြောပိအချိန်အတွင်း ဟယားရှိုး၏အသိဖြစ်သူထဲတွင် ယခင်က ပျောဖတ်ကို သူသေသနပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသူ ရှိသည့်အကြောင်းကို သိရှိ လာခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုသူထဲသို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသူက ဆက်လက်၍ ပျော ထုတေသနအကြောင်းကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သားကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပုံတက်သွားသကဲ့သို့
ခံစားခဲ့ရသည်။

ပေးကြည့်သောအခါတွင် ကိုးနီးစကော့တို့၏ လုပ်ပုံလုပ်နည်း
မှာလည်း ကြီးမားသည်အမှားမရှိဘဲ သော့ချက်လေး အနည်းငယ်
လွှာနေသည်ကို သိရှိလာခဲ့ရသည်။ နှစ်ညိုးသား မိမိစတ်ထဲတွင်
ယုံကြည့်မှုများရလာပြီး စတ်ပျော်ဆွင်လာခဲ့ကြသည်။ မကြာမိတွင်
ငင်းပျော်ဖတ်ကိုပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်စုံးအဆင့်
socketကိုလုပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

Socket ကို ထိနှစ် အောက်တိုဘာလအလယ်လောက်မှ
၀၅၍ အနည်းငယ်စီပြုလုပ်နိုင်လာခဲ့သည်။ ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သူ မိန့်တာ
က ငင်း socket အရောင်းပိုင်းကို တာဝန်ယူရမည်သူ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ မိန့်တာသည် socketကိုသာမန်လူများဆီသို့ တိုက်ရှိက်သွား
ရောင်းချရမည် မဟုတ်ပေါ်။

သာမန်ပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်သူနှင့် ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီ
များမှနေ၍ လက်ကား(dealer)ရောင်းသူထံသို့ တင်သွင်းပြီး လက်
ကားရောင်းသူထံမှ လက်လီရောင်းချသူသို့ ပြန်လည်ရောင်းချပေးရ
သည်။ ထိုသို့ကြားထဲတွင် အနည်းငယ်စီ ရေးနှုန်းမြှင့်တက်လာကာ
နောက်စုံးတွင် သုံးစွဲသူဟုခေါ်သည့် သာမန်လူများလက်ထဲသို့
ရောင်းချသည်ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုးနီးစကော့တို့သည်လည်း
အဆပထမတွင် မွမ်းမံထားသည့် socket ကို မည်သည့်ရေးနှုန်းဖြင့်
လက်ကားဆိုင်သို့ သွားရောင်းရမည်ဆိုသည်ကို တိုင်ပင်ခဲ့ကြသော

လည်း ၃ ယောက်စလုံးတွင် အကြံ့ညာက် လုံးဝမရှိခဲ့ကြပေ။ နောက် ဆုံးတွင် ကိုးနီးစကောက်ပြောခဲ့သည်မှာ -

“လက်ကားဆိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ဆိုင်းတာ ပိုကောင်းမယ် ထင် တယ်၊ လက်ကားဆိုင်ဆိုရင်တော့ အခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ နှိမ့်ကြည့်ပြီး ဒီ socket နဲ့ ကိုက်ညီမယ့်ရေးကို ဖြတ်ပေးနိုင်မယ် ထင်တယ်...”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလိပ်ပုပ်ရအောင်”

“လက်ကားဆိုင်လည်း ဒီမွမ်းမဲတားတဲ့ socket ရဲ့ ကောင်းတဲ့ အချက်ကို နားလည်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု ဟယားရှိးနှင့် မိရိတာ ကလည်း သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

မိရိတာက အဝတ်စဖြင့်ထပ်ထားသည့် socket ထုပ်ကို ထမ်း၍ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် တက်ကြစွာ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့နှင့် ဟယားရှိးက socket ကို ပြုလုပ်ရင်း မိရိတာ၏ရုပ်ပို့မျှော်လင့်တောင့်စားနေခဲ့ကြသည်။ မိရိတာက ငှုံးနောက်နောက် လမ်းလျှောက်၍ အံအားသင့်ခဲ့ရသည်။

ပထမဦးဆုံး လက်ကားဆိုင်တွင် အချိန်အကြာကြီး စောင့်နိုင်းပြီး နောက် အောက် socket ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောသည်မှာ -

“အလုပ်များနေလို့ နောက်မှတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါလား”

နောက်လက်ကားဆိုင်တစ်ခု ဆိုင်တွင်လည်း အထင်သေး သည့် ပုံစံဖြင့် အပြောခံရသည်မှာ -

“ပင်းတို့ဟာက နပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒီ socket ကို ရောင်းလို ရလား မရဘူးလားဆိုတာ မသိတော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူးကွာ”

တတိယောက်ကားဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း -

“socket ပလား...၊ အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကော ရှိလား
နှင့်ပြလေကွာ”

မည်သည့်နေရာသို့သွားသွား သိပ်အထွေအထူးပြောင်းလဲ
မြင်းမရှိခဲ့ပေါ့

ညာနေတွင် ဖို့ရိတာက စိတ်ကိုရိုက်ချိုးခံခဲ့ရသော မျက်နှာဖြင့်
ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့နှင့် ဟယားရှိုးလည်း အခြေ
အနေကိုကြားသိ၍ မျက်နှာများညီးနှမ်းနေခဲ့သည်။

ဖို့ရိတာက နောက်ပိုင်းတွင် လက်ကားဆိုင်များကိုလည်း
သွားရောက်ရင်းဝဝရက်မျှကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့လေသည်။ထိုနောက်
တွင် တစ်ခါတစ်ရုံ socket ကိုကြည့်ပေးသည့်ဆိုင်လည်း ရှိုးသည်။
သို့သော် မွမ်းမထားသည့် socket သည် ထိုသို့သော လက်ကားဆိုင်
များတွင်လည်း လူကြိုးက်မများဘဲ အခု ၁၀၀ ကို ၁၀ ယန်းပင် မပြည့်
သော ရွေးဖြင့် ရောင်းနေရသည့်အနေအထားတွင် ရှိသည်။ နောက်
အုံတွင် ဖို့ရိတာက ပြောခဲ့သည်မှာ -

“မရုရှိတာ၊ ကျွန်တော်က ငင်များရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အခုအချိန်ထိ လတေပေးဖို့မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့မှာလည်း မိဘားစုရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အလုပ်ထွက်
ခွင့်ပြုပါ”

ဟယားရှိုးလည်း ပြောလာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် မရုရှိတာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းကော
ဝါတို့ကော အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“ဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရွေးကြေရအောင်”

အောက်တိုဘာလကုန်တွင် နှစ်ယောက်က ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဦးတည်၍ သွားကြလေတော့သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကောက ထပ်မံ၍ ဝိုးတားမိပြန်သည်။

(ဟုတ်တယ်၊ ဒီ socket မှာ အရင်က မန်နေဂျာပြောခဲ့သလို အားနည်းချက်ရှိတယ်ဆိုတာ မများနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒါကို လုပ်လိုမရရင်တောင်မှ အမြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်...)

ကယ်တင်ရှင် ဘုရားသခင်

နိုဝင်ဘာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့နှင့် တို့ရှိ အော့တို့သည် အိမ်ရှိအလုပ်ရုံတွင် ဆီများပေကျုံ၍ ညွှန်တွင် အများသုံးရေနေ့းစိမ်ကန်သို့သွား၍ ရေသွားချိုးရသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် မူမဲနိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးရန်ပိုက်ဆံမရှိတော့ပေါ့။

မူမဲနိုက လျှပ်တစ်ပြက ရှိသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပြ၍ ကိုးနီးစကော့ကို ပြောခဲ့သည်။

"ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ... ပျက်သွားပြီလား မသိဘူး..."

နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်း မျက်နှာသုတေပဝါကိုချကာ ငါးပစ္စည်းသို့ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

မူမဲနိုက ထိအချိန်လေးကို အသုံးပြ၍ အမြန်ရေနေ့းတည်ခဲ့သည်။

ထိပစ္စည်းက ကောင်းသွားသည့်အခါတွင် ညွှန်တော် ညွှန်နှက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီညေတော့ ရေနွေးစိမ်ဖို့မသွားတော့ဘဲ ရေပဲချိုးလိုက်ပါတော့လား၊ ရေနွေးလည်း တည်ထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ နေမြားစရာတိုး”

“ဟုတ်ပြီလေ... အိမ်မှာပဲရေချိုးတာပေါ့”

ကိုးနိုးစကော့က ရိုးသားစွာပြန်ဖြေခဲ့သည်။ မူပဲနှင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှုကို စန့်မှန်းသိရှိထားပြီးသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မည်သည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိုပြုလုပ်ရမည်ကိုတော့ မသိသေးပေါ့။

(အင်း... နောက်တစ်ကြိမ် အိုဓာကာလျှပ်စစ်ကို အလုပ်ပြန်ဝင်ရမလား...၊ သွားပြန်ဖြောရမှာလည်းကောင်းတော်ယိုးတိုးတိတ်တိတ်ထိုသို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်...)

ကိုးနိုးစကော့က မူပဲနှင့်အတွက်စဉ်းစားရင်းတိုးတိုးတိတ်တိတ်ထိုသို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုနောက်တစ်ရက်တွင် လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ပေါ့ဖတ်ကို ကုန်ကြမ်းအနေနဲ့သုံးပြီး လျှပ်စစ်ပန်ကာရဲ့ လျှပ်ကာပစ္စည်းကို လုပ်ပေးနိုင်မလား” ဟုမေးလာခဲ့သည်။

“လျှပ်ကာပစ္စည်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“လျှပ်စစ်ပန်ကာကခလုတ်ကို အပြောင်းအကွဲလုပ်ပြီး လေအားအလျှော့အတင်းလုပ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါလို အလျှော့အတင်းလုပ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ပြီး စက်ထဲမှာ ထည့်သွင်းတပ်ဆင်ထားရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပါ”

“ဒီလိုဟာမျိုးပါ”

ကုမ္ပဏီမှလုကပစ္စည်းကိုထုတ်ပြုလေသည်။

အချင်း ၁၀ စင်တီမီတာ၊ အထူ ၁ စင်တီမီတာလောက်
ရှိသော အစိုင်းဖြစ်ပြီး ဘားကဲ့သို့သော အလယ်ခေါင်တွင် လေး
ထောင့်အပေါက်ပါရှိပြီး အမြားနေရာတွင်လည်း ၁၀ ခုမျှ အပေါက်
ငယ်လေးများ ဖောက်ထားသည် ဖြစ်သည်။ အရောင်က အဖြူရောင်
ဖြစ်ပြီး ကြွေထည်ဖွင့်ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

(ဒိုး ... ဒါကို ပျော်ဖတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ အေးဆေးလုပ်လို့
ရတယ်...)

ကိုးနီးစကောက ချက်ချင်းပင် ထိုသို့စဉ်းစားခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီမှလုက ဆက်၍ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကြည့်ပြီးရင်တော့ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါက ကြွေနဲ့
ပြုလုပ်ထားပြီး ကွဲရလွယ်လို့ ခက်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခါဝါထ
လျှပ်စစ်ဆိုတဲ့ ပန်ကာလုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက နောက်ပိုင်း ဒါကို ပျော်ဖတ်
နဲ့ ပြုလုပ်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတာပါ၊ ဘယ်လို့သဘောရာလဲ၊
လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဘယ်...ဘယ်နဲ့ခုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီနှစ်အတွင်းမှာ အခု ၁၀၀၀ ပါ၊ ဒါလေးကို အရင်စမ်းကြည့်
ပြီးမှ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုရင် နောက်နှစ်ကနောက်ပြီးတော့
တစ်နှစ်ကို ၂၀၀၀၀ - ၃၀၀၀၀ လောက် အပ်ဖို့ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

(တစ်နှစ်ကို ၂၀၀၀၀ - ၃၀၀၀၀...!)

ကိုးနီးစကောက ပြင်းစရာမရှိဘဲလက်ခံခဲ့လေသည်။

ဝမ်းသာ၍ရင်ထဲတွင် မီးတောင်ကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲလုမတတ်
ခံစားခဲ့ရသည်။

ကိုနီးစကောက ပထမဦးဆုံးအတိုင်းအတွက်ကို အတိအကျ တိုင်း၍ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား၏ ပုံစံချက်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ထိပုံစံချက်ထဲတွင် ပျောဖတ်ကိုလောင်း၍ ငါးကိုစက်ဖြင့် နိုးတိုင်းယာကို (ရုပန်ဝါးပုံကိတ်) ပြုလုပ်သကဲ့သို့ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တိုရှိအော့က ပြုလုပ်၍ရရှိလာသည့် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကို ကော်ပတ်ဖြင့် ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်လေတော့သည်။ တစ်ရက်လျှင် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား အခု ၁၀၀ လောက် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုနီးစကောက ငါးနှစ်ကုန်လောက်တွင် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား အခု ၁၀၀၀ ကို ငါးလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ သွားရောက်ပေးပို့ခဲ့သည်။

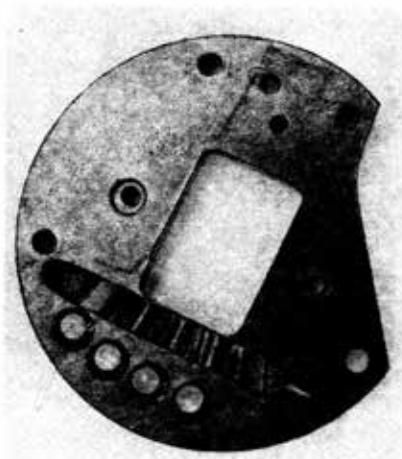
“စီး ... အရမ်းကောင်းတာကို ပြုပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ နောက်နှစ်လည်း အလုပ်ထပ်အပ်ရတာပေါ့”

ငါးလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီက ထိုသို့ပြော၍ အခု ၁၀၀၀ စီးကုန်ကျေစရိတ် ယန်း၁၆၀ ကိုပေးခဲ့သည်။

ပြန်လည်တွက်ကြည့်သောအခါတွင် အမြတ်ငွေမှာ အသားတင် ရရှိငွေ၏တစ်ဝက်ဖြစ်သည့် ယန်း၁၀၂၄၁ ဖြစ်သည်။ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား ပြုလုပ်ရာတွင် သထည်ပစ္စည်းများ မလိုအပ်သဖြင့် ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း ကုန်ကျေစရိတ်မှာ ၁၀၈၈၈ ထက်ပို၍ ရေးသက်သာသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုနီးစကောသည် ရရှိလာသည့်ငွေကို ရေးညီးစွာ ဟယားရှိုး၏ သုတယ်ချင်းဖြစ်သူထံမှ ရေးထားသည့်ငွေကိုပြန်ဆပ်ခဲ့သည်။

နှစ်သစ်ကုး၍ ထိုင်းရောဂုံနှစ် (၁၉၁၈ ခုနှစ်) သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လျှပ်ကာပစွည်းပြား
(လျှပ်စစ်ပန်ကာ၏အစိတ်အပိုင်း)

ဆဝါတလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီမှ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လျှပ်ကာပစွည်းပြားအခု ၂၀၀၀ ကို အော်ဒါလက်ခဲ့သည်။

(ဒါကို လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ထပ်ပြီး လျှပ်စစ်၊ အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်မယ်ထင်တယ်...)

ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့စဉ်းစား၍ ဝမ်းသာကြည်နှုံးနေခဲ့မိသည်။

Socket လုပ်ပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့တာတောင်မှ အခု လျှပ်ကာပစွည်းပြားကို ပြုလုပ်ပြီး အမြတ်ထွက်နေတာက ထူးဆန်းအဲ အြွှားဖြစ်စေခဲ့ရသည်။

(အရာရာတိုင်းဟာ အစမှာ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ရင်တောင်မှ ကြံးစားပြီးလုပ်နေရင်းနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြောင်းလဲလာပြီး လမ်းကြောင်းတွေ ပွင့်လာတာမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်

မိန့်လို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ လက်မြှောက်ပြီး အရှုံးပေးတာမျိုး မဖြစ်
သင့်ဘူး...)

ကိုးနိုးစကောက ထိုကဲ့သို့ အရေးကြီးသောအချက်ကို သင်
ခန်းစာ ရရှိသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားအော်ဒါသည်
နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဆက်တိုက်လာနေပေတော့သည်။ ထို
ကြောင့် ကိုးနိုးစကောသည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငွေကြေးလုံးလောက်မှု
ရှိလာပြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပြုလုပ်မှုကိုလည်း ပြုလုပ်ရန် လက်လှမ်းမဲ
လာခဲ့သည်။

(ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ...)

ကိုးနိုးစကောက ပြန်လည်၍ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားခဲ့
သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြုလုပ်မည်ဆိုပါ
က ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ကို ပြောင်းဖို့လိုအပ်သည်ဟု စဉ်းစားလာ
မိခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် ကိုးနိုးနမြိုနယ် (လက်ရှိဖုက္နရီးမားမြို့)၏
အိုးသို့လကိုရောတွင် ပန်းခြံပါသည် နှစ်ထပ်အိမ်၊ အကျယ်အဝန်းမှာ
လက်ရှိနေသည့်အိမ်၏ ၃ ဆ ကျယ်သည့်အိမ်ကို ရှာဖွေတွေရနိုင်ခဲ့
သည်။

အိမ်လစမှာ ၁ လလျှင် ၁၆ ယန်းရွေးဆင့်ဖြစ်သည်။

“မူပဲနဲ့ ... ပြတ်ပြတ်သားသား ဒီအိမ်ကြီးကို ရားလိုက်ကြရ^၁
အောင်ကျာ”

ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့ပြော၍ ထိုင်းရော ၇ နှစ်၊ မတ်လတွင်
ထိုအိမ်သို့ပြောင်းခွေနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ကို နေအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး အောက်ထပ်၏
ကြမ်းခင်းများအားလုံးကိုဖြုတ်၍အလုပ်ရုံအဖြစ်အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ကြီးမားသည့်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု

ကိုးနီးစကောက အိုးသီလကိုခြောတွင် ပထမဦးဆုံးအဖြစ်
ပြုလုပ်ရန် ဖစ်လာသည့်မှာ (Attachment Plug) ဟု ခေါ်သည့်
လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ငင်းသည် မျက်နှာကြောက်မှ တွဲလောင်းချထားသည့် လျှပ်စစ်
မီးလုံး၏ socket တွင်ထိုး၍ ထိုဗုတစ်ဆင့် ကြီးသွယ်ကာ အားဌား
နေရာတွင် မီးလုံးတပ်ဆင်ထွန်းရန်အတွက် အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်း
ဖြစ်ပြီး (Attaching)ဟု အတိကောက် ခေါ်လေ့ရှိသည်။

Attaching သည် ထိုစဉ်က အားဌားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်တွင်
လည်း ပြုလုပ်နေကြသော်လည်း ကိုးနီးစကော်သည် ငင်းတွင် မီးကြီး
လိမ်နေသည့်တိုင် ထိုးထားသည့်ပလပ်က ရောင်၍မပြုတွက်နိုင်
သည့် ပစ္စည်းအဖြစ် မူပိုးမပြုလုပ်ခဲ့သည်။

Attaching

ဒီဇိုင်းကိုလည်း ပို၍ကြည့်ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထပ်မံ၍ တန်စတင်နှစ်းကြီးပြတ်၍ သုံးမရသော မီးလုံးအဟောင်း၏ သွေ့ခေါင်းကို ပြန်လည်သုံး၍ Attaching၏ပလပ်ပေါက်ထိုးသည့် နေရာတွင် သုံးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရေးနှစ်းကို အမြား Attaching ထက် ၃၀ ရာခိုင်နှစ်း ပိုမိုသက်သာအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုးနီး စကော့သည် ငါး Attaching ရောင်းခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် မဆုရိတာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးစက်ရဲကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

“မှမိုးမဲ့ထားပြီး ဒီဇိုင်းမိုက်တဲ့ Attaching က ရေးပေါပေါနဲ့ ပြုပော့...”

Attaching က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နာမည်ကြီးလာခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကော့ မူမဲနိုင်းတိရှိအော့တို့ သုံးယောက်သည် ညာစဉ် ၁၂နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း အော်ဒါများကို လိုက်မပိုနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ အပါအဝင် ဝန်ထမ်းများကို စတင်ခန့်အပ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီး စကော့က လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကိုပြုလုပ်ပြီး တိရှိအော့နှင့် ယောကျုံး လေးများက Attaching ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ မိန်းကလေးများက Attaching ကိုတပ်ဆင်ပြီး မူမဲနိုင်က ပါကင်ထုပ်လေသည်။

တိရှိအော့နှင့် ယောကျုံးလေးဝန်ထမ်းများက အမြား ပျော်ဖတ်ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ လုပ်ငန်းအမျိုးအစားတူ တစ်ယောက်က ကိုးနီးစကော့ကို ပြောခဲ့သည်မှာ -

“မဆုရှိတာ ပေါ့ဖတ်လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေက ဘယ်မှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက လျှို့ဝှက်ထားကြတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေကို သင်ပေး
လိုက်ပြီး တကယ်လို အခြားနေရာတွေကို ပေါက်ကြားသွားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကိုးနီးစကောက ရယ်၍ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... လူဆိတာ ယုံကြည်မှုနဲ့ အလုပ်လုပ်တာက
အရေးကြီးပါတယ်၊ ယုံကြည်ခြင်းခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ဒါကို ဝမ်းသာဂိက်
ယူပြီး သစ္ားအောက်တာမျိုးမလုပ်ကြတဲ့ အမျိုးအစားပါ ကျွန်တော်
တို့တစ်တွေက အောင်လိုက်တွေကို စိတ်ပူဇော်ရင်
လုပ်ငန်းက တွင်ကျယ်လာမှာမဟုတ်ဘဲ တော်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေ
လည်းထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား...”

ထိုသူက မယ့်တစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သူစုကားကို ပြန်
ရတ်သိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကောသည် ပိမိ၏စဉ်းစားသည့်အတိုင်း အလုပ်ကို
ပြုလုပ်ရာတွင် Attaching ၏နောက်တွင် ပီးနှစ်လုံး ထွန်းနိုင်သည့်
ပလပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပီးနှစ်လုံးထွန်းနိုင်သည့် ပလပ်သည်
(ရရင်းခွဲ socket) ဟုလည်း ခေါ်ပြီး ပလပ်တစ်ခုတွင် ပီးလုံးနှစ်လုံး
တပ်နိုင်သည့်အရာ ဖြစ်သည်။ ယခင်ကတည်းက တိုကျိုးနှင့် ကျိုးတို့
မြှုပ်နှံတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း အရည်အသွေးမကောင်းပေါ့။

ကိုးနီးစကောက ထပ်မံတိတိထွင်၍ ငါးတွင်လည်း အမျိုးမျိုး
မွမ်းမြှုပ်နှံလေသည်။ ကိုးနီးစကောက ပြုလုပ်ခဲ့သည်ပီး ၂လုံးတပ်
ပလပ်ကို အသုံးတည်ခြင်းဆိုင်ရာမှုပိုင်ခွင့်အတွက် မူပိုင်ခွင့်အောက်စိ

သို့ လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ မူပိုင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းတစ်မျိုး၏ ပုံစံ၊ တည်ဆောက်ပုံ၊ ရောန္နာပေါင်းစပ်ထားခြင်း၊ အစရိုသည်တို့ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သည့် အယူအဆ(idea) အသစ်ကို ဆိုလိုသည် ဖြစ်သည်။

အသုံးတည်ခြင်းဆိုင်ရာမူပိုင်ခွင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရပါက ဥပဒေအရ သဘောတူညီချက်ရယူကာ ထိအခိုန်မှုစဉ် ၁၀ နှင့်တာ ကာလအတောအတွင်း ထိအိုင်ဒီယာထုတ်သည့် သူကသာ လျှင် ငင်းပစ္စည်းကိုထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့၏ မီး ၂ လုံးတပ်သည့် ပလပ်သည် အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာမူပိုင်ခွင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ထုတ်ရောင်းသည့်အခါတွင် Attaching ထက် ပို၍နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည်။

တစ်ရက်တွင် အိုဓာကာမှ ယိုရိုဒါဝတီးဆိုသည့် လက်ကား ဆိုင်၏မန်နေဂျာက ကိုးနီးစကော့ဆိုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မစွာတာ...မစုရိုတာ တစ်ခုတိုင်ပင်စရာရှိလိုပါ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်ရဲဆိုင်ကို မဆုရိုတာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရှုရွှု အထွေထွေကိုယ်တားလှယ်ဆိုင်အနေနဲ့ အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာ မူပိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ မီးလုံး ၂ လုံးတပ်တဲ့ပလပ်ကို ကျွန်တော်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်းကိုပဲ ရောင်းချခွင့် ပေးစေရှင်ပါတယ်”

“အထွေထွေကိုယ်စားလှပ်ဆိုင် ... ခင်ဗျားဆိုင် တစ်ဆိုင် တည်းကိုပဲ ...”

ကိုးနီးစကောက တစ်ဖက်ကပြောလာသည့်စကားကို ပြန်လည်ချက်ဆိုမှုသာလျှင်ရှိပြီး ဘာမှုပြန်လည်ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့ရဲ့ဆိုင်က တိကျိုးမှာရှိတဲ့ ခါဝါဝတိုး ဆိုတဲ့ လက်ကားဆိုင်ကြီးနဲ့ အကြိုးအကျယ် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မိန့်လို အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်အနေနှင့် လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် အိုဓာတာမှာ ကျွန်တော်တို့က အစွမ်းကုန် ရောင်းပေးပြီး တိကျိုးမှာလည်း ခါဝါဝတိုးကို အစွမ်းကုန်ရောင်းဆိုင်းမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တာက မစွဲတာမဆုံးတာအတွက်ကော့၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ပါအကျိုးရှိတယ်လို ထင်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကောက ထိနေတွင် စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်ဟုပြော၍ ပြန်နိုင်းစေခဲ့သည်။ ထိုအပြင် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ထပ်မံ၍ ယိုရှိခါဝတိုး၏မန်နေဂျာပြန်လာသည့်အခါတွင်ပြောသည်မှာ -

“မစွဲတာယိုရှိအား ကျွန်တော်လည်းဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒီမှာမြင်တွေ့နေရတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ရှိအတိုင်းဆိုရင်တော့ လူကော့ စက်တွေပါနည်းနေပြီး ခင်ဗျားကြီးအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ရောင်းရလောက်အောင် ပစ္စည်းအများကြီးမထုတ်နိုင်ဘူး ... အဲဒါကြောင့်မိန့်လို တကယ်လို အခက်အခဲမရှိဘူး ဆိုရင် စက်ပစ္စည်းတွေကို ထပ်မံဖြည့်ဆည်းဖို့အတွက် အရင်းအနှီးအဖြစ် ယန်း ၃၀၀၀ ရေးချင်ပါတယ်”

“ရတာပေါ့၊ ရေးမှာပေါ့... ခင်ဗျားကို မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ရေးပေးပါမယ်”

မန်နေဂျာက ကိုးနီးစကော့ကိုကြည့်၍ပြုးပြေလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သားချက်ချင်းပင် စာချုပ်ချုပ်လိုက်

ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့က ချေးယူထားသည့်ငွေဖြင့် စက်များကို ထပ်မံ
ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်ကိုင်မည့်သူများလည်း ထပ်တိုး၍
ဝန်ထပ်းများကို အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးရော၍ အယောက် ၂၀
ခန့်ထားခဲ့သည်။

အလုပ်ရုံကနေရာမလောက်သဖြင့် မျက်နှာကြက် မရောက်
စ် အလယ်အထိ နိုင်မာတောင့်တင်းသည့် စင်ကြီးထိုး၍ လုပ်ပြီး
သည့်ပစ္စည်းများကို ကော်ပတ်စားသည့်အလုပ်ကို ရှင်းစင်ပေါ်တွင်
လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။

“စ်ရဲ့ အပေါ်နှင့် အောက် ခွဲပြီးအလုပ်လုပ်နေတာဟာ
သဘောထဲက အခန်းကျေနေတာပဲ”

လာရောက်လည်ပတ်သူများက မျက်လုံးများ စိုင်းသွားကြ
သည်။

(မရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရုံ၏ မီး ၂ လုံးတပ်
သည့်ပလပ်ကို ယိုရိုဒါဝါစတိုးကသာပင် ရောင်းချမည်ဖြစ်သည်)

အိုဆာကာတွင် ယိုရိုဒါဝါစတိုးသည် ထိုကဲ့သို့သော ထုတ်ပြန်
ကြညာချက်ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုကျိုးတွင်လည်း ခါဝါးစတိုးက အလားတူ ထုတ်ပြန်ကြ
ညာချက်ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့ထို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြရသည်။

ကိုးနီးစကော့၊ မူပဲနိုနှင့် တိုရိုအော့တို့သည် ဝန်ထမ်းများ ပြန်သွားသည့်နောက်တွင်လည်း မိုးချုပ်သည်အထိ အလုပ်ဆက်လုပ်ခဲ့ကြရသည်။ ယိုရိုဒါစတိုးကို ပေးပို့ရမည့်ပစ္စည်းများမှာ တစ်လကျွဲ၂၀၀၀ မှ ၃၀၀၀ အထိ တိုးလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လောက်ငမှုမရှိသဖြင့် ၄၀၀၀၁ဖြစ်လိုက် ၅၀၀၀၁ဖြစ်လိုက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ညွှန်ကိုအလုပ်ပြီးသည့်အခါး ပန်းခြံတွင် စည်ပိုင်းကိုထုတ်၍ ရေရှိုးလေသည်။

“အကို ... ကျွန်တော် အစ်ကိုဆီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အတွက် အရမ်းကံ့ကောင်းပါတယ်”

ကိုးနီးစကော်၏ကျောကို ရောလောင်းပေးရင်း တိုရိုအော့က ပြောခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ရောဆက်ပြီးတော့လည်း အတူတူကြီးစားပြီး တော့ စက်ရုံကြီးကိုထပ်ချွဲရအောင်”

လမ်းကြီးက ဂိုင်းစက်၍လင်းထိန်နေပေတော့သည်။

လွတ်ပြောက်ကျော်လွှားနိုင်မည့်လမ်းခြောင်း

“မစွဲတာမစွဲရှိတာ၊ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ရဲ့စာချုပ်ကို ရုံးချုပ်သိမ်းပြီး ဘာမှုမရှိခဲ့သလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့” ဟု ယိုရိုဒါစတိုး၏ပန်နေရာက ထိုသို့ပြော၍ အပြေးအလွှားရောက်လာသည် မှာ စာချုပ်ရှုပ်ဆိုပြီးနောက် ၆ လအကြားတွင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

ကိုးနီးစကော့အံ့သွေ့စွာဖြင့် မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကောက တစ်ယောက်တည်း တန့်နဲ့စဉ်းတားနေမိခဲ့သည်။ ဝယ်သူက ရုတ်တရက်လျှော့သွားတယ်ဆိုပြီး အလုပ်ကို လျှော့မယ်ဆိုပါက ငှါးအတွက် အလုပ်သမားကိုလည်း ထွက်နိုင်း စေမယ်ဆိုတဲ့လူမဆန်တဲ့အလုပ်ကိုတော့ကိုးနီးစကောအနေနဲ့မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အရေးကြီးဆုံးက အလုပ်ကို လျှော့လိုက်မယ်ဆိုပါက ချေးထားသောင့်များ ပြန်ဆပ်နိုင်မလား၊ မဆပ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ မသိတဲ့အနေအထား ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

(ဟုတ်ပြီ၊ အခုအချင်ကဗျာပြီး မိမိအင်အားနဲ့ ခုအချင်အထိ လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းကိုရောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ လွတ်မြောက်ကော်လွှားနိုင်မယ်နည်းလမ်းက ဒီတစ်နည်းပရှုတယ်...)

ကိုးနီးစကောက ရုက်ချင်းပင် ထိကဲ့သို့ဆုံးဖြတ်ရုက်ရှုကာ စိတ်လှပ်ရှားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလှပ်ခါနေပေတော့သည်။

ထိုနောက်တွင် အလုပ်ကို အားလုံးကိုလွှာထားပြီး အိုစာကာ တစ်ခွင်လုံးရှိ လက်ကားဆိုင်များကို လမ်းလျှောက်၍ သွားရောက်လှည့်ပတ်ခဲ့သည်။

“ယိုရိုဒါဝါတိုးနဲ့စာချုပ် ရုက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ မဆုရိတ လျှပ်စစ်ရဲ့ပစ္စည်းကိုရောင်းပေးကြပါ ခင်ဗျာ”

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် လက်ကားဆိုင်များ အားလုံးနီးပါးက ပြောကြသည်မှာ -

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ ... အခုချင်ထိကို မဆုရိတ လျှပ်စစ်က ပစ္စည်းကောင်းတွေကိုထုတ်ပြီး ယိုရိုဒါဝါတိုးကိုပဲ ရောင်းနိုင်းစေ

မန်နေဂျာ၏ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ကြည့်ရာတွင် ပို၍
အုပြခဲ့ရသည်။

“တိုကျိုမှာလည်း မီး ၂ လုံးတပ် ပလပ်ထုတ်လုပ်တဲ့ အခြား
ကုမ္ပဏီတွေလည်းရှိနေတယ်၊ အဲဒီကုမ္ပဏီတွေထဲက မရရှိတရဲ့
မီး ၂ လုံးတပ်ပလပ် အရောင်းထွက်တာကိုကြည့်ပြီးတော့ ဘုတိရဲ့
မီး ၂ လုံးတပ်တဲ့ပလပ်ရဲ့ရေးနှစ်းကို အားလုံးတစ်ပြိုင်နက် လျှော့ချ
လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မစွေတာမရရှိတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေ
က လုံးဝရောင်းမထွက်တော့ဘူး၊ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်
ယိရိဒါဝတိုးလည်း လစဉ်ကတိပေးထားတဲ့အရအတွက်ကို ဝယ်ယူ
မို့လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ကိုးနီးစကောက စိတ်ပူ၍ ရင်ထဲတွင် လိုင်းများပုတ်ခတ်သကဲ့
သို့ လွှပ်ရှားသွားခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ငှင်းကို ချက်ချင်းထိန်းချုပ်၍
စိတ်အေးအေးထားကာ ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ရောင်းမထွက်တဲ့ပစ္စည်းလက်ခံပေးရင်လည်း
ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ဒီတာချုပ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းရအောင်၊
ဒါပေမဲ့ ရေးထားတဲ့ငွေက သိရှိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း သုံးလိုက်တဲ့
အတွက်ကြောင့် မရှိတော့ပါဘူး၊ လစဉ် နည်းနည်းစီ ပြန်ဆပ်လို့ရ
လေား”

မန်နေဂျာက လက်ခံသဘောတူပြီး စိတ်သက်သာရရှိသကဲ့
သို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

ခဲ့လို စွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလို ထင်ခဲ့တာ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာလည်းရောင်းပါရပေး

ကိုးနီးစကောက စိတ်အေးသွားသည်နင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် “လုပ်မယ်ကွဲ”ဟုသည့် စွမ်းအင်အသစ်များလည်း ပေါက်စွားလာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ပထမဦးဆုံး တိကျိုးသို့လည်း အပြီး အဂွား သွားရောက်ခဲ့သည်။ ရှေးဦးစွာ ခါဝါစတိုးကို သွားရောက်၍ ယိုရိုခါဝါစတိုးနှင့်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိသို့ ပြုလုပ်သည့်အခါတွင် ခါဝါစတိုး၏ ပန်နေရာမှပြောခဲ့သည်မှ -

“အဲဒါဆိုရင် မစွတာမဆရိတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ယိုရိုခါဝါစတိုး ကို ကြားမခံတော့ဘဲ တိုက်ရိုက် စင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းတွေကို ဝယ် မယ်၊ တိုကျိုးမှာရှိတဲ့ထုတ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေက ရေးကို လျော့ချ တယ်ဆိုပေမဲ့ အရည်အသွေးက မဆရိတာရဲပစ္စည်းက ပိုကောင်း တယ်၊ အခုချိန်ကစပြီးတော့လည်းရောင်းရပါလိမ့်မယ်”

“တိုကျိုးမှာရှိတဲ့ အေားလက်ကားဆိုင်တွေမှာလည်း တင်လို ရနိုင်မလား”

“ရပါတယ်... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက်လုပ်ပါ”

ကိုးနီးစကောက ခါဝါစတိုးကို ကော်ဇားတင်ရှိကာ တိုကျိုးတွင် ရှိသော အေားလက်ကားဆိုင်များသို့လည်း လုညွှေပတ်မွေနောက်ခဲ့သည်။

တိုကျိုးလမ်းများ ရှုပ်ပုံကတော့!

အိုဓာကာမြို့၊ မြို့လယ်ခေါင်များဆိုပါက လမ်းသည် အရှေ့၊
အနောက်၊ တောင်၊ မြို့က် လေးထောင့်အကွက်များ ရုထားသက္က
သို့ တစ်ဖြောင့်တည်းဖြစ်နေပြီး တိုကျိုးတွင် အရှေ့သို့ တန်းတန်းသွား
သည်ဟု ထင်ရသောလည်း မသိမသာလေး မြို့က်ဘက်ကို ဦး
တည်နေသည်မျိုးလည်းရှိသည်။

ကိုးနီးစကော်သည် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ကလင်ကလင်
ရထားစီးလိုက် ပြုလုပ်ရင်း မြေပုံကိုလက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ကာ
လွန်စွာခက်ခဲခုက္ခရောက်ခဲ့သည်။ တိုကျိုးရှိ လက်ကားဆိုင်သည် လူ
သစ်ဖြစ်သည့် အိုဓာကာသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရင်းနီးကျွမ်း
ဝင်ရန် ခက်ခဲသည့်သဘော ရှိသည်။ သို့ရာတွင်.....

“အိုး ... လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအများစုကတော့ တိုကျိုးမှာပြုလုပ်ပြီး
တော့မ အိုဓာကာကိုပို့နေတာ၊ အိုဓာကာကနေပြီးတော့ တိုကျိုးကို
လာရောင်းတဲ့သူဆိုလို ခင်ဗျားက ပထမဗြို့ဆုံးပဲ၊ သေချာကြိုးစား
နော်” ဆိုပြီးအော်ဒါပေးခဲ့သည် ဆိုင်လည်းရှိခဲ့သည်။

(ဒါဆိုရင် အကြိမ်ကြိမ်သွားရင်းနဲ့ လမ်းကြောင်းတွေ ပွင့်လာ
မှာပါ...)

ကိုးနီးစကော်က ထိုသို့သောအတွေးကို မြှင့်တင်၍ ပြန်လာခဲ့
သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် တိုကျိုးသို့ သွား
ရောက်ခဲ့သည်။ ယိုရိုဒါစတိုးနှင့်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းစဉ်က တစ်လ
လျှင် ပစ္စည်းပေါင်း ၅၀၀၀ ရှိခဲ့သော်လည်း အချိန်အနည်းငယ်
အတောအတွင်း ၆၀၀၀ အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ခိတ်တူညီစွာထား၍

ကိုးနီးစကောက မီး ၂ လုံးတပ်သည့်ပလပ်၏နောက်တွင် ပါးခုလုံးတပ်သည့်ပလပ်ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကိုးနီးစကောသည် သေးငယ်၍ ပိန်ပိန်ရည်ရည် သွေ့မြားနှစ်ချေင်းကိုထိုးထည့်ရသည်ဆိုသော လက်ရှိတွင်လည်း ကျယ်ပြန်စွာအသုံးပြုနေသည် ပလပ်တပ်ဆင်ရသည့်နည်းလမ်းကို တိတွင်ခဲ့ပြီး လျှပ်စစ်၏ရိုတ်ဆက်မှုကို ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားရသည် အကြောင်းအရင်းမှာ ပြော စရာလိုမည် မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့တွင် ကိုးနီးစကောသည် ကျိုးတို့၏ ရဝတ (လက်ရှိ ရာတမြို့)တွင်ရှိသော အိဝစ္စမိန္ဒမာရီပန်းရု ဘုရားကောင်းသို့သွား၍ ထိုပြောကာ ဟမယ(မကောင်းဆိုးဝါးများအား ကာကွယ်တားဆီးသည့်မြား)ကိုဝယ်လှုခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ငါးမြား၏ စွမ်းအားကြီးမားမှုကို ခံစားရပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာဖြင့် ခိတ်၏ဆွဲဆောင်မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့် ကိုးနီးစကောက ထိုမြားနှင့် မထုရှိတ (MATSUSHITA) M စာလုံးကို ပေါင်းစပ်၍ မထုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်ရုံး၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ် (Trade Mark)ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“ဒီ M မြားတံဆိပ်မှာဆိုရင် ဘယ်လိုအက်အခဲမျိုးကိုမဆို ကျော်လွှားနိုင်ပြီး ပန်းတိုင်ဆီသို့ ဦးတည်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့ ခုံသနတွေအားလုံး ပါဝင်ပြီးသားပဲ”

ကိုးနီးစကောက ရလာသည့် အမှတ်တံဆိပ်ကိုကြည့်၍ ပြောခဲ့လေသည်။

*** (ကြိုအမှတ်တံဆိပ်သည် လက်ရှိတွင်လည်း ဆက်လက်အသုံးပြုပြီး မဆုရိတာ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏တံဆိပ်အဖြစ် အသုံးပြုနေသည်)

ထိုစဉ်က ဂျပန်နိုင်ငံသည် တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့် စီးပွားရေးကျေဆင်းနေခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် အလုပ်ပြုတ်သူများလည်း ရှိခဲ့သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားကြားမှာ ပဋိပက္ခများလည်း ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ပဋိပက္ခများဖြစ်ပေါ်ပါက မဆုရိတာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်ရုံကဲ့သို့သော စက်ရုံငယ်လေးသည် ချက်ချင်းပင် ပြုတ်သွားနိုင်သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားမိသဖြင့် ဝန်ထမ်းများအား ပြောခဲ့သည်။

“ဝါတို့ကုမ္ပဏီက ပြသာနာဖြစ်ရင်လည်း ဆွဲးနွေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သွားကြရအောင်”

ဝန်ထမ်းများကလည်း ကိုးနီးစကောက အမြဲတမ်းအများအတွက် စဉ်းစားပေးနေသည်ကို သိရှိသဖြင့် ကန်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေး။

စိတ်ကိုတူညီစွာထား၍ စက်ရုံ၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် ဖြည့်စွမ်းရအောင်ဆိုသည့် အသံက အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအတွက် အသင်းလည်းပေါ်ထွက်လာပြီး ကိုးနီးစကော့နှင့် ဝန်ထမ်း ၂၈ ယောက် အားလုံးကပါဝင်၍ “ခြေတစ်လုမ်းအသင်း”ဟု နာမည်တပ်ခဲ့သည်။

အားလုံးက စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် လျောက်မည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ဝန်ထမ်းများအိမ်ဖြင့် အလုပ် အမူဆောင်ကိုရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

ခြေတစ်လုမ်းအသင်းသည် မောင်မိုက်မူများသည့် ၇၂၄ အသိင်းအရိုင်း အခြေအနေထဲတွင် ရှေ့သို့ချိတ်ကိုရှု ပျော်ရွင်သည့် တောင်တက်ခြင်းနှင့် ဧရာဝတီဖြစ်ကိုပြုလုပ်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့က စက်ရုတွင် တယ်လီဖုန်းသွယ်ရသည်မှာ လည်းထိုစဉ်က အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းသည် ယန်း ၁၀၀၀ ပေးရ၍ ရေးကြီးသဖြင့် တော်ရုတ်ရုတ်တပ်ဆင်၍ရသည်မဟုတ်ပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ ဖုန်းရှိတယ်ဆိုရင် စက်ရုတ်ကလည်း အဆင့်အတန်းရှိပြီး ယုံကြည်မှုရှိတာပေါ့ကွာ”ဟု ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ရက်ရက်ရောရောသုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ပြီးသည့်နေ့တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ပုံမှန်နေ့များနှင့်မတူဘဲ ကနာမပြိုပ်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မကြာမိအတွင်း ကလင်၊ ကလင်ဆိုပြီး ဖုန်းသံ မည်ဟဲခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောက အလျင်စလို ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မူပဲနီ ကော ဝန်ထမ်းများပါပြေးထွက်လာကြသည်။

ကိုးနီးစကောက ဖုန်းပြောရင်း လူရှေ့တွင်ရှိနေသကဲ့သို့ ခေါင်းလေးညီတ်ကာ၊ ညီတ်ကာ စကားပြောနေခဲ့သည်။ စကားပြောပြီးသည့်အခါတွင် ပြုးစိပြုးစိဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

“အား ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တယ်လိုဖုန်းနဲ့ အလုပ်အောက်ဝင်လာပြီ”

မူပဲနီကော ဝန်ထမ်းများပါ ပြုးစိပြုးစိ ဖြစ်နေကြပေတော့ သည်။

(အရချိန်ကစပြီးတော့မှ ပိုပိုပြီး စိတ်ကိုတင်းပြီး မကြိုးစားလို ပရတော့ဘူးကွာ...)

ကိုးနီးစကောက ထပ်မံ၍ ထိသိခဲ့တားရပြီး ဂင်းနစ် ဒီဇင်ဘာ လတွင် တိုကျို့မြှုံးရုံးခွဲကိုဖွင့်၍ တိုရှိအော့ကို သွားရောက်နေထိုင်စေ ခဲ့သည်။

“တိုရှိအော့...သွားလိုဖြစ်တယ်မလား။”

တိုရှိအော့က အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည် အတွက် အနည်းငယ်စိတ်ပူခဲ့လေသည်။ သို့သော် တိုရှိအော့က မျဲနီနှင့်တူသဖြင့် အကြောက်အလန်ကင်းပြီး တက်ကြွေသောလူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်စ်ဗျာ... သွားခွင့်ပြုပါ”

ကိုးနီးစကောက တိုရှိအော့ကိုပေါ်၍ တိုကျိုးသိ သွားခဲ့သည်။
ထိုနောက် လက်ကားဆိုင်များကိုပတ်၍ နှစ်ဆက်စေခဲ့သည်။

“စကားမစပ် ... တိုကျိုးမှာ အဆောင်နေတာ များတယ်ဆိုတဲ့
နေရာက ဘယ်နေရာလဲ ဆင်ဖျာ”

“ဝါဆေဒ မဟုတ်လား၊ တူဘွဲ့သို့လိုရှိလိုပေး”

ဝါဆေဒသို့သွားကာ တိုရှိအော့အတွက် အဆောင်ကို သတ်
မှတ်ခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် ပြန်လိုက်ပြီးမယ်နော်... ကြီးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ”

တိုရှိအော့သည် နောက်နောမှစ၍ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
လက်ကားဆိုင်များသို့ လူညွှန်ပတ်မှုကို စတင်ခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်း
အော်ဒါဂို ရပါက ကိုးနီးစကောတဲ့သို့ ပိုပေးခဲ့သည်။ လက်ကားဆိုင်
အသစ်များလည်း ဖွင့်သောကြောင့် ငှင့်ဆိုင်များကိုလည်း ထပ်မံ၍
တိုးချဲခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း တိုရှိအော့ကို ဂုဏ်ပြု
ထောမနာပြုခြင်းနှင့် အားပေးသည့်စာကိုရေးခဲ့သည်။

အအေးစာတ်တိုးလာပြီး နှစ်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ထိုင်းဇရာ ၉ နှစ်လည်း ဘာလိုလိုနဲ့ကုန်တော့မှာပါလား ...
တစ်လောကလုံးက စီးပွားရေးမကောင်းပေမဲ့ မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်
ကတော့ စက်ရှုခြေအမှတ်တဲ့ဆိုင်ကို သတ်မှတ်တာတို့၊ ခြေတစ်လုမ်း
အသင်းကိုတည်ထောင်တာတို့၊ ဖုန်းတပ်ဆင်တာတို့၊ တိုကျိုးရှုံးခွဲ
ဖွင့်လှစ်တာတို့နဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နှစ်တစ်နှစ်ပါလား ... ရှုံးဆက်ပြီးလည်း

ကြီးတော်ကြရအောင်”ဟု နှစ်ကုန်မိတ်ဆုံးတော်ပွဲတွင် ကိုးနီးစကောက ပြောခဲ့လေသည်။

ဇောက်နှစ် ထိုင်းရော့ ၁၀ နှစ်၌ မူမဲနိုက သမီးမိန်းကလေး မွေးခဲ့သည်။ ဒါမိတောင်သက် ၇ နှစ်တွင် ပထမဗျားဆုံး မွေးခဲ့သည့် ကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုးနီးစကော်သည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့တက်သွားသည့်အလား ခံတော်ကာ ဖိမိနာမည်ထဲမှ စာလုံးတစ်လုံးကိုယျာ၍ ဆရုံးကိုဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။

“မစွဲတာမရရှိတာ၊ စင်ဗျားက အရမ်းကံကောင်းသူ ဖြစ်တယ်ဇန်၊ လုပ်ငန်းက အဆင်ပြေအောင်မြင်စပြုနေတဲ့ အရိုန်မှာပဲ ကလေးလည်းရတယ်ဇန်”

လူတစ်ယောက်မှ ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် ကိုးနီးစကော်သည် ရေနွေးစိမ်ကန်သို့သွားရန် ပိုက်ဆံမရှိခဲ့သည့်အရိုန်မှ အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရခဲ့လေသည်။

တိုက္ခိုတွင် တိုရှိအော့က အပြောင်းအလဲမရှိ ကြီးတော်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဇွဲရာသီသို့ရောက်သော် ခြင်ကိုက်သဖြင့် ၃ ယန်းတန် လီနှင်အစနှင့် ပြုလုပ်ထားသောခြင်းထောင်ကို ဝယ်သည်ဟု အကြောင်းကြောင်းလာခဲ့သည်။ ငှင်းကိုကြည့်ပြီး ကိုးနီးစကောက ပထမဗျားဆုံးအကြိမ် တိုရှိအော့ကို ဆုံးမသည့်စာကိုရေးခဲ့သည်။

“မင်းအနေအထားမျိုးနဲ့ ၃ ယန်းတန်တဲ့ လီနှင်နဲ့လုပ်တဲ့ ခြင်းထောင်ဝယ်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲကဲ့ လက်ရှိ မရရှိတ လျှပ်စစ်ရဲ့အနေအထားနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ၁ ယန်းတန်တဲ့ ချည်ထည် ခြင်းထောင်လောက်ဆိုရင် လုံလောက်တယ်မလား”

ထိန်စံက စက်ရုံတွင် ထုတ်လုပ်ရမည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအရေအတွက်မှာ ထပ်မံတိုးလာပြီး နေရာမှာ ပို၍ပို၍ ကျဉ်းလာသည့်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထိုအနီးနှင့်အထိ စက်ရုံသည် ယိုရိုဒါဝတိုး၏အကြေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် ယန်း ၄၅၀၀ အမြတ်အစွမ်းရရှိခဲ့သည် အနေအထားတွင် ရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအချိန်တွင် အိုးသီလကိုရောထဲမှာပင် ၁၀၀ ဧုဘိုး (330 squaremeter) ရှိသော ဗားမည့်ပြေကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ပြတ်သားစွာပင် ငှင့်ပြေကိုဗားရပ်း၍ စက်ရုံအသစ်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ၄၀ ဧုဘိုး (150 squaremeter) ခန့် စက်ရုံ၊ ၂၅ ဧုဘိုး (80 squaremeter) ခန့် ရှိသော ရုံးခန်းနှင့် အိမ်၏ပုံကြွော်၍ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီသို့ ပြခဲ့သည်။

“အားလုံးယန်း ၇၀၀၀ လောက်ကျပါမယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုရင် ပထမည်းဆုံးစက်ရုံကိုပဲ အရင်ဆုံးစကြေရအောင်”

“နှစ်ခုလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း စတယ်ဆိုရင်တော့ စရိတ်ကသက်သာတာပဲ့”

“အဲဒါဆိုရင် နှစ်ခုလုံး တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ပေးပါ ကျွန်တဲ့ပေးစရာကိုတော့ လစဉ်အရစ်ကျပေးမယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကလည်း အဆင်ပြေနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အနောင့်အယုက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ခင်များကိုတော့ မနိုင်ဘူးများ... ကောင်းပါပြီ ခင်များကို
ယုံပါတယ်များ”

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက မရှိပြုးလေးပြုး၍ လက်ခဲ့လေ
သည်။

ထိုနောက် ဆောက်လုပ်ရေးကို စတင်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောက စက်သီးစီး၍ တစ်ခါတစ်ရဲလာကြည့်ခဲ့သည်။
အဆောက်အအုံက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ထည့်ထည့်ဝါဝါ စမ်းစမ်း
နားနားပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်လွှင်လာခဲ့သည်။

လွှန်ခဲ့သော ၁၆ နှစ်က ကိုးနီးစကောသည် စက်သီးစိုင်၏
ကုဖော်လောင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

လွှန်ခဲ့သော ၅ နှစ်က မွမ်းမံထားသည့် socket ကြောင့်
ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး စိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုးနီးစကောက ဂုဏ်ကို
ဖြန့်လည်သတိရရင်းအိပ်မက်မက်နေသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။

စက်ရုံအသစ်သည် ထိုင်းရော ၁၁ နှစ် (၁၉၂၂ ခန့်)၊
ရုလိုင်လတွင် လုံးဝပြီးဆုံးခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောအပါအဝင် ဝန်ထမ်းများအားလုံးက အသစ်
တစ်ဖော် စိတ်တူညီစွာထား၍ အားသစ်လောင်းခဲ့ကြသည်။ အိုးဆာ
ကာနှင့် တိုကျိုဗုံး ဖောက်သည်များလည်း နိုင်မာလာသည့်အပြင်
နာဂါရာမှ အိုးကာအ ဝါတာနာသဲ့၊ တို့မိနာဂ အစရှိသည့် စတိုးဆိုင်များ၊
ကျော်မှ ဟိုရအိုးကာဝတိုးဆိုင်တို့နှင့် လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်။

ဂုဏ်နှင့်တွင် ဝန်ထမ်းမှာ အယောက် ၅၀ အထိ တိုးများ
လာပြီး ထုတ်လုပ်သော လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအမျိုးအစားက ၁၀ မီးထက်

၁၁၁ ◊ အောင်ကျော်စီး

ပိုလာကာ လစဉ်စုစုပေါင်းရောင်းရနွေက ၁၅၀၀၀ ယန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရောင်းမတွက်နိုင်စရာမရှိ

(စက်ရုံအသစ် ပြီးဆုံးသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခုခု ထုတ်လုပ်ရမှပဲ...)

ကိုးနီးစကော့က စက်ရုံ တည်ဆောက်ဆဲကာလကတည်းက ထိကဲ့သို့စဉ်းစားခဲ့သည်။

(ဘာပစ္စည်းဆိုရင်ကောင်းမလဲ...)

ငှါးကိုစဉ်စားရင်း မိမိကိုယ်တိုင်ကာလည်း နေ့စဉ်စက်ဘီးဖြင့် အိုဆောကာမှ လက်ကားဆိုင်များကို ဆက်လက်လုပ်နိုင်ပတ်ခဲ့သည်။ အိမ်အပြန် ညမီးချုပ်သောအခါတွင် စက်ဘီးမီးကို ထွန်းခဲ့သည်။ စက်ဘီးမီးသည်ဖောင်းတိုင်မီးနှင့် အက်စီတလင်းမာတ်ငွေ မီးလုံးအစရိုသည်တို့ကိုသာ သုံးခွဲခဲ့သည်။

နှစ်မျိုးစလုံးက မီးတောက်တွက်သည့်အရာ ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်တွင်းနှင့်မတူဘဲ လေတိုက်သောအခါတွင် မီးပြီးသွားသည် ဖြစ်သည်။ မာတ်ခဲမီးရှိသော်ငြားလည်း ၂ နာရီ ၃ နာရီမျှသာ ခံသည့်အပြင် သုံးနေရင်းပျက်သွားသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။

“လုံးဝအဆင်မပြေား”

ကိုးနီးစကော့က ကြိုးပြန်များစွာတောက်ခေါက်ရင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ထိအတောအတွင်း ရုတ်တရက်စိတ်ကူးတစ်ခုက ခေါင်းထွင် ဖျတ်ခန်ပေါ်လာခဲ့သည်။

(ဟုတ်ပြီအဆင်မပြေားလို ထင်တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ကိုယ်တိုင်အဆင်ပြောအောင်လုပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့...)

ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကိုနဲ့မြတ်စွာသော စက်သီးကို လွန်စွာအားကိုခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့် နိုင်မာ၍ ရရရည်သုံးစွဲနိုင်သည့် စက်သီးသုံးမာတ်မီးကို ပြုလုပ်နိုင်မည်ဆိုပါက စီးပွားရေးကိစ္စကို အသာထားရင်တောင်မှ စက်သီးကို ပြန်ပြီးကော်မူးဆပ်နိုင်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာစရာဟု စဉ်းစားမိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်ပါး၍နှုန်းညွှန်သော ကြည့်နှုန်းမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုနဲ့မြတ်စွာသော ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မိယာမိတိဆိုသည့် ဝန်ထမ်းကို တာဝန်ခံအဖြစ်သတ်မှတ်၍ နှစ်ယောက်သား စက်သီးသုံးမာတ်ခဲမီးကိုအသစ်ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲသည်။

ရေးနှိုးစွာ ဓာတ်ခဲမီးများစွာကိုဝယ်၍ တစ်စစ်ဖြတ်ခဲသည်။ တည်ဆောက်ပုံမကောင်းသဖြင့် တုန်ခါသည့်အခါတိုင်း မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်တို့အကြား ချိတ်ဆက်မှ ပြတ်တောက်သည်များ လည်း ရှိသည်။ မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုလည်း ထုတ်လုပ်သည့် တူဗ္ဗကိုအမျိုးမျိုးမှ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ငါးတို့၏အစွမ်းသတ္တိကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ထိုနောက် အလင်းအားတူညီသည့် မီးလုံးတွင်လည်း ၄၀၀၊ ၅၀၀ mA (မီလီအမ်ပီယာ) လျှပ်စီးကို အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းနှင့် နှင့်၏လေးပုံတစ်ပုံဖြစ်သည့် ၁၂၀၊ ၁၃၀ mA (မီလီအမ်ပီယာ) လျှပ်စီးကိုအသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းဟု၍ရှိသည်။

ဓာတ်ခဲခြောက်တွင်လည်း အရွယ်အစားတူသော်လည်း အကြားခံသည်လည်းရှိသလို၊ ထိုသို့မဟုတ်သည်လည်းရှိသည်။

“သူဇူး ... အားလုံးက တစ်ခုတစ်မျိုးပါပဲ၊ အံ့ဩကြေရာကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ပထမညီးဆုံးလုပ်ခါရင်တောင်မှ ချိတ်ဆက်မှုမပြတ်တဲ့ ကိုယ်ထည် လုပ်ရအောင်၊ ပြီးမှ အဲဒီအထဲမှာ မီးသီးအမျိုးမျိုးနဲ့ ဓာတ်ခဲမြောက်အမျိုးမျိုးကို ထည်ပြီး အချိန်ဘယ်လောက်ကြောကြာ ခံနိုင်လဲဆိုတာကို စမ်းကြည့်ရအောင်” ထိုသို့ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ထည်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကိုပြုလုပ်ခဲကြသည်။

၃ ၈ ကြောပြီးသည့်နောက်တွင် သစ်မာသားကိုထွင်း၍ အချင်း ၈ စင်တီမီတာရှိ ကျေည့်ဖူးပုံစံကိုယ်ထည်ကို ပြုလုပ်ခဲကြသည်။ ဓာတ်ခဲမြောက်ကိုယ်ထည်ရန် ငှါးပုံစံမျိုးက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုထဲတွင် ဓာတ်ခဲမြောက်သုံးခါကို မလျှပ်အောင် အံဝင်ခွင့်ကျေတပ်ဆင်ပြီး ငှါးထိပ်တွင် မီးလုံးနှင့် ငရှတ်ဆုံးပုံစံရှိသော ငွေရောင် ရောင်ပြန်မှန်နှင့် မှန်အဖုံးကို တပ်ဆင်သည်။ ထိုနောက် မီးထွန်းကြည့်ခဲသည်။

ဂလောက် ဂလောက် လူပ်ခါလိုက်၊ ပစ်ချုလိုက် လုပ်ကြည့်သော်လည်းမီးက မပြုတ်ပေါ်။

“ဒါဆုံးရင်တော့ ရပြီး၊ ဘယ်လောက်ကြောကြာခံနိုင်မလဲ ဆိုတာပဲ.....”

ချက်ချင်းပင် ငှါးကိုတောက်လျှောက်ထွန်း၍ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခဲလေသည်။ ငှါးအဲရလမ်းကို နှစ်ယောက်သား အံ့အားသင့်ခဲမိကြလေသည်။ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ခဲကြသည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

မီးလုံးသည် ယခင်ပစ္စည်းထက် ၁၀ ဆ ကြာ၊ နာရီ ၃၀ မှ
နာရီ ၅၀ အထိ ခဲ့ခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ် လက်တွေစမ်းသပ်မှုကို
ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်းငင်းမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့။

“သူဇ္ဈား ... အိုကေပြီ၊ အောင်ပြီ ... ဂါက်ယူပါတယ”

“ဟုတ်ပြီကွဲ ... အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ”

“ဒါဆိုရင် (ကျည်ဖူးပုံစံစက်ဘီးသုံးမာတ်ခဲမိုးအပိုမ်) ရပြီကွဲ”

“ကျည်ဖူးပုံစံ....! မာတ်ခဲမိုးအပိုမ်....! အဲဒီနာမည်ကောင်း
တယ်မလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက မျက်နှာများနှဲရကာ ဝမ်းသာနေခဲ့ကြ
သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းပင် ငင်းပါးအပိုမ်ကိုပြုလုပ်၍
ရောင်းခဲခဲ့သည်။ သို့သော် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင် ဖြစ်သည့်အတွက်
သစ်ကိုထွင်းသည့်ကိုယ်ထည်ကို မည်သို့ပြုလုပ်၍ အမြောက်အမြား
ထုတ်လုပ်ရမည်ကို မသိပေါ့။

စုစုမ်းကြည့်ရာတွင် သစ်သားကျည်တောက်ဆိုင်ဆိုသည့်
ရက်ကန်းသမားများက ချည်ကိုရစ်သည့်အခါတွင်သုံးသည့် သစ်
သားကျည်တောက်ကိုပြုလုပ်သည့်သူများရှိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ထိုသစ်သားကျည်တောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
သွားရောက်စုစုမ်း၍ ကိုယ်ထည်ကိုပြုခဲ့သည်။

“ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို လုပ်ပေးလို့ရနိုင်မလား ငင်ဗျာ”

“စိတ်ပါရင်တော့ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှစ်လုပ်မှာ
လဲ။ ၁၀၀၊ ၂၀၀ လောက်ဆိုရင် အမြောက်မထွက်လို့ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

ငှုံးကိုယ်ထည်ကိုကြည့်ရင်း သစ်သားကျည်တောက်လုပ်သူက ပြောခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကောက သစ်သားကျည်တောက်ပြုလုပ်သူ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ -

“ဘယ်နှစ်လောက်ဆိုရင် လုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“လစဉ်အခု ၂၀၀၀ လောက်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးမယ်”

ကိုးနီးစကောက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငှုံးမီးအိမ်က တစ်လလျှင် အလုံး ၂၀၀၀ လောက် ရောင်းမထွက်နိုင်စရာမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီ... လစဉ် ၂၀၀၀ စီ လုပ်ပေးပါ”

နှစ်ယောက်သားထိနေရာတွင် စာချုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲ့ခြောက်ကိုမူ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်သာဖြစ်၍ ရင်းနီးကွွမ်းဝင်မှ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် နှစ်မီးစလုံးကို သေသေချာချာလုပ်သည့်နေရာတွင် အထူးပြုလုပ်ထားသည့်ပစ္စည်းကောင်းကို လိုအပ်သလောက်သာ ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

ထိုင်းရော ၁၂နှစ် (၁၉၂၃ ခုနှစ်)၊ ဧန်လ

နောက်ဆုံးတွင် ကျော်ဖူးပုံစံဓာတ်မီးအိမ်အသစ်ကို ဒေါ်မြင်ဇာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

(လက်ကားဆိုင်က ဒါ ရောင်းရမှာဆိုပြီးတော့မှ အဲ့သာကြ လိမ့်မယ်...)

ကိုးနီးစကောသည် ထိုကဲ့သို့အပိုင်တွက်၍ မီးအိမ်ကို လျှပ်စစ်ပစ္စည်း လက်ကားဆိုင်သို့ ယူသွားခဲ့သည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သည့် တဲ့ပြန်မှုကို ရရှိခဲ့လေသည်။

“တတ်ခမီးက အပျက်များတယ်၊ ဒါထက် ဒီမီးဒါမိရဲ့ တတ်ခြောက်က အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်လို ပျက်သွားရင်လည်း ရုက်ရင်းဝယ်လိုပရဘူး မဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် ဘယ်ရောင်းရမလဲ”
ဟု ပြောလာခဲ့သည်။

အိုဓာကာတစ်ခွင်လုံးရှိ မည်သည့်လက်ကားဆိုင်သို့ သွားသည်ဖြစ်စေ ထိုသို့ပြောခဲ့ကြလေသည်။ အိုဓာကာတွင်မရပါက တိုကျိုးဆိုပြီး တိုကျိုးသို့သွားခဲ့သော်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင်လည်း သစ်သားကျည်တောက်ဆိုင်က သစ်သားကိုယ်ထည်များ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအတူ မီးသီးနှင့် တတ်ခြောက်များလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကောက လက်ပျော့လိုက်ရပြီး လုံးဝတူနှစ်လွှပ်ရောက်ရားသွားလေသည်။

သို့သော် မကြောစင်တွင် အမှတ်မထင် သတိပြုမိလာခဲ့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... ကျေပစ်ကိုရိယာပစ္စည်းတွေရဲ့ လက်ကားဆိုင်တွေက မရဘူးဆိုရင် စက်သီးလက်ကားဆိုင်တွေကို သွားကြည့်ပယ် ဒီမီးဒါမိရဲ့တကယ်တမ်းဆိုရင် စက်သီးမှာသုံးတဲ့ပစ္စည်းပဲ ...)

သို့ရာတွင် စက်သီးလက်ကားဆိုင်တွင်လည်း အလွယ်တကူပင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဘာ ... တတ်ခမီး၊ ဟိုစင်ရဲအပေါ်ကိုကြည့်ပါရီး၊ အဲမှာမြင်တဲ့ အတိုင်း ရောင်းမထွက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကြီးပဲ ပုံနေလို ဒုက္ခရောက်နေတာ”

မည်သည့်စက်ဘီးဆိုင်သို့သွားသွားအတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ စိတ်လှပ်ရားခြင်းဖြစ် နေသည်ထက် ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်ကြည်လင်ကာ အေးအေး တည်ပြုမဲနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးအနာက်ကို အလုပ်များများ လုပ် ဆိုင်းစေခဲ့သည်။

(အားလုံးက ပြောကြသလိုပဲ လက်ရှိအခိုန်အထိ စာတ်ခဲ မီးအိမ်မှာ အားနည်းချက်ကများစွာရှိခဲ့တယ်၊ ငါရဲ့ မီးအိမ်ကလည်း အဲဒီအားနည်းချက်ကို ဖြည့်ဆည်းထားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ တကယ်ဆိုရင် ရောင်းမထွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး...)

(ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ငါဝကားကို နားမထောင်ခင် ဒါကို အရင်ကပစ္စည်းနဲ့အတူတူပဲလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်၊ အဲဒီလူတွေ ကို ဒီမီးအိမ်ရဲ့ ကောင်းတဲ့အချက်ကိုသိစေဖို့အတွက် ဘယ်လိုက် ရင် ကောင်းမလဲ...)

ရတ်တရာ်ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းထဲတွင်ရှိသည့် ရဲရင့်သည့် စိတ်ကူးက ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ငါးသည် လွန်စွာအန္တရာယ် ရှိသည့်စိတ်ကူးဖြစ်ပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပါက ချက်ချင်းပင် စက်ရုံက ပြုတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကိုးနီးစကော့ထဲတွင် ယန်းငွေထောင် ပေါင်းများစွာဆိုသည့် စက်ရုံတည်စောက်ရန် အကြေးရှိနေပြီး ထို့အပြင် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအသစ်ဖြစ်သည့် မီးလုံးများက ထောင် ပေါင်းများစွာ လက်ဝယ်ပိုက်ထားလျက်ရှိပြီးဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က သွယ်ပိုက်စွာဖြင့် မူမဲနိုင်ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဒီတစ်ခေါက်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ချင်တယ်”

“ရတယ် ... လုပ်ပါ၊ မအောင်မြင်ရင်လည်း နှစ်ယောက်လုံး နှစ်အတိုင်းပဲပြန်ဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား...”

ကိုးနီးစကောက နဲ့သား၏ နက်ရှိုင်းသည့်တစ်နေရာတွင် မူပဲနိုဝင်ကားကို ကျေးဇူးတင်နေခဲ့မိသည်။

ကိုးနီးစကောက ထပ်မံ၍ လူသုံးယောက်ကို ခန့်ခဲ့သည်။ ထိုသုံးယောက်ကိုခေါ်၍ ကျည်ဖူးပုံစံမီးအိမ်ကိုယျကာ တွေ့သမျှဆိုင်သို့ ဝင်လေတော့သည်။ ကိုးနီးစကောက မီးအိမ်ကိုထုတ်သည့်အခါတွင် ဝက်ဘီးဆိုင်မှ ပြောလေသည်မှာ -

“တတ်မီးအိမ်ဆိုရင် မလိုပါဘူး ... ရောင်းမရလို့ ဒုက္ခရောက် နေတာ”

ကိုးနီးစကောက ပြန်ဖြေသည်မှာ -

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရောင်းပါလို့တော့ မပြောပါဘူး၊ ၃ ခု ပေးပါ ဖယ်၊ ၁ ခုကို ဆိုင်မှာ တောက်လေ့ရှိကိုထွန်းထားပေးပါ၊ နောက် တစ်ခေါက် ဆိုင်ကိုလာတဲ့အခါကျရင် ဘယ်နန်းရှိခံလဲဆိုတာကို ပြောပြပေးပါ၊ အဲဒီကြားထဲမှာ ဝယ်ယယ်ဖွံ့ဖြိုးသည်လာခဲ့ရင် ကျေးဇူးပြု၍ ရောင်းပေးပါ”

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း ငှါးနေတစ်နေကုန် ဝက်ဘီးဆိုင်များသို့ ပတ်ခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့မှစ၍ သုံးယောက်ကို အိုဓာကာအား ၃ ပိုင်းခဲ့၍ ပတ်ဆိုင်းစေခဲ့သည်။ သုံးယောက်က တစ်ရက်လျှင် မီးလုံး ၇၀၊ ၈၀ ကို ယူ၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ခြေကျင်လေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ

တွင် အိုဓာကာအတွင်းရှိ စက်ဘီးဆိုင်များသည် ညာဘက်တွင် လည်း တောက်ပစ္စာလင်းလက်မှုကို ကျည်ဖူးပံ့မီးအိမ်က ပေးခဲ့သည်။

ငါးသည် အတိုဓိရင် နာရီ ၃၀၊ အရှည်ဓိရင် နာရီ ၄၀၊ နာရီ ၅၀ ကြာ ခဲ့သည်။

“ကျည်ဖူးပံ့မီးအိမ်ပေးပါ”

“မဓုရိတရဲ့ဗာတ်ခံမီးအိမ်ပေးပါ”

ထိုသို့ပြောသူများ များပြားလာခဲ့သည်။ စက်ဘီးဆိုင်သည် နောက်ထပ်အရောင်းစာရေးလာမည့်ရက်ကို မတောင့်တော့သ ကိုးနီး စကောတံသို့ဖုန်းဆက်၍အော်ဒါမှာခဲ့လေသည်။

လက်ကားဆိုင်များလည်း (လက်ဖဝါးကိုလှန်ရာမှ မောက်လိုက်သကဲ့သို့) ရှတ်တရက်ပြောင်းလဲကာ ဖုန်းများ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကောက ငါးမီးအိမ်ကို (Excell Lamp) အကောင်းစားမီးအိမ်ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။ Excell သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် အကောင်းစာကူ့ အကောင်းဆုံးဆိုသည့် စကား ဖြစ်သည်။

“ရှင်က တယ်ဟုတ်ပါလား” မူမဲနိုက ပြုပြုလေသည်။

၈၉၂ ဘေးကြံ့ရာစဉ်

မီးအိမ်ကိုတိုက်ရှိက်စက်ဘီးဆိုင်တွင်ထားပြီးလမ်းလျှောက်သည်ဆိုသော အရွှေဖုန်းသည့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းသည် ပျော်လင့်ထား

သည့်အတိုင်း လူအင်အားနှင့် ငွေကြားကုန်ကျမှုများသဖြင့် တိုကျို။
အစရိသည်တို့တွင် မလုပ်နိုင်ပေါ်

ထိုအတွက်ကြောင့် ကိုးနီးစကော့သည် ထပ်မံ၍ လက်ကား
ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ရောင်းချခဲ့သည့်အပြင် အထူးသဖြင့် မဆုရှိတ၏
ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ကို သတ်မှတ်ကာ မိုးအိမ်ကိုရောင်းချခဲ့သည်။

“ဒါက ရောင်းရမှာ၊ ကျွန်တော်ကို နာရာခရိုင်နဲ့ နာဂိုရာမြို့၏
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပေးပါ”ဟု ယိုရိဒါ ကိုးတာရောဆိုသူက ပထမ
ဦးဆုံးတင်သွင်းလာခဲ့သည်။

(ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ
တစ်နိုင်ငံလုံးကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေဖွင့်နိုင်မယ်ကွ...)

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုကုံးသို့သော မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်
များ သိသိသိပ်သိပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပထမပိုင်းတွင်
ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲလို ထင်ထားခဲ့သည့် ကတ်ခဲမီးအိမ် အရောင်း
တိုက်ပွဲလည်းပြီးဆုံး၍ သက်ပြင်းချခိတ်အေးခဲ့ရသည်။

နွေရာသီအကုန်ပိုင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ငှင့်နှစ်၏စက်တင်ဘာလ၁ရက်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် နေ့လယ်နေ့ခေါင်း ရုံးတွင်ရှိနေစဉ် “ဝရော
ဝရော”ဆိုပြီးလျှင်လျှပ်ခဲ့လေသည်။

(တော်တော်ကြီးတာပဲ၊ လျှင်ရှုပဲဟိုချက်က ဘယ်မှာလဲ
ပသိဘူးနော်...)

ထိုသို့စဉ်းတားပြီး ၃နာရီလောက်တွင် -

“အရပ်ပို့မျို့ ... အရပ်ပို့မျို့ ... အရပ်ပို့”ဟု သတင်းစာ၏ အရပ်ပို့ရောင်းသူက အပြေးအလွှား ရောင်းချမှန်သည်ကို တွေ့ရ သည်။

ဝယ်ကြည့်လိုက်သည်အဆိတ် အဲအားသင့်ခဲ့ရသည်။

“တိုကျိုးစရိယာ တယ်လီဖိန်း၊ ကြေးန်း၊ ပြတ်တောက်”

ထိုသို့သော အထူးစာလုံးကြီးက မျက်စိတ်သို့ ပြေးဝင်လာ သည်။ ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းပင် တိုကျိုးရုံးခွဲအတွက် စိတ်ပူ သွားခဲ့သည်။

တိုကျိုးရုံးခွဲသည် ထိုစဉ်ကရုံးဝန်ထမ်းတိုရိအော့နှင့် မအယ်ဒါ တို့နှစ်ယောက်ဖြင့် လူတိုးကာ နိတ္ထိန္တယ်၏ တကန္ခိုက်ပါပို့ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေထားခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်၍မရပေး၊ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုကျိုးသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း အရပ်ပို့က ထပ်မံထွက်ရှိခဲ့သည်။

“လျှပ်ကြီး၊ တိုကျိုးပဟိုပြု ခန်းတို့ဒေသတစ်ရိုက် သေဆုံး ဒက်ရာရသူ အရေအတွက်မသိ၊ မိုးရထားကုန်းကျော် တံတားပြီကျား ရထားလမ်းပိတ်”

“ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ကိုးနီးစကော့သည် တိုကျိုးသို့ လူလွှတ်ခြင်းကိုလည်း ရပ်ဆိုင်း ၅၅ ဗို့ရိမ်ပူပန်သည့်ရက်များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် င ရက်ဖြောက်သောနေ့တွင် တိုရိအော့နှင့် မအယ်ဒါတို့သည် မည်းမပ

နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား လျှင် လုပ်ပြီး မီးလောင်မူဖြစ်သည့်ကြားမှ တိမ်းရောင်လာခဲ့ကြသည် ဖြစ်သည်။

အစုကုယာမဆိုသည့်နေရာတွင် လူအမြာက်အမြားနှင့် ဟင်းလင်းပြင်တွင် အိပ်ခဲ့ကြသည်။ ပြန်ကြည့်သည့်အခါတွင် ရုံးခွဲမှာ မီးလောင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တိုကျိုဘူတာသို့ သွားကြည့်သော် လည်း တိုးကိုင်းနှုံးရထားလမ်းမှ ပတ်စီးကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်ဟု ပြောသည်။

“တော်သေးတာပေါ့... တော်သေးတာပေါ့”

ကိုးနီးစကော်ကော့ မူမဲနိပါ နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ကာ မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ရည်ဝံလာခဲ့မိကြသည်။

ထိုလျှင်ကြီးသည် လူပေါင်း ၁ သိန်းနှင့် ၅ ထောင် သေဆုံး ပြီး အိမ်ပေါင်း ၁ သိန်း ၂ သောင်း ၆ ထောင် လုံးဝ မီးလောင်ပျက်စီး သွားသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည့် ခန်းတိုးလျှင်ကြီးဖြစ်သည်။

ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တိုကျိုတွေ့ရှိခဲ့သည် ကိုးနီးစကော်ဖောက်သည် ၁၀ ကျော်တို့ကာလည်း အားလုံးက ထိနိုက်ဆုံးရှုံးမှုများခံခဲ့ရသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော်သည် မိမိဖောက်သည် တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ဦးချင်းဆီမှ ရဝရာဇ္ဇာကိုလည်း မယူတော့ဘဲ ဖောက်သည်များကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည်နာလန်ထူလာနိုင်စေရန် ရုံတောင်းခဲ့ပေသည်။ တစ်ဦးချင်းနက်တည်း တိုကျိုရှုံးခွဲကိုလည်း ခေါ်ဆွဲယာယီပိတ်ထားခဲ့လေသည်။

ဆောင်းတွင်းရောက်သော် တိုရှိအော့သည် တပ်ထဲသို့
ဝင်သွားလေတော့သည်။ ထိုခေတ်က ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စစ်တပ်ရှိဖြီ
ယောကျားလေးများသည် အသက် ၂၀ ပြည့်၍ စစ်သားစိစစ်ရေးကို
အောင်ပြင်ပါက တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သည်ဟု သတ်မှတ်ထား
ချက်ရှိသောကြာ့နှင့်ဖြစ်သည်။

“သေချာကြီးစားနော်”

ကိုးနီးစကော်ကော် မူပဲနီပါ ရင်ထဲမှစ်စားချက်ကို မြှုပ်နည်းလုပ်ကာ တိရိုအော့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ထိစဉ်က တိုကျို့တွင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် အား ထည့်၍လုပ်ဆောင်နေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော်လည်း တိုကျို့ရုံးခွဲကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ရန် ကြီးပမ်းခဲ့သည်။ ကျည်ဗျားပုံစံမီးအိမ်ကို ပြုလုပ်စဉ်က ကိုးနီးစကော်၏ ညာလက်ရုံးပြစ်ခဲ့သည့် မိယာမိတိကို ရုံးခွဲပြန်ဖွင့်မည့်ကိစ္စအား လုပ်ဆောင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

“မိယာမိတိ၊ တိုကျို့က မီးလောင်ပြင်ဆိုတော့ သွားပေးနိုင်ပါ မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က လက်ရှိအချိန်ထိ ထုတ်လုပ်မှ အပိုင်းကိုပဲ လုပ်ခဲ့ပြီး ရောင်းတဲ့အပိုင်းကိုတော့ မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးစားပြီး အောင်မြှင်အောင်လုပ်ပါမယ်”

ထိုင်းဆေး ၁၃ နှစ် (၁၉၂၄ ခုနှစ်) နှစ်သစ်ကူးအားလပ်ရက် ကို ပြီးအောင်မဆောင့်တော့ဘဲ မိယာမိတိသည် တိုကျို့သို့ ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည်။ မကြာမိရှိဘမြှေနှယ် (လက်ရှိမိနာတိပြု) ရှင်းမံရပ်ကွက် တွင် ရုံးခွဲကိုဖွင့်ခဲ့သည်ဆိုသည် အကြောင်းကြားစာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တိုကျို့မြှုပ်သည် ပြန်လည်ထူထောင်ဆဲဖြစ်သည့်အတွက် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများက မရှိမဖြစ်လိုအပ်သောကြောင့် ပုံမှန်ပိုပေးပါ ဟုသော အကြောင်းကြားစာလည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

၂ လကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ကိုးနိုးစကော်သည် အမြေ
အနေကိုကြည့်ရန် တိကျိုးသို့ သွားခဲ့သည်။

အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်မှာ ရုံးခွဲသည် အကျယ်က ၂ကဲန် (၃.၆
မီတာ) ရှိသည့် တဲ့ပုတ်လေးသာ ဖြစ်သည်။

အတွင်းပိုင်းလည်း ၄ ဧကိုး (13 squaremeter) မြေ
ကြမ်းခင်းနှင့် ဖျား ၃ ချပ် (5 squaremeter) ခန့်ရှိ အခန်းယူသာ ဖြစ်
သည်။ ထိုသို့ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာတွင် ပိယာမိတိလင်မယားနှင့်
အလုပ်သင် ၂ယယာက်တို့က ကြိုးစားနေကြပေသည်။

အိုဆာကာမှပိုလိုက်သည့် ပစ္စည်းများက ရှုံးလမ်းမပေါ်တွင်
ပုံထားလေသည်။ ထိုအခါရဲက လာ၍ကြိုးမောင်းခဲ့လေသည်။

“ဟေး... ချက်ချင်းသိမ်း”

ပိယာမိတို့က တောင်းပန်ရင်း ပစ္စည်းများကို မြေကြမ်းခင်း
သို့ သယ်၍ ရွှေပြောင်းထားခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပစ္စည်းများ ထပ်ရောက်
လာ၍ ရဲလည်းရောက်လာခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ... ဒါတွေကတော့ အခုပစ္စည်းသွားပို့ပြီး
တာနဲ့ သိမ်းပါမယ်”

ပိယာမိတို့က ပစ္စည်းကိုစက်ဘီးပေါ်သို့တင်၍ ထွက်သွား
ကြလေသည်။

“ဒီယာမိတိ ... ကျေးဇူးပဲ၊ မဆုရှိတာက မင်းတို့ရှိနေသမျှ
တိုကျိုးမှာလည်းမရဲ့းဘူးကွဲ”

ကိုးနီးစကော်သည် သူတို့ကိုနှစ်ဆက်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ
မျက်ရည်ပဲ ခံစားခဲ့ရသည်။

• • •

၃။ တောက်ပစ္စန်းလဲသည့် အလင်းလမ်းကြောင်း

“နေရှင်နယ်”မွေးဖွားခြင်း

ကိုးနီးစကောက Exell Lamp ကိုထုတ်ရောင်းသည့်အရိုက်
မှတ်၍လူများက စက်ဘီးစီးသည့်အခါတွင် တစ်စတစ်စ စက်ဘီးမီးကို
ထွန်း၍စီးလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လမ်းလျောက်သည့်အခါတွင် လူ
အများစုသည် ရှိုးချင် (ဂျပန်လက်ဆွဲမီးအိမ်) ကိုအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

(လမ်းလျှောက်တဲ့အပါမှာလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ တတ်ခဲ့မီးအိမ်ကို သုံးစေရင်လိုက်တာ...)

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစားမိပြီး နော်းတိုင်လျင်ဘေး ကြံခြားသည်အချင်မှတစ်၍ သို့သုံးသိပ်သိပ် အခြားနောက်တစ်မျိုး တတ်ခဲ့မီးအိမ်ကို ပြုလုပ်ရန် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

(ကိုင်ရလွယ်ကူစေဖို့အတွက် ကျည်းမှုပုံစံထက် လေး ထောင့်ပုံစံက ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အလင်းရောင်ကိုလည်း အဆင့်ဆင့် အတိုးအလျှော့လုပ်လို့ရအောင် လုပ်ချင်တယ်ကွာ...)

ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း အကြိမ်ကြိမ်တိတွင်ဖန်တီးမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

(ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် Excell Lampလို့မျိုးကောင်းတဲ့နာမည် တပ်ချင်တယ်...)

တိတွင်မှုကိုပြုလုပ်နေရင်း ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ တွင် သတင်းစဉ် “အင်တာနေရာင်နယ်” ဆိုသည့် စကားလုံးကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို ကြည့်၍ -

(ဘာအမိဘာယ်လဲ မသိဘူး...)

ထိုသို့တွေ့၍ အဘိဓာန်တွင်ရှာကြည့်သည့်အခါ “အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာ” ဆိုသည့် အမိဘာယ်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း “နေရာင်နယ်” ဆိုသည့်စကားလုံးကိုရှာကြည့်သည့်အခါတွင် “ပြည်သူ ၏” “နိုင်ငံတော်၏” ဆိုသည့် အမိဘာယ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရင်ထဲတွင် ဒီနှီးခနဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“နေရှင်နယ် ... ဒီနာမည်မိက်တယ်၊ ငါက ပြည်သူတွေ အတွက်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို လုပ်နေတာဘူ”

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်လာမည် စာတိပါးအိပ်၏နာမည်ကို နေရှင်နယ်ပါးအိပ်ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။

များမကြာမိ မီးအိမ်လည်း ပြုလုပ်ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ သတ္တာ ဖြင့် လေးထောင့်ပုံစံမီးအိမ်ဖြစ်ပြီး လက်တွင် ရှိတ်ဆွဲရသည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ထပ်မံ၍ အထဲတွင် စာတိခဲ့ ၆ လုံးထည့်ပြီး အပြင်ဘက်တွင် မီးခလုတ်ကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းခြင်းအားဖြင့် မီးအလင်းရောင် အတိုး အလျော့ကို အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲနိုင်သည်ဖြစ်သည်။

ထိုမီးအိမ်ကို ဝန်ထမ်းများက အုံအားသင့်ခဲ့ကြသည်။

“သူ့ငြေား ... ဒီအလျော့အတင်းလုပ်တဲ့ ခလုတ်ကို စဉ်းစား ဖန်တီးထားတာက အရမ်းကောင်းတဲ့တိတွင်မှတစ်ခုလို့ ပြောလို ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ... ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီတစ်ခေါက ဒီခလုတ်ကိုလုပ်ဖို့ အရမ်းကိုလုံးလုပ်ကိုခဲ့ရတယ်”

ထိုင်းရော ၁၅ နှစ် (၁၉၂၆ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် ကိုးနီး စကော့သည် ရှင်းစာတိခဲ့မီးအိမ်ကို မိမိ၏တိတွင်မှုအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပေးရန် မူပိုင်ခွင့်အေဂျင်စီကို လျော်က်ထားခဲ့သည်။

၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ (၂၅) ရက်နေ့တွင် ထိုင်းရော ဘုရင်က နတ်ရွာစံပြီး ရှိုးဝါး ၁ နှစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၂၉၄၆ မေလတွင် ကိုးနီးစကော့၏လျော်က်ထားမှုကို အသိအမှတ် ပြုခြင်းခံရပြီး ထိုနေ့မှစ၍ ၁၅ နှစ်တာကာလအတွင်း ဥပဒေသတ်

မှတ်ချက်အရ အခြားသူများက တူညီသည့်တတ်မီးအိမ် ပြုလုပ်ခြင်း
တို့ပြုလုပ်ခွင့် မရှိပေ။

ထိုစဉ်က “နေရာင်နယ်”ကို တတ်မီးအိမ်အသစ်၏ ကုန်
တစ်ဆိပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ရန်ကိုလည်း မူပိုင်ခွင့်အောဂျင်စီမှ အသိအမှတ်
ပြုပေးခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောသည် နေရာင်နယ်မီးအိမ်ကော Exell မီးအိမ်
ကိုပါစက်ဘီးဆိုင်သို့လိုက်ဝေစဉ်ကပြုလုပ်ခဲ့သည့်ပုံစံဖြင့် ရောင်းရန်
စဉ်းစားခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် တတ်ခဲ့ခြောက်ကို ပြုလုပ်ပေးဝေရန်
တိုကျိုရှိ အိုကာဒါတတ်ခဲ့ခြောက်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။

“မစွတာ အိုကာဒါ၊ ကျွန်ုတ်က မကြာခင်မှာ နေရာင်နယ်
မီးလုံး ၁၀၀၀၀ ကို ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေကို ဖြန့်ဝေဖို့ အစီအစဉ်
ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မစွတာအိုကာဒါကိုလည်း ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်
အမှတ်တရအနေနဲ့ တတ်ခဲ့ခြောက် ၁၀၀၀၀ ကို လူ၍ဝေချင်ပါတယ်”

“ဘာ ... အခု ၁၀၀၀၀၁ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မဆုရှိတာရယ်”

“မဟုတ်ဘူး... တကယ်လို့ အခု ၁၀၀၀၀ ရမယ်ဆိုရင်
တောင်မှ မစွတာအိုကာဒါအတွက် အရှုံးမရှုပါဘူး”

အိုကာဒါတတ်ခဲ့ခြောက်သူငြောင်းက မျက်နှာမာနေခဲ့သည်။

ထိုနောက် ကိုးနီးစကော်က ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ရယ်ဟေ
လိုက်လေသည်။

“အဲဒါဆိုရင် မစွတာအိုကာဒါ၊ တစ်နှစ်အတွင်း မီးအိမ်အလုံး
ပေါင်း ၂ သိန်းကော်ရောင်းရတဲ့နှစ်မှာပဲ တတ်ခဲ့အလုံး ၁၀၀၀၀ ကို
လူ၍ပေးရမယ်ဆိုရင်ကော် ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီထက်နည်းရင်တော့
တစ်ခုမှ မပေးပါနဲ့”

ချက်ချင်ပင် အိုကာဒါသူငွေးလည်း နားလည်သဘော
ပေါက်သွားခဲ့သည်။

ရောင်းရမှုကို စတင်သည့်အချိန်တွင် ကိုးနီးစကောက
သတင်းစာတွင် နေရှင်နယ်၏ကြော်ပြာကို ထည့်ခဲ့သည်။ စက်ရုံ
သေးသေးလေးက သတင်းစာကြော်ပြာကို ထည့်သည့်ကိစ္စမျိုးမှာ
ထိုခေတ်က မရှိခဲ့သေးပေါ့

“ဝယ်ရင်စိတ်ချာ သုံးရင်တွက်ချေကိုက်မည့် နေရှင်နယ်
မီးအိမ်”

၃ ညြကြာ ထိုကဲ့သို့ ကြော်ပြာစာလုံးကို စဉ်းစားခဲ့ပြီး အမည်း
ရောင်အောက်ခံပေါ်တွင် အဖြူ၍ရောင်ဖောင်းပြောနေသည့် မီးအိမ်ပုံနှင့်
အတူကြော်ပြာခဲ့သည်။

ငှါး၏ရလဒ်မှာ....

လက်တွေ့တွင် ကိုးနီးစကောကိုယ်တိုင်လည်း မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင်ပင် အဲ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

နေရှင်နယ်မီးအိမ်သည် ထိုနှစ်အတွင်း င သိန်း ၇ သောင်း
ရောင်းထွက်ခဲ့သည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“မစွဲတာမစုရှိတာ၊ ကျွန်ုတ်က အဓိအချိန်အထိ ဒီ
လောက်အဲ့အားသင့်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်
ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ၂ သိန်းဆိုတာတောင် မလွယ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့
တာ”

နှစ်သစ်ကူးရောက်သော် အိုကာဒါကတ်ခံပြောက်၏သူငွေး
က အိုဓာကာအထိလာရောက်ပြီး သူမြို့သားရုံ၏ အမှတ်တံဆိပ်

ပါသည့် ဂျပန်တိုက်ပု (ဟအိုဒိ)ဝတ်ကာ စတ်ခ ၁၀၀၀၀ ဖိုး ရဲက်
လက်မှတ်ကိုကိုနီးဆောင်လာရောက်ပေးခဲ့သည်။

နစ်သက်သဘောကျသည့်လူငယ်

ဤနေရာတွင် ရောမှအကြောင်းကို ပြန်လည်ရင်းပြလိုသည်
မှာ စန်းတိုးငလျပ်ကြီးဖြစ်မှားပြီး များမကြာမိ အရိုန်အတွင်းက
အကြောင်းကိုဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုနီးဆောင်သည် အိုးသီလကိုချေ စက်ရုံတွင်
အမည်မသိလူငယ်လေးတစ်ယောက်က စက်ကို အသုံးပြု၍ အလုပ်
လုပ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ အာမေနှုတ်ပြုခဲ့သည်။

ထိုလူငယ်၏ သွေက်လက်ဖြတ်လက်မှုကို မျက်စိကျခဲ့ပြီး
ထိုထက်ပို၍ အုံဥ္ပါသည်မှာ ထိုလူငယ်ကို ကိုနီးဆောင်ထံတွင်
အလုပ်ခန်ထားသည်ကို မမှတ်မိသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ” အမှတ်မထင်စွာ မေးမြန်းခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီနားကရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်
လုပ်နေပြီး မဆုရှိတလျေပ်စစ်ကို ပေးရမယ့်ပစ္စည်းကို ပြုလုပ်နေတဲ့
သူ ဖြစ်ပါတယ် င်ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာ ဒီလိုစက်ပါး
မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ဒီမှာ လာပြီးလားသုံးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်”

လူငယ်လေးက ရိုကျိုးစွာနှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်လား ... ရပါတယ် ... ရပါတယ် လုပ်ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်း
နာမည်က”

“နာကာအို တဲ့ဆုရှိရှိလို့ ခေါ်ပါတယ်င်ဗျာ”

၁၂ ♦ အောင်ကျော်လို့

ကိုးနီးစကောက ထူးထူးဆန်းဆန်း ထိုလူငယ်လေးကို
သဘောကျခဲ့ပြီး ထိုနောက်ပိုင်းတွင်လည်း မိတ်ထဲတွင် အမှတ်တရ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ငှါးစက်ရုံသူငွေးနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကောက “ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နာကာအို တဲ့ဆရိတ် လိုခေါ်တဲ့ ကောင်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည့်အခါတွင် သူငွေးက မျက်မှာ်ငါးရှိကြ၍ -

“အား ... ဒီကောင်လေးက ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ရာတိတ်လေး ပရှိတဲ့သူက သူငွေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့ကို ဒါမလုပ်ရဘူး ဟိုဟာ မလုပ်ရဘူးဆုံးပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်”

“သူက ဘာတွေပြောလိုလဲ” ဟု မေးကြည့်သောအခါတွင် လူငယ်လေးက ပြောသည့်စကားမှာ ကိုနီးစကောက ထိုသူငွေးအပေါ် တွင် ဒါမျိုးက မလုပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒါထက်ကို ဒါမျိုးလုပ်ရင် ပိုကောင်းမည်ဟု ထင်သည့်အချက်များဖြစ်ပေသည်။

ကိုးနီးစကောက ထိုလူငယ်လေးကို ပိုမို၍ သဘောကျွန် သက်လာခဲ့သည်။

“က ... ကယ်ကံရှင်က သဘောတူမယ်ဆုံးရင် အဲဒီလူငယ် လေးကို ကျွန်တော့ဆီကိုပေးမလား၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူငွေး”

“ကောင်းပါတယ် ... အဲဒီလိုဆုံးရင်တော့ နားပြီးတဲ့ကောင် မရှိတော့ရင် ကျွန်တော့အတွက်လည်းအဆင်ပြေတာပေါ့”

နာကာအိုသည် များမကြာမိအနဲ့တွင် ကိုးနီးစကော်၏ သဘောဆန္ဒကို ကျေးဇူးတင်လက်ခံ၍ မစုရှိတ လျှပ်စစ်သို့ ပြေားရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

နာကာအိုသည် တိုကျို့ရှိ စာမူရိုင်းမျိုးနှင့်ယိုင်းမျိုး ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါး

၁၄ ၁ အောင်ကျော်စိန်း

နှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရပြီး ကောင်းမတက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ရွှေးစရာလမ်း မရှိသဖြင့် ပုဂ္ဂက်အတွင်းရှိစက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် ထိစက်ရုံ သည် ငလျင်ဘေးသင့်၍ မီးလောင်သွားသဖြင့် အိုဓာကာသို့ ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော်သည် ငါးကိုသိရှိသည့်အခါတွင် မိမိဖြတ်သန်း လာခဲ့သည့် ဘဝအခြေအနေနှင့် နှုန်းယဉ်၍ ရင်ထဲတွင် နာကာအို၏ အနာဂတ်ကြီးတေးမှုအပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားလာခဲ့သည်။

နာကာအိုသည် နောက်ပိုင်းတွင် ယခင်က တိကျိုတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်စက်ရုံ ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့်ကိစ္စ အတွက် ခေတ္တထိစက်ရုံသို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ထိစက်ရုံတွင် ရေဒါယို၏ သတ္တရှင်းရာဖွေသည့်ကိရိယာကို ပြုလုပ်ပြီး ရှိဘရှင်းမဲတွင်ရှိသော မဆုရှိတ လျှပ်စစ်၏ တိကျိုရုံးခွဲသို့ လာပိုခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“မစွဲတာ မိယာမိတို့ ကျွန်တော့ကဗျာမှုကိုမှာ ဒါမိုးမေတ္တလုပ်နေတယ်”

မိယာမိတို့က ကိုးနီးစကော်သို့ ငါးကိုသတင်းပိုခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့က မိယာမိတိအား ထိပစွဲည်းကို ရောင်းချရန် အကူအညီ ပေးပါဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး J နှစ်အစိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့က ခုတိယအကြိမ် နာကာအိုကိုဖိတ်ခေါ်၍ ပိုမိုနေရာသို့ ပြန်လာစေခဲ့သည်။

“နာကာအို ... ကောင်ကလေး၊ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်မှာ တော့ လျှပ်စစ်အပူဌာနကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မင်းက အဲဒီမှာ နည်းပညာတာဝန်ခံ

အနေနဲ့ အခြားကုမ္ပဏီတွေထက်သာတဲ့ အကောင်းစား လျှပ်စစ်မီးပူကိုမလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလားကွာ”

နာကာအိုက ကိုးနီးစကော်၏ နွေးထွေးမူကို ကျေးဇူးတင်ရင်းဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဓန္တာကိုယ်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်နေပေတော့သည်။

ထိုစဉ်က လျှပ်စစ်မီးပူပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီများမှာ တိုကျိုးကိုတိုနဲ့ အိုဆာကာတို့တွင် ၁၀ ခုကော်ရှိပြီး နှစ်အလိုက် ၁ သိန်းလောက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ရေးနှစ်းသည် ရေးသက်သာသည့်ပစ္စည်းမှာ ၃ ယန်း ၅၀ ခဲ့နဲ့ ဖြစ်ပြီး ရေးကြီးသည့်ပစ္စည်းမှာ ၅ ယန်းပေးရပြီး သာမန်လူတန်းစားများက တော်ရှုတန်ရဲ မဝယ်နိုင်သည့်နိမ့်ခံပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

နာကာအိုက မကြာခင် Heater ကို သံပြားနဲ့ အပ်ထားသည့်ပုံစံလျှပ်စစ်မီးပူအသစ်ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါကတော့ အရင်ကပစ္စည်းတွေထက် စွမ်းရည်ပိုမြင့်တဲ့မီးပူပဲ၊ နောက်တစ်ခုက ရေးနှစ်းပဲ၊ ဒီပစ္စည်းကို တြော်ကုမ္ပဏီပစ္စည်းတွေထက် ရေးသက်သာဖို့ဆိုရင် ဘယ်နဲ့လုံးလောက်ရောင်းမှ အဆင်ပြုမလဲဆိတာ တွက်ကြည့်ပေးလို့ရမလား” ဟု ကိုးနီးစကော် ပြောသည့်အခါတွင် နာကာအိုက ငှုံးကို တွက်ချက်ပြသည်မှာ -

“တကာယ်လို အလုံးရေ ၁ သိန်း ရောင်းရမယ်ဆိုရင် တစ်လုံးကို ၃ ယန်း ၂၀ ခဲ့နှစ်ဦးနဲ့လုပ်လို့ရပါမယ် စင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါဆိုရင် တစ်နှစ်ကို အလုံးရေ ၁ သိန်းရောင်းဖို့အတွက် ၁ လကိုအလုံးရေ၁ သောင်းစီ လုပ်ရအောင်”

၁၆ ၁ အောင်ကျော်မြန်:

တဗြားလူများက အိုအားသင့်ကြလေတော့သည်။

“သူဇူး ... အဲလိုလုပ်ရင် အန္တရာယ်များမယ် ထင်တယ်၊ လက်ရှိမှာမီးပူကုမ္ပဏီဆယ်ခုကျော်ပေါင်းလိုက်ရင်တောင်မှတစ်နှစ် ကို အလုံးရေ ၁ သိန်းလောက်ပဲ ရောင်းနေရတယ်၊ မီးပူကို အခုမှ စလုပ်မယ့် မတ်ဆုရှိတလျှပ်စစ်က အဲဒီအရေအတွက်အားလုံးကို ထုတ်လုပ်မယ်ဆိုတော့...”

ကိုးနီးစကော့က ရယ်မောရင်း ပြန်မေးခဲ့လေသည်။

“လျှပ်စစ်မီးပူဆိုတာ သာမန်အိမ်တွေမှာ ဒီလောက်ထိ မလိုချင်ကြတဲ့ပစ္စည်းလား”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်အများစုက လိုချင်ကြပါတယ်၊ လူတိုင်းက ကိုယ်ဝတ်တဲ့အဝတ်ရဲ့ အတွန်လောက်တော့ ဖောက်ချင်ကြတာပဲ လေ”

“လိုချင်ကြပေမဲ့ တစ်နှစ်မှာ အလုံးရေ ၁ သိန်းလောက်ပဲ ရောင်းရတယ်ဆိုတာက ဈေးနှုန်းက ကြီးနေသေးလို့ မဟုတ်ဘူး လား”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီဆိုရင် ရတယ်လေ၊ လူအများက လိုချင်နေတဲ့ပစ္စည်း ကို ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ကောင်းကောင်းလေး လုပ်ရောင်းမှာ ဆိုတော့ မအောင်မြင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“အမေရိကားက ဟင်နရိဖို့ဆိုတဲ့သူက ကားထုတ်လုပ်ပုံ ထုတ်လုပ်နည်းကို ဝဉ်းစားပြီးတော့ သာမန်လူတန်းစားတွေလည်း ဝယ်နိုင်တဲ့ဈေးနှုန်း ပြုလုပ်ခဲ့တာကို အားလုံးသိတယ်မလား၊ အဲဒီ

နောက်ပိုင်းမှာ ကားတွေကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရောင်းချုပြီး အများ
ပြည်သူသုံးပစ္စည်းဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ”

အားလုံးက သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်မို့ နောက်
ဓတ်သွားကြလေသည်။

ထိုနောက်မီးပူကို Super Iron ဆိုသည့်အမည်ဖြင့် ရောင်းချ
ခဲ့လေသည်။

(လက်ရှိပစ္စည်းတွေထက် အရည်အသွေးကောင်းပြီး ၃၀%
ကျော် သက်သက်သာသာနဲ့ ဝယ်လိုက်ပါးပူ ထွက်ပြီ...)

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်သတင်းကပျို့ဆောင်းပြီး တောက်လျှောက်
သည်၊ ခံလာခဲ့သည့်အိမ်များတွင်လည်း မီးပူသည် စတင်ရေပန်းစား
လာပေါတ္တာသည်။ Super Iron က ကြိုတင်ကြံ့ဆထားသည့်
အတိုင်း ရောင်းရသည့်မှာ အထွေအထူး ပြောစရာပင်လိုမည် မဟုတ်
ပေ။

ထိုစဉ်က Super Iron ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သူဖြစ်သည့်
နာကာအိုသည် ဆက်လက်၍ လျှပ်စစ်မီးဖိုကို စဉ်းစားကာ လျှပ်စစ်
အပူဌာန၏ ထိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ပြီးတည်လာခဲ့လေသည်။

Super Iron သည် ထိုနောက်ပိုင်းတွင် နေရာင်နယ်မီးပူ
ဆိုသည့်အမည်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ရှိုးဝါး ၅ နှစ်တွင် ကုန်သွယ်စက်မှ
ဝန်ကြီးဌာန မျက်မောက်စေတ် စီးပွားရေး ကုန်သွယ်စက်မှုဝန်ကြီး
ဌာနမှ အကောင်းဆုံး ပြည်တွင်းထွက်ကုန်ပစ္စည်းအဖြစ် ရွှေးချယ်
သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အဆိုးဝါးဆုံးစီးပွားရေးကျဆင်းမှု

ရှိုးဝါး ၃ နှစ် (၁၉၂၈ ခုနှစ်)၊ မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံသည် စက်ရုံ ၃ ရုံနှင့် ဝန်ထမ်းဦးရေ ၃၀၀ ရှိသည့်ကုမ္ပဏီအဖြစ် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၄ နှစ်၊ မတ်လတွင် ကိုးနီးစကော့သည် မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကို (မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်လုပ်ငန်း) အဖြစ် အမည်ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီများသည် များသောအားဖြင့် အမြတ်အစွမ်းရရှိရန် အတွက် အစိကထားလုပ်ဆောင်နေကြသည့် သဘောရှိသည်။

သို့သော် ယင်းစိတ်ဓာတ်မှာ မကောင်းဟု ကိုးနီးစကော့၏ စိတ်တွင် အစဉ်အမြှို့ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စက်သီးဆိုင်တွင်ရှိခဲ့စဉ်က စည်သည် အတွက် ဆေးလိပ်ကို ဝယ်၍ထားခဲ့သည်။ ထိုရလဒ်အဖြစ် နောက်တွင် အနည်းငယ်ဖိုက်ဆဲကျန်၍ အကျိုးအမြတ်ရရှိခဲ့လေသည်။

လျှပ်စစ်ပါးကုမ္ပဏီတွင် မွမ်းမံထားသည့် socket ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာလည်း လူအများက အသုံးပြုရာတွင် ပိုမိုလွှယ်ကူ အဆင်ပြေဆောင် စဉ်းစားမီခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်ရာတွင် ထိုသို့စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ တောက်လျောက် Super Iron ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်အနိုင်အထိဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့သောအတွေ့အကြုံများမှ လုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ အစကာနီးကတည်းက မိမိ၏အကျိုးအမြတ်ကို ဦးတည်၍ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပထမဦးဆုံး လူမှုအသိင်းအပိုင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် ဖြည့်ဆည်းရာမှ ငှုံး၏အကျိုးကော်မှုးတရား

အဖြစ် ပိမိလည်း အကျိုးအမြတ်ကို ခံစားရသည့်အနေအထား ဖြစ်သင့်သည်ဟု စဉ်းစားခံယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြူလုပ်ခြင်းက တကယ်လက်တွေ့တွင် လုပ်ငန်းလည်း တိုးတက်ပြီး ထိုလုပ်ငန်းတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သူများလည်းကြီးမားသည့် ပြည့်စုံမှုကို ခံစားရနိုင်မည်မှာ မလွှာပေါ်။

“ဟုတ်တယ် ... ငါရဲ့ ဒီခိုးတိုးတက်ကို ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း သိအောင်လုပ်ရမယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ စက်ရုံအမည်ပြောင်းစဉ် က စက်ရုံတစ်ခုလုံး၏ မူဝါဒလမ်းစဉ်နှင့် ခံယူချက်ကို သတ်မှတ်ကာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

မူဝါဒ အကျိုးအမြတ်တိုင်းတော့မှုနှင့် လူမှုအသိုင်းအစိုင်း တရားမျှတော့မှုကို အဓိုက်စားတော်များကာ နိုင်ငံတော်၏ စက်မူလုပ်ငန်းစွဲ၊ ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ရည်ရွယ်၍ လူမှုအသိုင်းအစိုင်း၏ စားဝတ်နေထိုင်မှု ပြောင်းလဲတိုးတက်စေးကို မျှော်မှန်းသည်။

ခံယူချက် ပြောင်းလဲတိုးတက်စွဲ၊ ဖြိုးမှုသည် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ချစ်စင်ရင်းနှီးမှာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ပပါရှိသော လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ အတွေ့၊ မာန်မာနကိုစွဲနှင့် အချင်းချင်း အပြန် အလုန်းစားပေးသည့် စိတ်ဓာတ်ထားကာ စည်းလုံးညီညာတို့အဖြင့် အလုပ်တာဝန်ကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည်။

မစုရှိတာလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းသည် ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် အမှတ် (၄)၊ အမှတ် (၅) စက်ရုံ၊ ကျေးရွှေးဇာုက္ခအိုကာရုံးခဲ့အပြင် တိုကျိုး

စက်ရုံခွဲ ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော ထူးခြားသည့် တိုးတက်စွဲ.ဖြီးမှုများ ရရှိလာခဲ့သည်။

ဂင်းနှစ် အောက်တိုဘာလ၊ အမေရိကစတော့ရေးကွက် တွင် စတော့ရှုပ်ယာရေးနှင့်များ လွန်စွာကျဆင်းခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကွဲ့လုံးက စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်ခံရသည်ဆိုသော ကြီးမား သည် ဆိုးကျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ရုပ်နိုင်ငံတွင်လည်းကုမ္ပဏီ ပေါင်းများစွာက ပြုတ်ခဲ့ကြပြီး စက်ရုံများပါတ်ခဲ့ကြရကာ အလုပ် လက်မဲ့များလည်းအလျှော်အပယ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်အခါအထိ စီးပွားရေးကပ်ဆိုသည်ကို သိရှိ ခံစားခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တည်ထောင်လာခဲ့သည် မဆုရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံသည်လည်း ထိုအချိန်အခါတွင် အများနည်းတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေသည်။

ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းမှာ ထက်ဝက်ကျဆင်းလာပြီး ဂိုဒေါ်ထဲတွင် ပစ္စည်းများ ပိုလျှော်နေလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကိုးနီးစကေး သည် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ခကဗောဓိဖြတ်တော့ အလုပ်နားလိုက်ပါ”ဟု ဆရာဝန်က ပြောလာခဲ့ပြီး ဟရှိုးဂိုးခရိုင်၊ နိရှိနိမိယမြို့သို့ ဆေးဝါးကုသရန် သွားရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်မှုထမ်းရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် တိုရှိအော့နှင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် တကဲဟိုဝ တို့က အဖြေးအလွှားရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သူငွေး ... ရောင်းအားက တစ်ဝက်ကျသွားပါတယ်၊ အဲဒီ
အတွက် ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း လူဦးရေတစ်ဝက် မလျှော့ချလို
မရဘူးထင်တယ်”

“မရဘူး ... ဒါကိုတော့ မလုပ်စေခဲင်ဘူး၊ မဆုရိတ လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းက အခုလိုမျိုးဖြစ်လာခဲ့ရတာဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ဝန်ထမ်း
တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ရှင်းစီက ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်ပေး
ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ၊ ဒီလူတွေကို စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်လို ဆိုပြီး
ခုကွဲရောက်စေမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနီးစကော့က ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ခဲ့သည့် မူဝါဒနှင့် ခံယူ
ချက်ကို သတိရရင်းပြတ်သားစွာပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

“အဲဒီဆိုရင် ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆက်
သွားမယ်ဆိုရင် စက်ရုံကိုထပ်မံတိုးချွှမှုအတွက် ဘက်ကနေ ရေး
ထားတဲ့ ငွေတွေပြန်မဆပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခုခြေကိုစွဲကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားရအောင်”

အိပ်ရာထဲတွင် မျက်လုံးကို မိတ်ထားလေသည်။ များမကြာ
ပါအတွင်း မျက်နာပေါ်တွင် အလင်းရောင်သမ်းလာပေတော့သည်။

“ရောင်းအားကဲကျလာတယ်ဆိုရင် ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း
တစ်ရက်ကို နောက်ဝက်ပဲ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်းစေပြီး ထုတ်
ကုန်ကို တစ်ဝက်လျှော့ကြောင်းအောင်”

“ဇနာက်ကျန်တဲ့တစ်ဝက်က”

“စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ အနားယူ
နိုင်းပြီး ရုံးလုပ်ငန်းနဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ အပြင်ထွက်ပြီး
ဂိုဒ်ပေါင်ထဲမှာရှုတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းနိုင်းပါ”

“အဲဒီလိုလား ... အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်း တွေ
ကိုလျှော့ချမယ်ပေါ့၊ ဒါက ကောင်းတဲ့အကြံ့ဘာက်ပဲ”

တိုရှိအော့နှင့် တက်ဟိုစတို့သည် ရူက်ရျင်းဆိုသလိုပင်
စက်ရုံးသို့ပြန်၍ ဝန်ထမ်းများအား အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

စက်ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်သည့်ဝန်ထမ်းများက အလုပ်ပြုတဲ့
မည့် စိတ်ပုံပန်မှုများပျောက်သွားသဖြင့် အတိုင်းအထက်အလွန်
စိတ်သက်သာမူ ရရှိခဲ့ကြတော့သည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများက ကြံးစား
ကာ ပစ္စည်းများကို လိုက်လဲရောင်းချမည်ဖြစ်ရောင်း ကတိပြုခဲ့
ကြလေသည်။

အဲ့သွေစရာကောင်းလောက်အောင် ဂိုဒေါင်သည် နောက်
တစ်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလရောက်သော် အခွဲမျှသာ ကျွန်ုရှိလေတော့
သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ဝန်ထမ်းများအား ကျေးဇူးတင်ခဲ့လေ
သည်။ ဝန်ထမ်းများကလည်း ကိုးနီးစကော့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိခဲ့လေ
သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ပြန်လည်နေရောင်းလာကာ စက်ရုံးသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နောက်တွင် မော်တော်ကားရောင်းသည့်ကုမ္ပဏီမှ လာ
ရောက်၍ ကိုးနီးစကော့ကိုပြောလေသည်မှာ -

“စီးပွားရေးတွေကျဆင်းနေလို့ မော်တော်ကား လုံးဝရောင်း
မထွက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကူညီပေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး တစ်စီး
လောက် ဝယ်ပေးပါခင်ဗျာ”

ကိုးနီးစကော့သည် ဖော်တော်ကား ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့်
အပြင် ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် မစုရှိတ လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းလုပ်ငန်းမှ ဝန်ထမ်းများက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို လိုက်လဲ
ရောင်းချခဲ့ပေါ်က ခံစားမှုကို စိတ်ကူးမိကာ ကားတစ်စီး ဝယ်ယူခဲ့လေ
သည်။

အခြားသူတစ်ယောက်က ရောက်လာကာ ကိုးနီးစကော့ကို
မရှိပြီးပြီးပြောခဲ့လေသည်။

“အိမ်ဆောက်ချင်ပေမဲ့ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့သူတွေလည်း
ရှုပါသေးလားလို့ စဉ်းစားမိရင် အားနာလို့ အိမ်မဆောက်နိုင် ဖြစ်နေ
တယ်”

ကိုးနီးစကော့က ရယ်ဟောရင်းထိုသူကို ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အားလုံးက အဲဒီလိုစဉ်းစားနေရင် ပိုက်ဆံသုံးမည့်လှက
မရှိတော့ဘဲဖြစ်သွားပြီး တစ်လောကလုံး ပိုပြီးစီးပွားရေးကျဆင်း
သွားလိမ့်မယ်၊ အားမနာဘဲ အိမ်ဆောက်ပါ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အဲဒီက
နောက်သမားဆရာအတွက် အထောက်အကျဖြစ်စေမှုမိုလိုပါ”

“အဲဒီလိုလား... အဲဒီလိုစဉ်းစားပုံစဉ်းစားနည်းလည်းရှိတာပဲ
နော်၊ ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ပေါ့သွားပါပြီ”

ထိုသူလည်းရယ်ပြီးကားပြောခဲ့လေသည်။

အားမာန်တက်ကြွာဖြုံး

ဂျပန်နိုင်တွင် ရေဒီယိုအသံကွင့်မှု ဝတင်ခဲ့သည်မှာ
ထိုင်းရော့ ၁၄ နှစ် (၁၉၂၅ ခုနှစ်)တွင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံတွင်လည်း ရေဒီယိုကို ပြုလုပ် ရန်ဖြစ်လာပြီး ရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်းကို ပြုလုပ်သည့် အသေးတား စက်ရုံများလည်း တဖည်းဖြည်းနှင့် များပြားလာခဲ့သည်။

ရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်းကို ပြုလုပ်သည့်ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွင် ထိုစဉ်ကတည်းမှစ၍ လျှပ်စီးကာကွယ်သည့်သတ္တိများ အများစုပါဝင် သည့် (Bakelite) ပလတ်စတစ်အမာတစ်မျိုးကို စတင်အသုံးပြု လာခဲ့ကြသည်။

ဟရေရာဂါးခရိုင်၊ အာကရို့ပြုတွင် ငါးရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်း ကိုပြုလုပ်သည့် ဟရိုမိတိဆိုသည့်ကုမ္ပဏီကတည်ရှိခဲ့သည်။

“မစွဲတာ မဆုရှုတာ၊ ဟရိုမိတိလျှပ်စစ်က ဒီစီးပွားရေး အကျပ် အတည်းကို မကော်နိုင်ဘဲ ပြုတ်တော့မယ်၊ တစ်ခုခုကူညီပေးပါတီး”

တစ်ရက်တွင် ထိုသို့လုပ်တစ်ယောက်ကပြောလာခဲ့သည်။

စုစုပေါင်းကြည်းသည့်အခါတွင် ဟရိုမိတိလျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင် သည် မြောက်မြားစွာသောအကြွေးများ တင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

ကိုနီးစကောက ဟရိုမိတိ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို မဆုရှုတာ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီခွဲအဖြစ် ဝယ်ယူလိုက်၏ အကြေးများကို ရှင်းပြီး နောက် ဟရိုမိတိလျှပ်စစ်ပစ္စည်း၏သာငွေးကို မန်နောက်တာ အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မဆုရှုတာလျှပ်စစ်သည် ပလတ် စတစ်အမာတစ်မျိုးကိုလည်း လုပ်ကိုင်စိုးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထပ်မံစီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုဖြစ်လာပြီး ကုမ္ပဏီများစွာက လုအသစ်ခန်အပ်ခြင်းမရှိဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကိုးနီးစကောသည် ထိုသို့ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း သူ တစ်ပါးကို ကူညီရန်စဉ်းတားပြီး ပထမညီးဆုံး အလယ်တန်းကောင်း (စနစ်ဟောင်းအလယ်တန်းကောင်း၊ စီးပွားရေးကောင်း၊ စက်မှု ကောင်း အစရိသည့်)နှင့် အသက်မွေးပညာသင်တန်းကောင်း (အထက်တန်းစီးပွားရေးကောင်း၊ အထက်တန်းစက်မှုကောင်း အစရိသည့်)မှ ကောင်းပြီးသည့်လုပ်ယူမှုးကို အလုပ်ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ထိုအကျိုးကော်မူးကြောင့် လူတော်မှုး စုစည်းလာကြပြီး ရှိုးဝါး၊ င့်နှစ် (၁၉၂၉ ခန့်)နှစ်ကုန်တွင် ၀န်ထမ်းဦးရရှေ့၀၀၀ မြို့လာခဲ့သည်။

(တစ်လောကလုံးက စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုဖြစ်နေရင် ပိုပြီး တော့တော်မှ ဝန်ထမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းထားချင်တယ်...)

ကိုးနီးစကောက ထိုကဲ့သို့လည်း စဉ်းတားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သတိရမိသည့်မှာ ငယ်စဉ်က တွေ့ကြခဲ့ရသည့် ဓလေ့ထုံးစံအကြောင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်သစ်၏ အလုပ်စတင်သည့်နေ့နှစ်ကုန်တွင် ကုန်စည်တွန်း လှည်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းကိုတင်၍ အားမာန်တက်ကြွော တွန်းပို့ရသည့် ဓလေ့ထုံးစံက ရှိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောလည်း အပိမိနီးနားချင်းဆိုင်၏ ပထမညီးဆုံး ကုန်စည်ကို ကူညီတွန်းပို့၍ ပဝါနှင့် မုန့်မှုးရရှိခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာ ပျော်ရွင်ခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ငါအဲဒါကိုလုပ်မယ်”

ကိုးနီးစကောက အားရကျနပ်စွာပြုးမိခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး၍ ၅ နှစ်တွင် ပထမဗြိုးဆုံး နာဂါရာဆိုင်ခွဲ၍၊ နောက်နှစ်ရှိုးဝါး၏နှစ်မှစ၍၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးတွင် စတင်ခဲ့သည်။

ထရပ်ကားပေါ်တွင် မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်၏ကုန်ပစ္စည်းကို
တင်၍ အလဲကို စိုက်ထူးခဲ့သည်။ အားလုံးက ပြီးပျော်ခွင်သည့်ပုံစံ
ဖြင့် ငင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်နှင့်
အဇာတ်းဆိုင်များသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ အာပေါင်အာရင်းသန်သန
ဖြင့်ကြိုဆိုနှင့်ဆက်စာကို ဖတ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနောက်တွင် “မြောင်း၊ မြောင်း၊ မြောင်း”ဟူ၍ လက်ခုပ်
တီးကြလေသည်။

ငင်းသည် နံနက်နေနှင့်အတူ ခဲ့နေသည့်လေကို အောက်
ထွင်း၍ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှီးဆော်ခဲ့သည်။

မဆုရှိတာလျှပ်စစ်၏နှစ်သစ်ကူးပစ္စည်းတင်ပို့နေသည့်ပုံ

ခြေတစ်လျမ်းအသင်းလျပ်ရှားမှုကိုလည်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်၊ ဝန်ထမ်းဦးရေ ၅၀၀ အထိ တိုးဗျားလာပြီးသည့်အရှင်မှစ၍ မူလတန်းကော်ငါးသားများကဲ့သို့ လုံးတုံးလုံးတုံး ခြေကျင်ခရီးထွက်ခြင်းမျိုးမဖြစ်တော့ပေါ့။

ပုံစံပြောင်း၍ ရှိုးဝါး၏ ၆ နှစ်တွင် အိုဓာတာကာရိတ်နှီးရှိပန်းခြုံ၏အားကတားကွင်း၌ ပထမအကြိမ်အားကတားပွဲကို ကျင်းပပြီး နှစ်ဝါးကျင်းပပြုလုပ်ရန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မရရှိတ လျှပ်စစ်ကတော့ တက်ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... အခြားမှာက လူတွေလျှော့နေရပေမဲ့ အဲဒီမှာတော့ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာတယ်”ဟု လူတွေက အတင်းပြောလာကြလေသည်။

ရေဒီယိုအမိကရက်း

တစ်နောက်တွင် ကိုးနီးစကော်ခြေဒီယိုက ပျက်သွားခဲ့သည်။ ဖကြာခကာဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတွက် ကိုးနီးစကော်ပင်လျှင် အနည်းငယ်စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးနီးစကော်သည် ရေဒီယိုထွေတ်လုပ်သည့်ကုမ္ပဏီသို့ ဖန်းဆက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ တုံးပြန်မှုအပေါ် ကြားရသည့်အခါးပို့၍၍ စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ရေဒီယိုဆိုတာက သာမန်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေနဲ့မတူဘဲ ရှုပ်ထွေးပြီး အနိစိတ်ဖြစ်တဲ့စက်မို့လို့ ခကာခကာ ပျက်တယ်ဆိုတာက မထူးဆန်းပါဘူး”

ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ဖြတဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကောက ရေဒါယိနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိုမို၍ အသေးစိတ်
ကိုလေ့လာစုံစမ်းလာခဲ့သည်။

ထိုသို့စုံစမ်းရာမှ လူဇလာကရှိ လူအများစုသည် ရေဒါယိ
ဆိုသည်မှာ ပျက်စီးလွယ်သည်ဟု ထင်သည့်အချက်နှင့် မဆုရှိတ
လျှပ်စစ်၏ ကိုယ်စားလွယ်ဆိုင်များက အပျက်အစီးနည်းသည့်
ရေဒါယိကိုလိုချင်နေကြသည်ကို သိရှိလာခဲ့ရသည်။

(အား ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်စားလွယ်ဆိုင်အတွက်
လိုအပ်ရှိ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကနေပြီးတော့မှ ယုံကြည်စိတ်ချ
ရတဲ့ ရေဒါယိကို ဖန်တီးပေးလိုက်မယ်...) ဟု ကိုးနီးစကောက
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စဉ်းစားမိလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်တွင် ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မရှိသဖြင့် ရေဒါယိပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိပေါ့၊ ထိုနေရာတွင် ရှေးဦးစွာ
ပျက်စီးမှုနည်းသည့် ရေဒါယိကိုပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီကို ရွှေးချယ်ကာ
ငှုံးကုမ္ပဏီနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကိုကုန်းလျှပ်စစ်ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီ၏ရေဒါယိမှာ အပျက်အစီး
အနည်းဆုံးကုမ္ပဏီဖြစ်သည်ကို သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ကိုးနီးစကောကသည်ကိုကုန်းလျှပ်စစ်သို့သွားရောက်၍ကုမ္ပဏီ
သူဇူးနှင့်စကားပြောခဲ့သည်မှာ -

“သူဇူးမှုံးခင်ဗျာ... ခင်ဗျားကုမ္ပဏီရဲ့ရေဒါယိက ယုံကြည်
စိတ်ချရတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကို အခုကနေပြီး အများ
ကြီးပိုထဲတ်ပြီး မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလွယ်ဆိုင်တွေ

မှာ ရောင်းခွင့်ပြနိုင်မလား၊ အဲဒီအတွက် စက်ရုံကို ကျွန်တော် ဆောက်ပေးပါမယ်”

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်နိုင်မည်ဆိုပါက ရေဒီယိုပေါင်းများစွာကို ရောင်းချုပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူငြေးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ခံခဲ့လေ သည်။

ကိုးနီးစကောက ငွေအမြောက်အမြားထုတ်၍ စက်ရုံအတွက် ပြင်ဆင်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ များမကြာမီ အချိန်အတောအတွင်း ကိုကူးလျှပ်စစ်၏ရေဒီယိုကို မြောက်မြားစွာရောင်းချုပ်ခဲ့သည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လက်မလည်အောင် ရောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ပြီးငါက အတွင်းမှာပင် အရည်အသွေးမမီသောပစ္စည်းနှင့် အပျက်အစီးများ လည်းတဖြည်းဖြည်းအဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“မဓာရိတကို ယုံကြည်လိုဝယ်လိုက်တာ ... အခု ဒါကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

ဝယ်သူများက စိတ်ဆိုးလာခဲ့ကြသည်။

“ဝယ်သူတွေက စိတ်ဆိုးပြီး ရေဒီယိုမဟုတ်တဲ့အမြားပစ္စည်း တွေ အတွက်လည်း ပိုက်ဆံမပေးကြဘူး”ဟု ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင် များကလည်းမကောမန်ပြောကြားလာကြသည်။

(အရေအတွက်က များလာတဲ့အတွက်ကြောင့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို အနိုင် မလုပ်နိုင်တော့တာများလား...)

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့စဉ်းစားပြီး အကြောင်းအရင်းအလုံးစုံ ကို စောင်သေချာစွာ စိစစ်အဖြေရှာစေခဲ့သည်။

ထိအခါ ရဲဖန်ရဲခါတွင် ပျက်စီးသည့်ပစ္စည်းနှင့် အရည် အသွေးမမိသည့် ပစ္စည်းများရှိခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ်တွင် အားလုံးနှီးပါးများ ထိကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အမြားအကြောင်းအနည်းငယ် ကြောင့် ပျက်စီးသည့်ပစ္စည်းနှင့် အရည်အသွေးမမိသည့်ပစ္စည်းဖြစ် သည်ဟု ထင်စရာအကြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ယခင်ကပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကိုကူးနှီးလျှပ်စစ် ရေဒီယိုအားလုံး နှီးပါးကို ရေဒီယိုဆိုင်ငယ်ကေလေးများတွင် တင်၍ရောင်းချခဲ့သည်။ ရေဒီယိုဆိုင်များအားလုံးက ရေဒီယိုက ပျက်စီးလွယ်သည်ကို သိရှိ ထားပြီး ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်၍ ပဟုသုတေသန၏ရှိကြသည်။

ထိအတွက်ကြောင့် ရေဒီယိုကို မိမိတို့ဆိုင်သို့ပို့လာသည့် အချိန်တွင် ရေဒီယို၏အတွင်းပစ္စည်းကို မဖြစ်မနေ ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ပစ္စည်းပို့လာခဲ့စဉ်က ချောင်သွားသည့် Vacuum Tube (ရေဒီယိုကြားခံပစ္စည်းတစ်မျိုး)နှင့် မူလီ အစရှိသည်တို့ကို ပြန်လည် ကျပ်ခြင်းပြုလုပ်၍ ရောင်းချလေသည်။

သို့သော် မစုရှိတလျှပ်စစ်၏ ကိုယ်တေးလွယ်ဆိုင်များမှ လူများသည် ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်၍ ပဟုသုတေမရှိဘဲ ငှါးနှင့်ပတ် သက်၍ စစ်ဆေးရန်လည်း မလုပ်နိုင်ပေါ့။ ထိုအတွက်ကြောင့် Vacuum Tubeနှင့် မူလီချောင်ခြင်းအစရှိသည့် အသေးအမွှားကိစ္စ လေးကိုပင် အပျက်အစီးရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ငှါးကိုသိရှိခဲ့သဖြင့် ထပ်မံ၍ ကိုကူးနှီးလျှပ်စစ်၏သူဇူးနှင့် တိုင်ပင်စွဲးစွဲးခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခေါက်ကိစ္စက ငင်များတို့ ကိုကူးနှီးကုမ္ပဏီရှုအပြစ် ပဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပဟုသုတေ

ပရိတ္ထဲဆိုင်တွေကို ရောင်းခိုင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့အမှားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မှ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နားလည်ပေးတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆိုင်ပေါင်းရာကျော်ရှိတဲ့ မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့ ကိုယ်တဲ့ လုပ်ဆိုင်ကလူတွေကို ရေဒါယိုဆိုင်ကလူတွေ သိသလို ပဟုသတကို ပေးနိုင်ဖိုက မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခုကာနေစပြီး သယ်ယူပို့ဆောင်တဲ့အခါမှာ ဂန်းဂန်းခိုင်းနှင့်ခိုင်းနှင့်ရင်တောင်မှ Vacuum Tubeနဲ့မူလိုကာမချောင်အောင် ရေဒါယိုကိုပြုလုပ်ပေးပါ”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ ဘယ်လိုမှာဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ရေဒါယိုဆိုတာက ရှုပ်ထွေးပြီးတော့မှ အသေးစိတ်လွန်းတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်လိုပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဆိုရင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်က ရေဒါယိုကို ရောင်းလို့မရဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အဲလိုပြောရင်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရေဒါယိုဆိုတာကတော့ ရှုပ်ထွေးပြီးတော့မှ အသေးစိတ်တယ်”

ဘယ်လောက်ပြောပြောပြော ညီနှင့်ဗျာဗျာပေါ့

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဖက်စလုံးလည်း ယခင်မူလအနေအထားအတိုင်း လက်တွဲပြောတိ၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ အာရုံးအားလုံးကို မဆုရှိတလျှပ်စစ်က တာဝန်ယူခဲ့ပြီး အပြန်အလှန် အာယာတမထားရှိဘဲ လူတွေးလူကောင်းဆန်ဆန် စိတ်ကြည်လင်ပြတ်သားစွာဖြင့် ဂင်းကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုကူးလျှပ်စစ်မှ ဝန်ထမ်းများမရှိတော့သဖြင့် စက်ရုံကြီး
မှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ထိုအချိန်တွင် သုတေသနဌာနမှူး လုပ်
နေသည့် နာကာအိုတဲ့ဆရိတ်ကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

“နာကာအို ... မင်းက ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သုတေသန
မလုပ်ဖူးတာကို ငါလည်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့
မဆရိတ်လျှပ်စစ်က လူအများယုံကြည်မှုကို ဓမ္မားပြီး နာလန်မထူ
နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ တစ်ခုပဲ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေက ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိစွာနဲ့ရောင်းနိုင်မယ့် ရေဒီယိုကို လုပ်ပေးပါ”

နာကာအိုက ခေါ်ခေါ် ရှိတုံခုတုံ အိုတုံခုတုံ ဖြစ်ပြီး နာကာတွင်
လက်ခံသဘောတူခဲ့လေသည်။

ခုကွဲခံပြုလုပ်ခဲ့သည့် ၃ လကြာပြီးသည့်နောက်တွင် နာကာ
အိုသည် ယခင်ကပစွဲည်းထက် ပို၍ဆိုင်မာတောင့်တင်းသည့် Vacuum
Tube ၃ လုံးပါသည့် အသေးစားရေဒီယိုကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
ငှုံးသည် မည်မျှလွှုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၏ Vacuum Tube ကော့ မူလီပါ
ရောင်ခြင်း မရှိတော့ပေါ့။

အခါအားလျှော်စွာ တိုကျိုးအသံလွင့်ဌာနမှ ရေဒီယို အသံ
ဖမ်းစက်ပြုပွဲကို ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကိုးနိုးစကော့က နာကာအို ပြုလုပ်
ထားသည့်ရေဒီယိုကို “နေရာင်နယ်အသံဖမ်းစက်” ဆိုသည့် နာမည်
ကို ပေး၍ ပြုပွဲဝင်ရန် လျှော်ထားစေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဝင်ပြုပွဲရာတွင် အောင်မြင်စွာဖြင့် ပထမဆုကို ဆွတ်ခူး
နိုင်ခဲ့သည်။ ငှုံးသည် ရှိတုံခုတုံ ဖြစ်၏ နောင်းပြီးရာသီတွင် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ငှုံးရေဒါယိုကို ငွေ ယန်း ရေးနှုန်းသတ်မှတ်၍ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များသိပို့ခဲ့သည်။

“ရေးကြီးလွန်းတယ် ... ၂၅ ယန်း၊ ၃၀ ယန်းလောက်နဲ့ ရေးပေါပေါနဲ့ရောင်းတဲ့ ရေဒါယိုတွေကရှိနေရဲ့သားနဲ့”

ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များစွာက ထိုကဲ့သို့ တော်ကတော်လာခဲ့ကြသည်။

“အားလုံး ... ပစ္စည်းရေးနှုန်းဆိုတာက ထုတ်လုပ်သူရယ်၊ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေရယ်၊ လက်လီရောင်းဆိုင်တွေရယ်က ကိုယ်စီကိုယ်စီ သင့်လော်တဲ့အမြတ်ရမယ့်ရေးကို သတ်မှတ်တာက မှန်ကန်တဲ့လုပ်ပုံလုပ်နည်းပါ”

ကိုးနီးစကော့က ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်မှလူများကို စိစိည်း၍ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

“လောကကြီးထဲမှာ ရေးနှုန်းကို အလွန်အကျိုးရေးပေါ်အောင် ရောင်းတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် လုပ်ငန်းတူတဲ့သူတွေပြုတ်ကုန်ပြီး ပိမိပဲ ရပ်တည်နိုင်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျမှ ရေးကို ဆွဲတင်ပြီး အကျိုးအမြတ်ကို ပိမိတင်ယောက်တည်းရအောင် လုပ်တာမျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒါမျိုးလုပ်တာကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် လောကကြီးက ပရာ့ပတာဖြစ်ကုန်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမျိုး မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုအားလုံးသိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုယ်စားလှယ်အရောင်းဆိုင်အများစုက သဘောပေါက်လက်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က တိုကျိုမှ အန်းခိုပါရိုရိုဆိုသည့်လူက ရေဒီယိုရို Vacuum Tube ၏ အရောကြီးသည့်အစိတ်အပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မူပိုင်ခွင့်ရယ်ထားသည့်အတွက် ငင်းကိုအသုံးပြုနိုင်သဖြင့် ရေဒီယို၏တိုးတက်ပြောင်းလဲမှနေးကေားနေသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ယန်းငွေ ၂၅၀၀၀ ဆိုသည့် မြောက်မြား စွာသော ငွေကိုထုတ်၍ ငင်းမူပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုနောက် ပိုင်းတွင် တိုကျိုရို တေးကိုကုပ္ပါတယ်၍ စာတိုက်နှင့် ကြေးနှင်းဝန် ကြီးဌာန၏ အသံလွှဲဌာနရှိ လျှပ်စစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများစွာကို ပိတ်ခေါ်၍ ပါတီပွဲကျင်းပခဲ့သည်။

ထိုတွေဆုံးပွဲတွင် စီမံရေးရာဌာနမှ ဌာနများဖြစ်သည့် အိအု အဲတိုရှိအော့က နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားခဲ့သည်။

မဆုရိတလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းသည် အန်းခိုရိုရိုထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည့် Vacuum Tube ၏ မူပိုင်ခွင့်ကို နောက်ပိုင်းတွင် ရေဒီယိုထုတ်လုပ်သည့် ကဗျာကိုများအားလုံးက အဓမ္မအသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြညာခဲ့သည်။

“လွှတ်လပ်စွာသုံးကြပါခင်ဗျာ...”

ထိုအခါ ပါတီပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းနှင်း ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့လေသည်။

“မဆုရိတလျှပ်စစ်က ချက်စကာင်းအကြီးကြီးကို ရိုက်လိုက်ပြီး လူတွေကို သတိပေးလိုက်ပြီ”

သတ်းစာတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့လေသည်။

သက်သာမည့်ရေးနှင့်

အခါအားလျှပ်စွာ လေးထောင့်ပုံနေရာင်နယ်မီးအိမ်ကို ရှိပါး
၅ နှစ် (၁၉၃၀ ခုနှစ်) လောက်တွင် တစ်လကျွဲ့ အလုံးရော သိန်းခန့်
ရောင်းထွက်သည့်အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ငြင်းနှင့်ပတ်
သက်သည့် ဓာတ်ခဲ့ခြောက်သည်လည်း အခုရေ ၅ သိန်းလောက်
ရောင်းထွက်ခဲ့ပေသည်။

ကိုးနီးစပေါ့သည် ရောင်းအားတက်လာသည့်အခါတိုင်း
တွင် အမြတ်အစွမ်းကို သင့်တင့်မျှတစွာပြုလုပ်ရန်အတွက် ပီးအိမ်
ကော ဓာတ်ခဲကိုပါ အနည်းငယ်စီ ရေးနှင့်လျှော့ချွဲလေသည်။
ငြင်းဒီရလဒ်အဖြစ် အစက်အခဲက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

မီးလုံးကို အိုဓာကာတွင်ရှိသည့် မဆုရှိတစက်ရုံတွင်
ထုတ်လုပ်သဖြင့် လိုအပ်သလောက်ကုတ်နှင့်သော်လည်း ဓာတ်ခဲ
ခြောက်ကိုတော့ တိုကျိုရှိ အိုကာဒါဓာတ်ခဲစက်ရုံတွင် ဝယ်ယူ၍
ရောင်းရသဖြင့် အလျှပ်မမိဘဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီထက်ပိုပြီးတော့မှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးဟု အိုကာဒါ
ဓာတ်ခဲခြောက်စက်ရုံသူဇားမှ ပြောလာခဲ့သည်။

“အဲဒါဆိုရင် အိုဓာကာမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ခဲခြောက်ဆိုင်မှာ ဝယ်
လိုကော ရမလားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ အဲဒါအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ”

အိုဓာကာတွင် ဆိုရိုစိုဓာတ်ခဲခြောက်စက်ရုံဆိုသည့် ကုမ္ပဏီ
မှ ပြောက်မြားစွာသောဓာတ်ခဲခြောက်များကို ပြုလုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်
သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ငှင်းစက်ရုံသူငွေးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံးပြီးဖြောခဲ့သည်မှာ -

“မစွဲတာဘို့မို့ ... အခုချိန်ကစပြီးတော့မှ မဆုရှိတရဲ့သီးသန် စက်ရုံအနေနဲ့ နေရှင်နယ်တော်ခဲကို လုပ်ပေးနိုင်မလား”

နို့မို့ရို့သူငွေးက ယခုအချိန်အထိ မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့ကို ပြိုင်ဘက်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ စိတ်ထဲတွင် ယုဉ်ပြိုင်လိုသည့်စိတ်ကို ဖြစ်ပွားနေခဲ့သော်ဤြားလည်း ငှင်းပြိုင်ဘက်က ငှင်း၏အပေါင်းအပါအဖြစ် ပြောလာသည့်အခါ များစွာအုံအားသင့်သွားခဲ့လေတော့ သည်။

ကိုးနီးစကော့ပြောသည့်စကားကို နားထောင်နေရင်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင် ကိုးနီးစကော့ကို အတိုင်းအတာ စန့်မှန်း၍မရ လောက်အောင် ရက်သရေရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် စံစားရပြီး စိတ်ထဲတွင် အုံသွေ့မှုများက ပို၍ကြီးထွားလာခဲ့လေသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် အလိုအလျောက် ကုမ္ပဏီ၏အနာဂတ်အတွက် ကိုးနီးစကော့က ကမ်းလုပ်းလာသည်ကို လက်ခံရန် ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ... မဆုရှိတ သီးသန်စက်ရုံအဖြစ် ဓာတ်ခဲ့ခြောက်ကို ပြုလုပ်ပေးပါမယ်”

ထိုနောက် နစ်ယောက်သားအပြီးချင်း ဆုံးမိခဲ့ကြလေသည်။

နို့မို့ရို့သူငွေးက ကိုးနီးစကော့ကို မိမိ၏စက်ရုံသို့ လိုက်လဲပြောခဲ့သည်။ အိုးဘာကာတွင် နံပါတ် ၁ လျှပ်စစ်တော်ခဲ့ခြောက်စက်ရုံဟု ခေါ်သော်ဤြားလည်း ဝန်ထမ်းအရေအတွက်မှာ လူဦးရေ ၁၀၀ မျှသာ ရှိပေသည်။

“လိုအပ်တဲ့ငွေကို ထုတ်ရေးပေးပါမယ်၊ စက်ရှုကို ထပ်ချွှုပြီး တော့မှ ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ထပ်တိုးလိုက်ပါပြီး”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

များမကြောမိ ဟိုကရှုပိုဒီးဂါဝါမြို့နယ်၏ တိုင်ရောက်ရှိ မြေလွတ် ၁၈၀၀ ဧကဘိုး (6000 squaremeter)၊ ကြမ်းခင်းအရှိယာ ၁၃၀၀ ဧကဘိုး (4200 squaremeter)ရှိသည့် စက်ရှုအသစ်ကြီး တည်ဆောက်ပြီး ဗာတ်ခဲ့ခြောက်ကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ငှါး၏ရလဒ်အဖြစ် လစဉ်ရောင်းအားမှာ နေရာင်နယ်မီးအိပ် အလုံးရော ၂၂ သိန်း၊ နေရာင်နယ်ဗာတ်ခဲ့ခြောက်ကို အလုံးရော ၁ သိန်း အဖြစ် နှစ်ဆတိုးလာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုယ်တားလှယ် ဆိုင်သို့ လက်ကားဖြန်သည့်ရေးမှာ မီးအိမ် ၁ လုံးလျှင် ၆၀ ခဲ့နှုန်း ဗာတ်ခဲ ၁ လုံးကို ၁၆ ခဲ့နှုန်း ရေးလျှော့ချွဲခဲ့သည်။ စတင်ရောင်းချ စဉ်က မီးအိမ် ၁ လုံးကို ၁ ယန်း ၂၅ ခဲ့နှုန်း ရောင်းခဲ့သော်လည်း မီးအိမ်ကို ၅၄ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဗာတ်ခဲ့ခြောက်ကို ၃၄ ရာခိုင်နှုန်း ရေးနှုန်း လျှော့ချွဲခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

“အမြောက်အမြားထုတ်လုပ်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက်မို့လို ရေးလျှော့တာက သဘာဝကျပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့က ရယ်မော၍ ဟင်နရိစိုးအကြောင်းကို ထပ်ပဲ ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၆ နှစ်တွင်လည်း မီးအိမ်နှင့် ဗာတ်ခဲ့ခြောက် ရေးလျှော့သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိမိရိသူငွေး ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည့်အခါးတွင် စိမိရိသူငွေးက ပြောခဲ့သည်မှာ

“မရတာမဆုရှိတ ... ကျွန်တော်က အမြားမှာလည်း လူတွေ
ကို လုပ်နိုင်းထားတာရှိတဲ့အတွက် စာတ်ခဲ့ပြောက်ကိုပဲ သိပ်ပြီး
တော့မ ရေးပေါအောင်လုပ်တာက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဓော်နေ့ချုပ်တာက နိမိရိုးစာတ်ခဲ့စက်ရှုကို
ဝယ်ပြီး ခင်ဗျားကုမ္ပဏီအဖြစ် လုပ်လိုက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား
ခင်ဗျာ”

ကိုးနီးစကော်က လွန်စွာအံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှသဖြင့်
အံ့ဩခဲ့ရလေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ကျွန်တော်က အသက်လည်းကြီးပြီ၊ မကြာခင်မှာပဲ စက်ရှု
ကို လက်လွှတ်ဖို့ အစိအစဉ်လည်းရှိခဲ့တယ်၊ ဒါအပြင် စက်ရှုလုပ်ငန်း
နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မ ခင်ဗျားနဲ့မယ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကောင်း
ကောင်းသိလာတဲ့အတွက်ခြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ကုမ္ပဏီအဖြစ် လုပ်
လိုက်တာက ဝန်ထမ်းတွေအတွက်လည်းကောင်းမယ်ထင်လိုပါ”

နိမိရိုးသူငြေး၏စုံးဖြတ်ချက်မှာ နိုင်မာလွန်းသဖြင့် ပြင်၍မရ
တော့ပေါ့။

ကိုးနီးစကော် မတတ်သာသဖြင့် ငါး၏သန္တကိုလက်ခဲ့၍
နိမိရိုးစာတ်ခဲ့စက်ရှုကို ဝယ်ယူလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်
စိစဉ်ထားရှိသည့်အတိုင်း ဈေးနှင့်းလျှော့ချမှုကို အကောင်အထည်
ဖော်ဆောင်ချက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ၆ နှစ်အကြားရှုံးဝါး ၁၂ နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော်သည်
ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်မှားသို့ လက်ကားဖြန့်ချုံ၍ မိုးအိမ်ကို ၃၀ ခဲ့နှစ်၊
စာတ်ခဲ့ပြောက်ကို ၁၀ ခဲ့နှစ်အထိ လျှော့ချခဲ့လေသည်။

တာဝန်ကိုပြတ်သားစွာဖြင့်

“မစွဲတာမဆုရှိတ ... ကျွန်တော်ဟာ အရင်တုန်းက အလုပ်အကိုင်အဆင်မပြောဘ တောက်လျှောက်ခုက္ခ တွေ့ကြခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီကနေ ပြန်လည်အဆင်ပြောလာခဲ့တာကတော့ အင်မတန်ထူးမြတ်တဲ့ဘာသာရေးနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့ပြီးတော့မှ ပြန်လည်နာလန်ထူးလာနိုင်ခဲ့တာပါ”

တနေ့တွင် ကိုးနီးစကော့ကို အသိမိတ်ရွေ့က ထိုသို့ပြောလာခဲ့ပြီး ငှုံးဘာသာ၏အဆုံးအမကိုကြားဖူးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ကိုးနီးစကော့သည် ဘာသာတရား၏ ကျေးဇူးတော်နှင့် ကြည်ညီးလေးစားစရာကောင်းမှတို့ကို နားလည်သဘောပေါက်သကဲ့သို့ထင်ခဲ့သော်ပြားလည်း မိမိကိုယ်တိုင်က ကိုးကွယ်ရန် ဆန္ဒမရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် ထိုသူက နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုးနီးစကော့ကို ပြောခဲ့လေသည်။

“ခင်ဗျားက အောင်မြင်နေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘာသာရေးနဲ့ထိတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်ခုစု ထူးချွားတဲ့ အကျိုးအမြတ်ရလာမှာ မလွှဲပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီဌာနချုပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါရမွေ”

ကိုးနီးစကော့လည်း နောက်ဆုံးတွင် ငှုံးကို လက်ခံသဘောတူခဲ့လေသည်။

ရှိုးဝါး ဂ နှစ် (၁၉၃၂ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် နှစ်ကိုတော့တော့တွေ့ကို၍ ငှုံးဌာနချုပ်ရှိရာ ခန်းသိုင်ရှိမြှို့သွားရောက်ခဲ့သည်။

လွန်စွာအေးချမ်းသာယာလုသည့် ကျေးလက်မြှုကဗောလေး
တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားသည့် ကိုးကွယ်
ယုံကြည်သူများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးပြည့်လျှံနေပေသည်။

“ဒီကနေ့အထူးဘာပွဲများရှိလိုလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နေ့တိုင်း တစ်နိုင်ငံလုံးက ယုံကြည်
ကိုးကွယ်သူတွေက လာရောက်စုစည်းနေတာပါ”

ရေးဦးစွာပင်မဘုရားကျောင်းဆောင်သို့သွားခဲ့သည်။ ငါး၏
ကြိုးမားခန်္ဓညားထည်ဝါမှုကို အုံအားသင့်ခဲ့ရသည်။ လာရောက်ရှိခိုး
သည့် ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများအပြင် အားလုံးအတူတကွ ကြပ်း
တိုက်နေကြသည့်သူများကို ကြည့်ရှုရင်ထွေ့လွပ်ရှားခဲ့သည်။

ဆက်လက်ပြီး ငါးသာသာရေးကို ကိုးကွယ်သည့်ဂိုက်းချုပ်
၏ စန်းမဆောင်၊ အခြားနေရာများနှင့် မြှုပ်၏ တစ်ဝက်လောက်တွင်
ငါးသာသာရေးနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အဆောက်အအုံများဖြင့် ပြည့်
နေသည်ဟု ကြားသိရသည့်အတွက် ပို၍ပို၍ အုံသြုံးရေသည်။

ငါးအထူးတွင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတို့၏ ကလေးများ
အတွက် အလယ်တန်းကျောင်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာ
သင်ကျောင်းနှင့် စကြည့်တိုက် အစရိုသည်တို့လည်းရှိခဲ့သည်။

အခြားနေရာတွင် သစ်သားများကိုတောင်ပုံရာပုံ ပုံထားပြီး
အဆောက်အအုံအသစ် ဆောက်လုပ်ရေးအသံများဖြင့် ရူးညံ့နေ
ပေသည်။

“ရှုံးဆက်ပြီးတော့လည်း အဆောက်အအုံအမျိုးမျိုးကို
ဆက်ဆောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဆောက်တဲ့သူတွေကော် ဒီသစ်တွေကို
လူထဲသူတွေကော်က ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတွေပါ”

မိတ်ဆွဲ၏ရှင်းပြမှအပေါ်တွင် ထပ်ပဲ၍ ဘာသာရေး၏
စွမ်းအားကြီးမားပုံကို မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်
အုံပြုခဲ့ရသည်။

မကြာမိဇ္ဇားရာသီ၏နေတစ်ရက်က ကုန်စုံးခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတို့၏ တစိဂ်မတ်
မတ် ကျင့်ကြုံအားထုတ်နေပုံမှ မိမိကိုလည်း တစ်ခုခု အရေးကြီး
သည့်အချက်ကို သင်ကြားပေးခြင်းခဲ့ရသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။ သို့
သော် ငှင်းသည် မည်သည်ဖြစ်သည်ကိုတော့သေချာစွာမသိပေါ်

(ဘာများပါလိမ့်...)

အပြန်တွင် တောက်လျှောက်စဉ်စားခဲ့သော်မြားလည်း
အဖြေမထွက်ရှိပေါ် ငှင်းကို ညာဘက်ရောက်သည့်အချိန်တွင်လည်း
ဆက်လက်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်ကာ
ခေါင်းများကြည်လင်လာပြီး တောက်လျှောက်ဆက်လက်စဉ်းစားခဲ့
လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညည်သန်းခေါင်တွင် ရုတ်တရက်အလင်းရောင်က
လျှပ်တစ်ပြောက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေတော့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... ဘာသာရေးက ခုကွဲရောက် အခက်အခဲဖြစ်
နေသူတွေရှိစိတ်ကို ငှင်းအစုံးအမအပေါ် မူတည်ပြီး အေးချမ်းမှုကို
လမ်းညွှန်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ လေးစားထိုက်တဲ့တာဝန်ကို ထပ်းဆောင်
နေခြင်းဖြစ်တယ်...)

ပြောရသော လူဆိုသည်မှာ ဆင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြီး
ဟားသည့်စိတ်ပုပန်မှုများ ရှိကြလေသည်။ ငှင်းပုပန်မှုသည် လိုအပ်

၁၂၂ ၁ အောင်ကျော်စိန်း

ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်မည်ဆိုပါက ပြောဖောက်သွားနိုင် လေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားကြည့်ရာတွင် ကိုးနှစ်ကော်၏အနေအထားတွင် လည်း လူအများနေထိုင်မှုအတွက် လိုအပ်သည့်အရာကို ပြောက် မြားစွာပြုလုပ်ပြီး ငှုံးကိုသက်သာသောရေးနှင့် ဖြင့် ထောက်ပံ့ပေး လိုက်မည်ဆိုပါက ဤလောက်ကြီးပိုရှိသော လူအများအပေါ် ဘာသာရေးကဲ့သို့သော အလားတူတာဝန်ကို ကျော်စွာထမ်း ဆောင်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကိုးနှစ်ကော်က ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုအတွေးအခေါ်ဥ္ဓာက်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

(ဟုတ်ပြီ... ငါတို့လိုထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူတွေ က အမြတ်ထွက်စိုးအတွက်ကိုပဲ အသည်းအသနလုပ်နေလို မရဘူး၊ အဲဒါထက်ငါတို့က လူ့လောက်ကြီးထဲကနေ ဆင်းခဲ့ခြားကိုပေါ်ပောက် အောင်ဆိုတဲ့ ကြည့်ညီပေးစားစရာကောင်းတဲ့တာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်နေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား အသိတရား ထားပြီးတော့မူ လုပ်ဆောင်ကြရမှာဖြစ်တယ်၊ အဲဒါလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် သဘာဝအတိုင်း လူအများခဲ့ထောက်ခံမှုကိုခဲ့ရပြီး အဲဒါဘာသာရေး လိုပဲ တိုးတက်ထွန်းကားလာမှာဖြစ်တယ်...)

ကိုးနှစ်ကော်က ထိုသို့ထပ်မံ့စားရပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဝမ်းပြောက်ပိတ်ကရင်ကိုလွှဲပ်ခတ်စေခဲ့သည်။

ကိုးနှစ်ကော်သည် လက်ရှိအချင်အတိုင်း လူ့ဘောင် လောက်ကြီးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ရေးသက်သာသည်

ပစ္စည်းဖြင့် အထောက်အကူပြုရန်စဉ်းစား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် လက်ရှိတွင် မိမိသည် လူမှာဘာင် အသိင်းအရိင်းအတွက် ကြည်ညွှေလေးစားစရာကောင်းသော တာဝန် ကို ပြုလုပ်နေသည်ဟုသော အရှက်အား ပြတ်သားစွာသိရှိခဲ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ပိတ်ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

၅ လပိုင်း ၅ ရက်နေ့သည် တန်းရေါ်နှစ်စင်ရက်ဆိုသည့် ရရှုယခင်ကတည်းက ယောက်၍ဗျားကလေးများအတွက် အထိမ်း အမှတ်အစမ်းအနားနှုန်းဖြစ်သည်။

(ဟုတ်ပြီ ... ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း အခု ကျွန်ုင်တော်က ကိုယ့်ရဲတာဝန်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိတဲ့လူအဖြစ် ပြန်လည် မွေးဖွားလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အသိပေးပြီး အေဒီနောက် မဆုရိတ လျှပ်စစ်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ရအောင်)

ကိုးနီးစကော်က ထိုသို့စဉ်းစားမိသဖြင့် ငါးနှစ် ၅ လပိုင်း ၅ ရက်နေ့တွင် ဝန်ထမ်းခေါင်းဆောင် ၁၆၈ ယောက်ကို အိုဘာကာ ပဟိုလျှပ်စစ်အသင်းတိုက်၏ခန်းမတွင် လူစုခဲ့သည်။

ဝင်မြင့်ပေါ်တွင် မိမိသည် ဘာသာရေးဌာနချုပ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ထုတ်လုပ်သူ၏တာဝန်ကို ပြတ်သားစွာ သိရှိခဲ့ရသည်ကို အသေးစိတ်ပြောဆိုခဲ့သည်။

..... ဆိုရရင် ကျွန်ုင်တော်ရဲတာဝန်ကို နားလည်ရလွယ် အောင် ရှင်းပြုစွဲအတွက် အမိမိသုံးပေပိုက်အကြောင်းကို ပြောကြရ အောင်၊ ပိုက်ကလာတဲ့ရေက ရေစစ်တာတို့၊ ပိုးသတ်တာတို့ စတဲ့ ပြောမြင်စိမ့်မှုတွေကို ပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့

အရာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူမေတ္တက လမ်းသေးမှာရှိတဲ့ ရေပိုက်ဖွင့်ပြီး သောက်ရင်လည်း အထူးတာလည်း ဝေဖန်ပြောဆိုခံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် ဒီရေပိုက်ရဲ့ရေက ဘာလို့ အဲလောက်ထိရေးပေါ်တာလဲ၊ ရေပိုက်ကလာတဲ့ရေဆိုတာက အများကြီးပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက် ကြောင့်မို့လို့ သုံးလို့မကုန်ခန်းနိုင်လောက်တဲ့ပစ္စည်းလို့ ပြောရ လောက်အောင် ဒီလောကကြီးထဲမှာရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ်၊ ဒီလိုပဲ ကျွန်ုတ်တို့ကလည်း ဒီလူမောကကြီးထဲက လူမေတ္တ အတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာကို ရေလိုမျိုးကြော်ကြော်ဝေ ပေါ်များစွာ ထုတ်လုပ်ပေးရအောင်၊ အဲဒါလိုလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းရေး နှင့်လည်း မြန်မြန်ရေးကျူးပြီး ဒီလောကထဲမှာ ဆင်းရဲ့ခွက္ကဆိုတာ လည်း ပျောက်သွားပြီး လူမေတ္တရဲ့သာဝကို ချမ်းသာပျော်ခွင့်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်၊ အခုကာနေစပြီး ကျွန်ုတ်က ဒါကို မတ်ဆု ရှိတ လျှပ်စစ်ရဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ရေးလုပ်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြောပြီးသွားသည့်အခါတွင် နှစ်ထောင်းအားရသည့် လက် ခုပ်သံများက မှန်တိုင်းတို့က်ခတ်သွားသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လော့ခဲ့ပေသည်။

ရတ်တရက် လူတစ်ယောက်က စင်ပေါ်သို့တက်၍ လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရပေြာ်ရေးလေသည်။ ထိုသူ၏နောက်တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးကို တစ်ယောက်လျှင် ၃ မိနစ်ကြာ စကားပြောခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အားလုံးက စကားရှည်လာသဖြင့် ၃ မိနစ်မှ ၂ မိနစ်၏ ၁ မိနစ်သို့ အရှင် ကို လျော့ချသတ်မှတ်ခွင့်ပြုခဲ့ရသည်။

ပွဲပြီးသွားသည့်အခါနမှာ ညျဉ်နက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောက အနီးသိလိုကောတွင် မဆုရိတဲ လျှပ်စစ် လုပ်ငန်းကို တည်ထောက်ပြီးသည့်အခါနမှ ၁၅ နှစ် ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကောက အထူးသဖြင့် ယခုတာဝန်ကို ပြောကြားခဲ့သည့်နေဖြစ်သည့် ရှိုးဝါး၊ ဂုဏ်ပိုင်း၊ ရက်နောက် မဆုရိတဲ လျှပ်စစ်၏ တည်ထောင်သည့် အထိမ်းအမှတ်နေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ငှါးနေတွင် နှစ်ပတ်လည်အဖြစ်ပြုလုပ်ရန် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

အိုဓာကာခရိုင်၊ ခနိုမရွာ

(မူလတန်းကောင်းပြီးတဲ့နောက် အလယ်တန်းကို ဆက်မတက်နိုင်တဲ့ကလေးတွေကို အလုပ်ခန့်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်စေကာ အနာဂတ်အတွက် မဆုရိတဲလျှပ်စစ်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများအဖြစ်ပြုစုပ္ပါးထောင်ပေးချင်တယ်...)

ထိုစဉ်က ကိုးနီးစကောသည် ထိုကဲ့သို့သောအိပ်မက်မှာ ရင်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ငှါးအိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ပြောကွက်အသစ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ မပူးပူးလင့်ဘဲ အိုဓာကာမြို့၏ အရောင်းကိုသာက်တွင်ရှိသော အိုဓာကာခရိုင်၊ မိတ်ဆက်ချိန်တွင် ခနိုမရွာ (လက်ရှိတွင် ခနိုမပြီး) တွင် စိုက်ပျိုးရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်ပြောက်ကို အရောင်းတင်ထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကိုးနိစက္ခသည် မီးရထားစီး၍ ငှါးမြေကွက်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။ ဘူတာအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်ပြီး အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် အီမာအဆောက်အအုံများလည်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ပြောသက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေရာလေးဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ”

ကိုးနီးစက္ခက ထိုသို့ပြော၍ ၃၅၀၀ စုံဘိုး (12000 square meter) ရှိမြေကွက်ကိုဝယ်ခဲ့သည်။

ကဲအားလျှပ်စွာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရှင်းစီက တာဝန်ကို သိပြီးကတည်းက မရှုပိတ်လျှပ်စစ်၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုမှာ ပိုမို တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ဝန်ထမ်းအရေအတွက် လည်းအချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ၁၀၀၀ ကျော်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် စက်ရှု၏တစ်စီတိတစ်ပိုင်းကို တစ်နေရာသို့ မပြောင်းမရွှေ့ဘဲမရသည့် အနေအထားသို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ သို့ သော်အဆင်ပြေမည့်နေရာက မရှိခဲ့ပေ၊ မတတ်သာသည့်အစုံးတွင် အသစ်ဝယ်ထားသည့် ခုံမရှာရှိ မြေပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။

စွမ်းဆောင်နိုင်မှုပဲမာကသည် ထိုနောက်တွင်လည်း ပိုမိုကြီးထွားလာကာ ရှိုးဝါးရှိုး ဂုဏ်အတွင်း ဝန်ထမ်းဦးရေ ၁၁၀၀ ကျော် သွားခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အိုးသီလဂီရောမှာရှိတဲ့ ရုံးချုပ်နဲ့ စက်ရှုကို ချွဲနေထားတော့ဘဲ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဦးရှိတဲ့ ခုံမကို ရွှေ့ရအောင်”

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့ပြော၍ ခနီမရှာတဲ့မြေကြီးကို ထပ်ဝယ် ခဲ့လေသည်။ စုစုပေါင်း ၂၁၆၀၀ ဧကံး (71000 squaremeter) ကျယ်ဝန်းပေသည်။

“မစွာတာမရရှိတ ခနီမက အိုဓာကာကနဲ ကြည့်မယ ဆိုရင် “ဒိမ့်” ကံမကောင်းတဲ့အရပ်မှာရှိတယ” ဟုလူတစ်ယောက်က ပြောခဲ့လေသည်။

“ဒိမ့်”ဆိုသည်မှာ အရှေ့ပြောက်ထောင့်ကိုဆိုလိုပြီး ငါး အရပ်သည် ဘီလူးက အဝင်အထွက်လုပ်သည့်အရပ် ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် လာသံမကောင်းသဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ငါးအရပ်ကိုရောင်လျှင် ကောင်းသည်ဟု ပြော စမှတ်ပြုကြသည့်အရပ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုးနီးစကောက ရယ်ဟော၍ပြောခဲ့သည်။

“ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကျူးရှုံးဘက်ကို ဦးတည်ထားရင် လည်း “အုရာခိမ့်” ကံမကောင်းတဲ့အရပ်ရဲ့ နောက်ကျောာက်ဆိုပြီး ပြောမှာပဲမဟုတ်လား ... ဒါတွေကို လိုက်ပြောနေမယဆိုရင် ရွှေးစရာ နေရာမရှိတော့ဘူးလေ၊ မစုရှိတာလျှပ်စစ်က ခနီမမှာလည်း ဤဗျားဖွံ့ဖြိုးပြီး ဒီလိုက်စွာပျိုးက အယူသီးတယ်ဆိုတာကို ပြရအောင်”

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၈ နှစ် (၁၉၃၃ ခုနှစ်) ဇန်နဝါရီလတွင် ခနီမရှိစက်ရုံတည်ဆောက်မှုကို စတင်ခဲ့သည်။

စက်ရုံတည်ဆောက်မှာ၊ စက်ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်းမှာ၊ ထို နောက်တွင် စက်ရုံလည်ပတ်စရိတ် အဆုံးသည်တို့ကို ပေါင်းလိုက် ပါက ယန်းငွော်သိန်း၍ သောင်းက လိုအပ်သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

မမြတ်စွဲဝယ်ထားသည်ဖြစ်သည့်အတွက် ယန်းငွေ ၂ သိန်းမျှသာ ရှိသည်ဖြစ်သည်။

“မစွဲတာမဆုရှိတာ ခင်ဗျားကိုယ့်ကြည်ပါတယ်”

ဆုမိတို့မိဘက်က ထိုသို့ပြော၍ လိုအပ်နေသည့်ဇွဲကို ထုတ်ချေးပေးခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော်က အလိုလိုနေရင်း ငယ်စဉ်ဘဝ အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးတွင်ရှိစဉ်က ဆုမိတို့မိဘားရှုံးအိမ်ကြီးကို ထည်ဝါခန်္ဓားပါလားဟု ကြည့်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရမိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုးနီးစကော်မှ စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ -

(နောက်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းအမျိုးအစားတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန် ပြန်ထုတ်မယ်ဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းအမျိုးအစားအားလုံးကို မကြည့်နိုင်တဲ့အနေအထားမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ တစ် ယောက်ယောက်ကို တိုင်ပင်ရင်တောင်မှ “ခကေတောင့်ပါဦး ... ကျွန်ုတ်က အခုအခြားကိစ္စကို စဉ်းစားနေတဲ့အတွက်မကြောင့်”ဟု ပြော လာကောင်းပြောလာနိုင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ဥပမာ ယာယီသော လည်းကောင်း မဆုရှိတာလျှပ်စစ်ရဲ့ ဗုံးမြို့တိုးတက်မှုက ရပ်သွား နိုင်တယ် ...)

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့် ကိုးနီးစကော့သည် ပစ္စည်းအမျိုးအစား တစ်ခုစီအတွက် တာဝန်အရှိစုံလူကို ရွေးချယ်ကာ ငါးဌာနနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသူကို အလုံးစုံလွှာပြောင်းတာဝန်ယူသည့် လုပ်ပုံ လုပ်နည်းကို စဉ်းစားမိခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက တာဝန်ခံသည် မိမိတွင်ရှိသည့် အင်အားနှင့် ဗုံးလုပ်တို့ကို ထိုပဲချိန်ပထားသဲ အစွမ်းကျို့ သက်ဆိုင်

ရာဌာန၏ တိုးတက်မှုအတွက် ကြိုးတားမည်မဟုတ်ပါလော်။ ငါး၏ ရလဒ်သည် ထိသူကို အနာဂတ်၏ ကျမ်းကျင်သည့်တာဝန်ခံအဖြစ် ပြုစုံပါ။ ထောင်ရာလည်းရောက်မည်ဖြစ်သည်။

မေလတွင် ကိုးနီးစကော်သည် များမကြာမီအတွင်း စက်ရုံ အသစ်ပြီးစီးတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကြိုးတင်ပြင်ဆင်၍ မဆု ရှိတ လျှပ်စစ်၏ ပစ္စည်းအပျိုးအစားများခွဲကာ အောက်ပါဌာန (၁) ပျိုး ခွဲခဲ့လေသည်။

အမှတ် (၁) ဌာန ... ရေဒီယိုပြုလုပ်သည့်ဌာန

အမှတ် (၂) ဌာန ... မီးဒီမီနှင့် ဓာတ်ခဲ့ခြောက်ပြုလုပ်သည့်ဌာန

အမှတ် (၃) ဌာန ... မီးကြိုးသွယ်တန်းမှုဆိုင်ရာ ကိရိယာတန်ဆာ ပလာများ၊ Bakelite (ပလတ်စတ် အော တစ်ပျိုး) နှင့် လျှပ်စစ်အပူပေးစက်ကို ပြုလုပ် သည့်ဌာန

ရှုလိုင်လစောက်ပိုင်းတွင် စန့်မရှိရုံးချုပ်နှင့်စက်ရုံးက တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ပြီးဆုံးလာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းဦးရေသည်လည်း ငါးနှစ် အတွင်း ၁၆၀၀ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၉ နှစ် ဒြပ်လတွင် ကိုးနီးစကော်သည် ရုံးချုပ်အသစ်ဝင်းအတွင်း၌ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပြီး “ဝန်ထမ်းလေ့ကျင့်ရေးစင်တာ”ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ မူလတန်း ကော်မူးပြီးခဲ့သည့်လုပ်ယောကျော်များကိုအတူတက္ကအဆောင်တွင် နေထိုင်စေခဲ့ပြီး နေစဉ် ၄ နာရီခန့် အလုပ်လုပ်စေ၍၏ ၄ နာရီကြားပညာ သင်ကြားစေသည့် ဘဝလမ်းစကြောင်းကို စတင်စေခဲ့သည်။

အောက်တိုဘာလတွင် မောင်တာကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“မောင်တာက သာမန်အိမ်တွေမှာကော အားလုံးကျယ်
ကျယ်ပြန်ပြန်နဲ့ သုံးနိုင်ကြပါမလား...”

ရှိုးဝါးစနစ် (၁၉၃၃ ခုနှစ်)၊ ခနီမရွာတွင်
တည်ဆောက်ထားသည့် ရုံးချုပ်နှင့် ဝက်ရုံ

ထိုကဲ့သို့မေးလာသော သတင်းထောက်ကို ကိုးနီးစကော်က
ပိုမိုကိုယ်ကို ယုံကြည်မှာ ပြည့်ဖြင့် ရယ်ပြုခဲ့လေသည်။

“အနာဂတ်မှာ ဘယ်အိမ်မဆို မောင်တာအသေး ၁၀ လုံး
လောက် သုံးရမယ့်ခေတ်က ရောက်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်”

ရှိုးဝါး ၁၀ နှစ်တွင် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး
ကို Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd. အဖြစ် ပြောင်းလဲ
ခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်အတွင်းမှာပင် မဆုရှိတ ဝါယာလက်ကုမ္ပဏီ
လိမ့်တက်၊ မဆုရှိတ ဓာတ်ခြောက်ကုမ္ပဏီလိမ့်တက်၊ မဆုရှိတ

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီလီမိတက် အစရိုသည့် ကုမ္ပဏီလီမိတက် ပေါင်း၉ ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd.၏ကုမ္ပဏီခွဲအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၁၁ နှစ် (၁၉၃၆ ခုနှစ်)တွင် နေရာင်နယ်မီးလုံးကုမ္ပဏီ လီမိတက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် နေရာင်နယ်၏ ကုန်အမှတ်တံ့သိပ်အသစ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး မဆုရိုတ ၏ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများအားလုံးတွင် တပ်ဆင်အသုံးပြုခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၁၅ နှစ် (၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်)တွင် ကိုနီးဝကော်၏ တစ်ဦး တည်းသောသမီးဖြစ်သည့် ဆရီကိုသည် ဟိရတ မဆဟရရရိုသည့် လူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့လေသည်။

မဆဟရသည် အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မဆုရိုတ၏မျိုးရှိုးနာမည်ကို ဆက်လက်အသုံးပြုခဲ့သည်။

စစ် သဘော့နှင့် လေယာဉ်ပုံ

ဂျပန်နိုင်ငံသည် တရှတ်ပြည်နှင့် စစ်ကို စတင်ခဲ့သည်မှာ ရှိုးဝါး ၁၂ နှစ် (၁၉၃၇ ခုနှစ်)၊ ၅၈ ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ရှင်း စစ်ကို တိုးချဲပြီး ရှိုးဝါး ၁၆ နှစ် (၁၉၄၁ ခုနှစ်)၊ ဒီဇင်ဘာလ၌ နောက် ဆုံးတွင် အဖော်ကန်နှင့် အဂ်လန် အစရိုသည်တို့ကို ယဉ်ပြုင်ဘက် အဖြစ် ခုတိယကဗ္ဗာစစ်တွင်လည်း ပါဝင်ဆင်နှုန္တခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အရှိန်အဟန်ကောင်းခဲ့သည်မှာ အကောက်နှီးပိုင်းတွင်သာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာသည့်အခါတွင် လေကြောင်းနှင့် ရေကြောင်းမှ ထိုးစစ်များကို တရာစပ်ခံလာခဲ့ရသည်။

မဆုရိတလျှပ်စစ်သည် ထိုကာလအတောအတွင်း စစ်တပ် မှ တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံကာ လုံစွပ်၊ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်သည့် လေယာဉ်ပန်ကာ၊ ဝါယာလက်လမ်းကြောင်း ရှာဖွေသည့်ကိရိယာ အစရှိသည်တိုကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

စစ်ရှုံးလာပြီးသည့်နောက်တွင် ပြောလာခဲ့သည်မှာ -

“တန် ၂၅၀ ရှိတဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရရေးသဘောကို လုပ်ပေးပါ”

စစ်တပ်မှပြောလာသဖြင့် ပြင်းဆိုရန်မတတ်နိုင်ခဲ့ပေး၊ ကိုးနီး စကော့သည် ရှိုးဝါး ၁၆ နှစ် (၁၉၄၁ ခုနှစ်)၊ ဒပြီးလတွင် မဆုရိတ သဘောတည်ဆောက်ရရေးကုမ္ပဏီလိမ့်တက်ကို တည်ဆောင်ပြီး ဒုံးဆာကားခရှင်၊ ဆက်အိမို့၍ စန်းသိုးရပ်ကွက်ရှိ ကမ်းခြေတွင် သဘောတည်ဆောက်ရရေး လက်သမားများကို အမြောက်အမြား စုစည်းခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အမေရိကားမှ ဖို့မြတ်ကားကုမ္ပဏီက ကား ပြုလုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရေဒီယိုပြုလုပ်ရာ တွင်လည်းကောင်း အသုံးပြုခဲ့သည့် အဆင့်ဆင့်လမ်းကြောင်းပေါ် တွင် တပ်ဆင်သွားသည့်စနစ်ကို အသုံးပြု၍ သဘောတည်ဆောက် ရရေးလုပ်ငန်းကိုပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

သဘောတည်ဆောက်ရရေး လက်သမားများလည်း ငှါးစနစ် ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာ၍ လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရာ၌ လွယ်ကူချာမွှေ စေခဲ့သည်။ ထိုနောက် သဘောတည်ဆောက်ရရေး လုပ်နေစဉ် ကာလအတောအတွင်း ရေတပ်မှ ပိုလ်ချုပ်ဖြစ်သူ အိုးနိုင်၏ ဆင့်ခေါ် ပြင်းကို ခဲ့ရသည်။

၁၅၄ ◊ အောင်ကျော်း

“သဘော့ဆောက်နေတယ်လို ကြားတယ်၊ နိုင်ငံတော် အတွက် တစ်ဆိတ်လောက် လေယာဉ်ပုံထုတ်လုပ်ပေးစေခဲင်ပါ တယ်”

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုးနီးစကော့လို လူမျိုးတောင်မှ အုံအားသင့်ခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်ုတ်က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းလုပ်တဲ့လူပါ၊ လေယာဉ်ပုံကို တည်ဆောက်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်လိုမျိုးလုံးဝမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်ုတ်က ခင်ဗျားဆိုရင်တော့ လုံးဝ ကျိန်းသေပါက်လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို ထင်တယ်”

ဒီကိစ္စကိုလည်း ပြင်းဆန်၍မရနိုင်ဟု ကိုးနီးစကော့က ထင် မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းဆက်ပြောလာသည့်စကားကို နားတောင်၍ ကိုးနီးစကော်၏အသည်းနှလုံးကို ချေမွေဖျက်သီးခံလိုက် ရသကုံသို့အုံအားသင့်ခဲ့ရသည်။

“အခုခုံရင် Duralumin (အလူပါနီယမ်၊ မဂ္ဂနီစီယမ်နှင့် ကြေးနီတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့်သတ္တုတစ်မျိုး) မရှိတော့တဲ့အတွက် ကြောင့်မို့လို အမြားကုန်ကြမ်းပစ္စည်းကိုသုံးပြီး လေယာဉ်ပုံကို လုပ် ပေးပါ”

“Duralumin မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လေယာဉ်ပုံကို ဘာနဲ့လုပ်ပေးရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“အထပ်သားကို ပါးပါးလွှာပြီး အဲဒါကို Bakelite (ပလတ် စတင်အဟာတစ်မျိုး) ရောစပ်ပြီးပြုလုပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေမကောင်း သည်ကို သိရှိထားပြီး စိုးရိုးမြို့ပုံပန်နေခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ အစွမ်းကုန်ကြီးတားပါမယ်”

ငှါးနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနှီးစကောသည် မဆုရိတ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

လူစုပြီးသည် အခါတွင် အိုဓာကာခရိုင်၊ နိတခါဝါရီမြို့နယ် ဆုပိနိုဒ်ရပ်ကွက်တွင် ရေတပ်နည်းပညာဌာန၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ခံယူရင်း အထပ်သားဖြင့် တိုက်လေယာဉ်ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သဘောတုတွဲဆောက်ခြင်း လုပ်ငန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပုံတည်ဆောက်ခြင်း လုပ်ငန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူများကိုစုစုပေါင်းခြင်း၊ ပစ္စည်းကိုရိယာများ စုစုပေါင်းခြင်းတို့အတွက် အခက်အခဲများစွာရှိခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ငှါးနှစ် ဒီဇင်ဘာလ တွင် ဆောလျင်စွာ သဘောတုတွဲဆောက်ရေးမှ အမှတ်စဉ် (၁) သဘောက်ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

သဘောရေရွှေကိုပြုလုပ်ပြီး၊ လူအများကြည့်ရှုနေသည့် မျက်စိရှေ့မူာက်တွင် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် သဘောသည် ဆောင်းရာသီဒေါပင်လယ်ပြင်တွင် တဖြည်းဖြည်းရွှေလျားသွားလေ တော့သည်။

သဘောသည် အဆင့်ဆင့်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တပ်ဆင သွားသည့်စနစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ၆ ရက်ကျင် သဘော တစ်စီးပြီးဆုံးအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပုံအမှတ်စဉ် (၁) ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ရှိုးဝါး၁၂ နှစ် (၁၉၄၄ခုနှစ်) နေ့နာရီလတွင်ဖြစ်သည်။

ငှါးသည်လည်း လူအများက စိုင်းကြည့်နေသည့်အရှေ့တွင် လေယာဉ်စတင်ပုံသန်းပွဲကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“ပုံကွဲ ... ပုံကွဲ”

ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်ထဲတွင်ဆုတောင်းနေမိခဲ့သည်။

တိုက်လေယာဉ်သည် ပြောပါးသောအသံဖြင့် လျှောဓန ရွှေ လားသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ပြောပါးတက်ကြွောဖြင့် ပုံတက် ပြီး ဆောင်းရာသီ၏ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို လှည့်ပတ်၍ လွတ်လပ် စွာ ပုံသန်းနေပေါ်လေတော့သည်။

“အောင်ပြီကွဲ ... အောင်ပြီကွဲ”

ကိုးနီးစကော့သည် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ရည်လည်လာပေ တော့သည်။

မဆုရိတ သဘောတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသည် ၅၆ စီး သော သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်သဘောကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

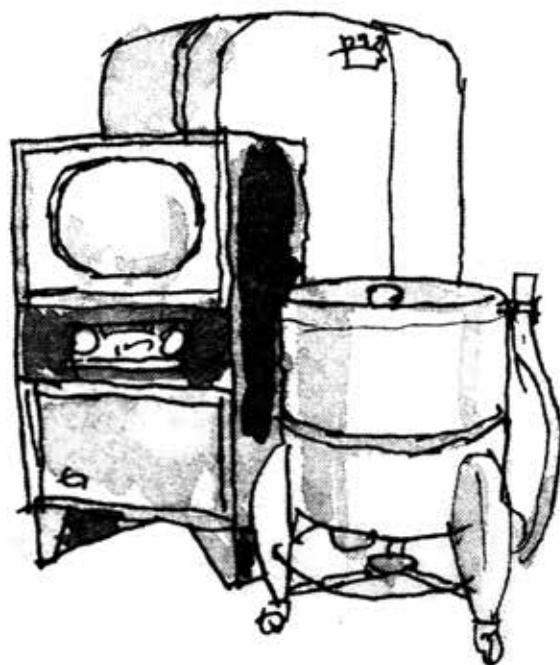
မဆုရိတ လေယာဉ်ပျက္မ္မာကို ၃ စီးသော သစ်သား တိုက်လေယာဉ်ကိုပြုလုပ်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ထိုအဆင့်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် စစ်ကြီးတွင် ရွှေးနိုင့်ခဲ့ရလေ သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် မဆုရိတလျှပ်စစ်၏ ဥက္ကဋ္ဌချုပ်းခန်းတွင် ငှုံးကို သိရှိခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အလိုအလျောက် မျက်ရည်များ ကျေစင်းခဲ့ရသည်။

ဉာဏ်တဲ့ ၁၅ ရက်နေ့ ကောင်းကင်ကြီးက ကြည်လင်၍ ပုံအိုက်သောနေ့တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

၄။ အနာဂတ်၏ အပိမက်သို့ ဦးတည်၍

မူာ်မိဂ်သည့်နေ့ရက်များ

ခုတိယက္ခာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည့်နေ့၏ နောက်တစ်နေ့
ကိုးနှီးစကော်သည် ကုမ္ပဏီ၏အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ခေါ်ယူ၍
ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဂျပန်နိုင်ငံဟာ စစ်ရှုံးပြီး မီးလောင်ပြင်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီ၊
ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီပြာ့ကြားထဲကနေပြီးတော့မှ ပြန်လည်မထူထောင်
လို မရဘူး၊ မဓာရိတာလျှပ်စစ်လည်း အရင်ကအတိုင်းပဲ ပြည်သူ
လူထဲရဲ့ဗားဝတ်နေရေးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း
တွေကို ထုတ်လုပ်ရင်း ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းအတွက်
ပုံစံးကြရအောင်”

အားလုံးက အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ကြားက
သည်မှာ ပြောစရာလိုမည်ပင်မဟုတ်ပေ၊ သို့ရာတွင် ငှါးစီမံကိန်း
သည် အစကန်းကတည်းကပင် ကြီးမားသည့်အထိအငော်များ
ရှိခဲ့သည်။

စစ်ကြီးပြီးနောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အမေရိကန်စစ်တပ်
၏ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်၊ အမေရိကန်စစ်တပ်များသည်
သှစ်တဲ့ အကုန်ပိုင်းလောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်နေ
ထိုင်ခဲ့ကြပြီး တိုက်ဘုံတွင် အတွေ့တွေ ပင်မစစ်အပြော်ကိုစစ်ခန်းကို
ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်အပ်ရှုပ်ရေးနိုင်ငံမှ
ပြောင်းလဲပစ်ရန် အမျိုးမျိုးသော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို စတင်
ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

“ထပ်မံ အမိန့်ထဲတ်ပြန် မကြညာမိအထိ ထူတ်လုပ်မှု
လုပ်ငန်းအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းထားရမည်”

သွေ့ဂျာတော်လအစိုင်းတွင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းကို ထိ
ကဲ့သို့သော အမိန့်ကြညာစာက ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စစ်ကြေးအတော်အတွင်း လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်အတွက် မဆုရှိတသည် အလုပ်သမားဦးရေ စုစုပေါင်း ၂၆၀၀၀
အထိ တိုးများလာခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

“အမိန့်ထဲတ်ပြန် မကြညာမိအထိဆိုတာက ဘယ်တော့
ထိလဲ၊ ဒါကိုမသိနိုင်ဘူးဆိုရင် ကုမ္ပဏီက ခုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်၊
အသိမ်းအပိုက်ခံထားတဲ့ လက်အောက်ခံဘဝမှာဆိုပေမဲ့လည်း
အသက်ရှင်နေထိုင်ရမယ့်ကိစ္စကိုတော့ စွင့်လွှာတိနိုင်မယ်မဟုတ်
လား”ဟု ကိုးနှီးစကောက ထိကဲ့သို့သော ကန်ကွက်သည့်စာကို သက်
ဆိုင်ရာသို့ပဲခဲ့လေသည်။

ထိစဉ်က ရေဒီယိုထဲတ်လုပ်မှုကို ဆောလျှင်စွာ စွင့်ပြုခဲ့လေ
သည်။ ဆက်လက်ပြီး ဓာတ်ခဲ့ခြောက်၊ လျှပ်စစ် ပန်ကာ၊ ပီးပူ၊
လျှပ်စစ်မီးလုံးအစရိုသည်တို့ကို ထဲတ်လုပ်စွင့်ပြုခဲ့သည်။

ကိုးနှီးစကော်သည် အောက်တိုဘာလမှစ၍ အပြည့်အဝ
ငှင့်တို့၏ထဲတ်လုပ်မှုကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိကာလအတော်အတွင်းတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်မှ
အမျိုးမျိုးသောပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကိုပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ရေးဦးစွာ
ကဗ္ဗာစစ်ကို လမ်းကြောင်းပေးခဲ့သည့် ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်မှ ခေါင်း
ဆောင်များနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများကို စစ်တရားခံများအဖြစ် သတ်
မှတ်ဖွဲ့ဆီးစေခဲ့သည်။

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ တန်းတူအခွင့်အရေးရရှိရေး၊ အလုပ်သမားများကိုလည်း အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန် အခွင့်အရေးပေးခြင်း၊ ပညာရေးကိုလွှတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ ဒီမိုကရေစိကျင့်သုံးသည့်စီးပွားရေးစနစ် အစရိသည်တိုကိုပြုလုပ်ရန် ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့သည်။

(ဒါအတိုင်းဆုံးကြီးကြီးဟားဟားတွေကိုလုပ်နေတာပဲ...)

ကိုးနီးစကောက ထိုကဲ့သို့သော အတိတ်နိမိတ်ကို ခံစားခဲ့ရ သည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်က လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် များယွင်းသည့်လမ်းစဉ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် အထူးတလည် စိတ်ပူခြင်းပင် မရှိခဲ့ပေ။

နောက်တစ်နာရီ (၁၉၄၆ ခုနှစ်)၊ အန်နဝါရီလတွင် မဆုရှိတကျပ်စစ်တွင်လည်း အလုပ်သမားသမဂ္ဂကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂဝင်များသည် စည်းရုံးထားရှိသည် တောင့်တင်းသော အင်အားဖြင့် လုပ်ငန်းရှင်ကို အလုပ်ရှိနှိန်နှင့် လုပ်ခန့်ပတ်သက်၍ ပြုလုပ်နိုင်းခွေးနေ့မှုကိုပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ငှါး၏ရလဒ်အဖြစ် သမဂ္ဂနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြား အငြင်းပွားမှု များလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ဘက်မှ မိမိကုမ္ပဏီတွင် သမဂ္ဂ ဖြစ်လာမည်ကို သဘောမကျသည့်လုများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကောသည် သမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းသည့်နေ့တွင် အထူးတလည် မိမိကိုယ်တိုင်က ငှါးအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဆွဲပြု၍ အားလုံးကိုပြောခဲ့သည်မှာ -

“အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ဖွေ့စည်းတည်ထောင်ရတဲ့အတွက်ကို ဝမ်းမြောက်ရှုက်ယူမိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒုတိယကန္တာစစ် မတိုင်ပိုကတည်းက ဂျပန်လူမျိုးအားလုံးရဲ့ စားဝတ်နေရေး ရောင် လည်စေစိုး ရည်ရွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအချက်ကတော့ အားလုံးလည်းအတူတူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်နဲ့ အားလုံးက တူညီတဲ့ဆန္ဒရှုခဲ့မယ်ဆိုရင် သမဂ္ဂက ဖွေ့စည်းပြီးရင် လည်း နစ်ဖက်စလုံးခဲ့အတွေးအခေါက် အတူတူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ရှေ့ဆက်ပြီးအသစ်တစ်ဖို့မွေးဖားလာတဲ့ ဂျပန်ပြည်အတွက် ပူးပေါင်းပြီးကြီးစားရအောင်”

သမဂ္ဂဝင်အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း လက်ချုပ်တီး၍ ငှုံးကိုသဘောတူခဲ့ကြသည်။

ထိုနစ် စွန်လတွင် မဆုရှိတမိသားစုသည် အမေရိကန် စစ်တပ်မှ ZAIBATSU (ဓနသွောကြီးမားသူ) အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခဲ့ခဲ့ရသည်။ ZAIBATSU (ဓနသွောကြီးမားသူ)ဆိုသည်မှာ မိဘ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဘက်လုပ်ငန်း အစပြုသည့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း များစွာကို လုပ်ဆောင်ရင်း ဂျပန်နိုင်ငံတော်ကို စီးပွားရေးအရ ထိန်း ချုပ်ထားခဲ့သည်ဆိုသော မျိုးရှိုးကို ဆိုလိုသည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစပေါ်သည် ငယ်စဉ်က အုံသွေ့ရသည့် ဓမ္မတို့မို့ မိသားစုသည် ထိုအမျိုးအနွယ်ဝင်ဖြစ်သည်။

ZAIBATSUသည် တပ်မတော်အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းနှင့် လက်တွေ၍ ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်

ခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြကြသည်။ အမေရိကန်စစ်တပ်က ငှါးကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ZAIBATSU ကို ဖျက်ဆီးပြုလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

(နောက်စရာလား...)

ကိုးနီးစကော်စိတ်ဆီးခဲ့လေသည်။

တကယ့် ZAIBATSU ဆိုသည်မှာ စစ်သဘော့၊ စစ်လေယာဉ်၊ တင့်ကား၊ အစရိသည်တို့ကို ပြုလုပ်သည့် ကြီးမားသည့် ကုမ္ပဏီတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော် တည်ထောင်ခဲ့သည် မှာ လျှပ်စစ်နှင့်သက်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီများသာ ဖြစ်သည်၊ အားလုံး ပေါင်းကိုယ်သည့်တိုင်အောင် ZAIBATSU ကြီး၏ ပိုင်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုထက်ပင် သေးငယ်သည်ဖြစ်သည်။

နောက်နားတွင် သဘော့နှင့် လေယာဉ်ပုံကို ပြုလုပ်ခဲ့သည် မှာ မှန်သော်လည်း သို့သော် ငှါးတို့မှာ အားလုံး သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး လက်နက်ဖြစ်သည်ဟု ပြော၍မရလောက်သည့် အညာတရပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တကယ့်လက်တွေစစ်အတွင်း၌လည်း အသုံးမဝင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။ ထိုအပြင် ကိုးနီးစကော်သည် ZAIBATSU ကဲ့သို့ ဘက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ချေ။ မဆုရိတာလျှပ်စစ်သည် ငှါး ZAIBATSU မှ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဘက်မှ အရင်းအနှံးကိုရေးယူ၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ငှါးအချက်များတွင်ပင် ကိုးနီးစကော်သည် ZAIBATSU မဟုတ်သည်ကိုထင်ထင်ရှားရှားသိမြင်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

ကြိအတိုင်း နှစ်ဆိတ်နေ့မည်ဆိုပါက မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည်
ဖျက်ဆီးခြင်းခံရနိုင်မည် မဟုတ်ပေလော...।

ထိုသို့ဖြစ်လာပါက ကိုးနီးစကော်၏ ယခုအချိန်အထိ ရင်းထား
ခဲ့သည့် သွေး၊ ချွေးနှင့် မျက်ရည်များက လုံးဝဖောက်ဖျက်ခြင်း ခံရ
သွားမည်ဖြစ်သည်။

ပိမိ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဤဗုံးပမ်းအား
ထုတ်မှုများ မကျန်တော့ဘဲ တိမ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ်
သည်။

(ဒါရိုးလုပ်လို့လက်ခံလို့ရမှာလား...)

ကိုးနီးစကော် ထိုသို့စဉ်းတား၍ တိုကျိုးတွင်ရှိသည့် အမေရိ
ကန်စစ်တပ်၏ အထွေထွေစစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးသို့သွား၍ အယူခံတင်
သွင်းခဲ့သည်။ ထိုအတူ ဂျပန်နိုင်ငံတော်အစိုးရကိုလည်း အယူခံတင်
သွင်းခဲ့သည်။

အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ တကာဟရှိ အရတာရောသည်
လည်း ထိုတာဝန်ကိုလက်ခံပြီး တိုကျိုးသို့ စတင်သွားရောက်စေခဲ့
သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ကိုးနီးစကော်သည် အမေရိကန်စစ်တပ်
မှ (ရာထူးရာခံမှုပယ်ဖျက်ခြင်း)ဆိုသည့် သတ်မှတ်ခြင်းကိုလည်း
ခံခဲ့ရသည်။

ရာထူးရာခံမှ ပယ်ဖျက်ခြင်းဆိုသည်မှာ အမေရိကန်စစ်တပ်
သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏စစ်ကို ပုံပိုးသူများကို ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း (နိုင်ငံရေး
သမားနှင့်အစိုးရဝန်ထမ်းအစရိုးသည်)မှပယ်ဖျက်ရန်ဆိုသည်ဖြစ်ပြီး

၁၄ ၁ အောင်ကျော်စိန်း

ကုမ္ပဏီကြီး၏သူငွေး အစရိတ်သည်တို့လည်း ငင်းသတ်မှတ်ချက်တွင်
ပါဝင်သည်ဖြစ်သည်။

PHP

ကမ္ဘာစစ်ကြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ပြည်တွင်း၌ ကုန်ရေး
နှင့်များသည် တစ်နောက်မြား တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
ပစ္စည်းရောင်းရငွေမှာ တော်ရုံနှင့် ပြန်မရခဲ့ပေ။

ကိုးနီးစကော့သည် မတတ်နိုင်သဖြင့် ဘက်မှ ရေးထားသည့်
ငွေဖြင့် ဝန်ထမ်းများအတွက် လစာကို တောက်လျှောက်ပေးရခဲ့ရ
သည်။ ငင်း၏ရလဒ်အဖြစ် အကြေးများဖြင့် ပိုနေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ၁၀ ကြိမ်ခန့်၊ တကာဟရှိက အကြိမ် ၂၀ ခန့်
အထွေထွေစစ်ပြီးစီးချုပ်ရုံးသို့ သွားခဲ့သော်မြားလည်း ZAIBATSU
ဆိုသည့်သတ်မှတ်ချက်ကို ဖျက်သိပ်းပေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်
ထိကဲသို့သော ခက်ခဲသည့်အခြေအနေသို့ ကြုံတွေရရှုပ် ကြုံတွေ။
ရသလောက် ကိုးနီးစကော့သည် မိမိ၏ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသည့်
နှင့်ဆီရောင်အိပ်မက်က လုပစွာတောက်ပနေသည်ဟု ခံစားရလေ
သည်။

ငင်းသည် ဂျပန်နိုင်ငံကို လျပ်မြန်စွာကြွယ်ဝရမ်းသာစေချင်
သည်ဟုသော သမဂ္ဂတွင်လည်းပြောခဲ့သည့် အိပ်မက်ဖြစ်သည်။
သုံးရေပိုက်မှရေကဲသို့ ကြုံလောကကြီးကို ပစ္စည်းများဖြင့် စိပြည်
စေပြီး လုပျားကို ပျော်ဆွင်ရမ်းမြော်အောင် ပြုလုပ်ချင်သည်ဆိုသည့်
စစ်ကြီးမတိုင်မိကတည်းကေပြာခဲ့သည့် အိပ်မက်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောက ငှုံးအိပ်မက်ကို စစ်ကြီးကြောင့် တစ်ခန်း ရပ်ခဲ့သော်ဖြားလည်း လောက်ကြီးတွင် ပြိုးချမ်းရေးရပါက အားလုံး ကို ကောင်မှချ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောသည် မိမိ၏အိပ်မက်ကို အတိကောက်စာလုံး ဖြင့် ဖော်ပြချင်သည်ဟု စဉ်းစားခဲ့သည်။

ထိုသို့စဉ်းစားသည့်အခါတွင် ပြိုးချမ်းမှု (Peace)၊ ပျော် ချင်မှု (Happiness)၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း (Prosperity) ဆိုသည့် လူသားအတွက် အလိုအပ်ဆုံးစကားလုံး (၃) လုံးက ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်ရဲဖော်မက်က ပြိုးချမ်းရေးအပေါ် မှတည်ပြီး လူတွေရဲ့စားဝတ်နေထိုင်မှုအတွက် ပျော်ချင်မှုနှင့် ကြွယ်ဝ မှုကိုလည်း ပေးတယ်ဆိုတာပဲ။)

ကိုးနီးစကောသည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ကလေးငယ် တစ် ယောက်ကဲ့သို့ ဝမ်းသာ၍ တုန်ခဲ့နေပေတော့သည်။

ထိုစကားလုံး ၃ လုံးကို အင်းလိပ်လို ပြောင်းရေးပါက Peace (ပြိုးချမ်းမှု)၊ Happiness (ပျော်ချင်မှု)၊ Prosperity (ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု) ဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးများ၏ ထိပ်ဆုံးစာလုံး များကို စီလိုက်ပါက PHP ဖြစ်လာသည်။

(PHP လား ... တယ်ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ၊ ဒါက ငဲ့ရဲ့ အိပ်မက်ပဲ၊ အခုက္ခနာနေပြီး ဒါက PHP လူပ်ရှားမှုကိုလုပ်ပြီး ကိုယ်ရဲ့ အိပ်မက်ကို ဂါယန်က အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်မယ်...)

ကိုးနီးစကော့သည် ငှါးလှပ်ရားမှုကိုထောင်ချက်ရန်အတွက် ရဲက်ရဲင်းဆိုသလို PHP သုတေသနအာနကို တည်ထောင်ခဲ့သည်၊ ရာထူးရာခံမှုပယ်ဖျက်ခြင်းသတ်မှတ်ခြင်းခံရပြီးရှိုးဝါးဂာန် (၁၉၄၆ ခုနှစ်)နိုင်ဘာလတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ကိုးနီးစကော့သည် အရပ်ရပ်သို့ လူညွှန်လည်၍ PHP အကြောင်းကို ပြောကြားခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တရားရုံးတွင်စကားပြောပြီး တရားသူကြီးက ပေးမြန်းခဲ့သည်မှာ -

“ပြိုမ်းချမ်းရေးနှင့် ပျော်ဆွင်မှုက လူအသိုင်းအရိုင်းရဲ့ကြော်ယ်ဝါ မှုကေန ရရှိမယ်ဆိုတဲ့ခံယူရဲက်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူ ပါတယ်၊ စကားမစပ် အရာတလော ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်း အတွက် မရှိပဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့ ကော်မီးသွေးက မလုံလောက်ဘူး ဆိုပြီး ဓမ္မပေါ်ကြတယ်၊ စင်ရားက ဘာကြောင့် ကော်မီးသွေး မထွက်ဘူးလို့ ထင်လဲ”

“အဲဒါကတော့ အစိုးရက ကော်မီးသွေးဟာ အရေးကြီး တဲ့ပစ္စည်းလို့ပြောပေမဲ့ ရေးနှုန်းကို လျှော့ချသတ်မှတ်ထားလိုပါ၊ ရေးနှုန်းကပေါ်လွန်းလို့ တူးတဲ့သူက တူးချင်စိတ်ပောက်ပြီး များများ မတူးတော့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ၊ ဒါကမှ PHP လှပ်ရားမှုနှင့် ဆန် ကျင်နေတာ ဖြစ်တယ်၊ ကော်မီးသွေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးနှုန်းမြှင့်တင်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့မှ တူးမှာ၊ စိုက်မှာပေါ့”

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့ပြော၍ ရေးယခင်က စီးပွားရေး မကောင်းသည့်အတွက်ကြောင့် ဒါမိကိုဆောက်သင့်သည်ဟု ပြော ခဲ့ပေါ်ကဲ့သို့ ဖြေခဲ့လေသည်။ တရားသူတိုးက သဘောပေါက် သကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြစ်နေပေးလေသည်။

ကိုးနီးစကောသည် နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၂၂ နှစ်၊ ပြီးလမှစ၍ PHP ဆိုသည့် မဂ္ဂဇင်းကိုလည်းထုတ်ကာ လစဉ်လတိုင်း ပိမိ၏ခံယူ ချက်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့လေသည်။ ငါးနှစ် မေလတွင် ကိုးနီး စကောသည် ရာထူးရာခံမှ ပယ်ဖျက်သည်ဟု သတ်မှတ်ခံရခြင်းကို ဖျက်သိမ်းပေးခြင်းခံရလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ပင်ဖြစ်စေကာမှ ခုက္ခများမှာ ဆက်လက် ရှိနေသည်ဖြစ်သည်။

အထွေထွေစစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်မှာ ကိုးနီး စကောက အကြိမ် ၃၀၊ တကာဟရှိက အကြိမ် ၆၀ ဖြစ်လာခဲ့သော် ဤဗျားလည်း ZAIBATSU အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခြင်းမှ ပယ်ဖျက်ပေး ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်နေပေါ်အတွင်း မဆုရိတလျှပ်စစ်၏ အကြွေးမှာ ယန်းဇွဲ သန်း၁ထောင် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့ကိုယ်တိုင်လည်း လစဉ်စားဝတ်နေရေး စရိတ်အတွက် ခုက္ခနာက်နေရပြီး ပိတ်ဆွေထံသို့သွားကာ ယန်းဇွဲ ၁ သိန်း၊ ၂ သိန်း ချေးဌားရသည့်အနေအထားသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

အခွန်ငွေထမ်းဆောင်နေခြင်းမရှိသဖြင့် ...

“မစွေတာ မဆုရှိတာ ဂျပန်နိုင်ငံ နံပတ် ၁ အခွန်ရောင်ဘုရင်ကြီး” ဟုဆိုသည့် သတင်းဆောင်းပါးလည်း ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် လက်ရှိအချိန်အထိ ကုမ္ပဏီ၏ဝန်ထမ်းကို လျှော့ချုပ်မှုမလုပ်ဟု ကျို့နှင့်ဆုံးသည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြိတ်ခေါက်တွင်တော့ မလွှဲမရောင်သာသည့်အဆုံး အကြိမ်ကြိမ်ခွဲ၍ အလုပ်ထွက်ရန်ဆန္ဒရှိသူကို စုစုပေါင်းခဲ့သည်။

ငှါး၏ရလဒ်အဖြစ် စစ်ပြီးကာလတွင် ၂၆၀၀၀ ရှိခဲ့သည့် ဝန်ထမ်းများက ရှိခိုးပါး ၅၉၄၈၇တွင် ၃၅၀၀၀ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

(ပိတ်ဆန္ဒရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေးဆိုတာ ကျို့နီးသေ ပေါ်လာမှာပါ...)

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့ယုံကြည်ရင်း သည်းခံ၍ PHP လုပ်ရှားမှုကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် အတန်ကြာသော် ကိုးနီးစကော့သည် မထင်မှတ်ဘဲ ကံကောင်းလာခဲ့လေသည်။ ငှါးမှာ အပေါ်ရိုက်စစ်တပ်မှီးဗားရေးတာဝန်ခံများက မဆုရှိတာ လျှော်စစ်စက်ရှုသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့သည် စက်ရှုသို့လာရောက်လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ကိုးနီးစကော့နှင့် စကားပြောပြီးသည့်နောက်တွင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဒီစက်ရုံက အင်မတန်ကောင်းတဲ့စက်ရုံလည်း ဖြစ်တယ်၊ စင်ဗျားကလည်းပြီးချမ်းရေ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့နိုင်မာတဲ့အထွေးအခေါ် ရှိပြီး လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒီအချက်တွေကို အထွေးထွေရုံးချုပ်ကို အစီရင်ခံတင်လိုက်ပါမယ်”

ရှိုးဝါး ၂၅ နှစ်၊ အောက်တို့ဘာလတွင် ကိုးနီးစကော်သည် ZAIBATSU အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခြင်း ခံရလေသည်။

ထိုစဉ်က အထွေးထွေရုံးချုပ်သို့သွားခဲ့သည်မှာ ကိုးနီးစကော် အကြိုး ၅၀၊ တကာဟရှိက အကြိုး ၁၀၀ လောက် ဖြစ်ခဲ့သည်၊ ကိုးနီးစကော်သည် မောင်နိုက်သော ညာပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်နှင့် အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေသည့်မနက်သို့ ရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ပုံသန်းခြင်း

“ကျွန်ုတ်က အဓရိန်ကနေစပြီး အသစ်တစ်ဖန်စိတ်စတ်နဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ဆောင်မှာပါ၊ ပြီးတော့ အဓရိန်ကနေစပြီး အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာစေတ် ဖြစ်လာပါပြီ၊ နိုင်ငံခြားကနေ လေ့လာဖို့လိုအပ်တာတွေကို သိရှိဖို့အတွက် အမေရိကားကို သွားကြည့်မယ်”

ရှိုးဝါး ၂၆ နှစ် (၁၉၅၁ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ထိုသို့ပြောကာ ပထမဦးဆုံးနိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်လေ့လာရန် ထွက်စွာခဲ့သည်၊ အမေရိကာသည် ထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပို၍ ချမ်းသာကြယ်ဝပြီး မျက်စိကျို့န်းလောက်သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်မြှုပ်သို့ရောက်ပြီး ဘူတာတစ်ခုရော့ ကွက်လပ်တွင် ရပ်နေသည့်အခါ ပြောင်လက်နေသည့် စကျင်ကောက်ပြားများ စင်းထားသဖြင့် ကိုးနီးစကော်၏ကိုယ်ရိပ်က ပြတ်သားစွာ ထင်ဟပ်နေပေသည်။

ဂုပန်နိုင်ငံ တိုကိုရှိ ဂင်္ဂမြှုပ်လယ်ခေါင်သို့သွားပါက နောင်းကြောင်တောင်တွင်လည်း လင်းထိန်နေမည် ဖြစ်သည်။ ဂုပန်နိုင်ငံတွင် စစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် လျှပ်စစ်မီးအားမလောက်သဖြင့် ညာဘက်တွင်လည်း ၁ နာရီခြားမီးပျက်နေသော်လည်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်လယ်ကြောင်တောင်မှာလည်း မီးဖွင့်ထားရတဲ့”

“အင်း ... မီးပိတ်ထားရင်လည်းရပေမဲ့ ဖွင့်ထားလည်း ရတာပဲလဲ”

ပုံပင်သောက ကင်းနေကြသည်။

ထပ်၍မေးမြန်းကြည့်သည့်အခါတွင်နယူးယောက်မြှုပ်တစ်မြို့တည်းတွင် သုံးသည့် လျှပ်စစ်မီးမှာ ဂုပန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်သုံးသည့် လျှပ်စစ်မီးအားပမာဏနှင့်တူသည်ကို တွေ့ရသည်။

မဆုရိတနှင့် လုပ်ငန်းတူလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီကြီးကို ပေးမြန်းခဲ့ရာတွင် အမေရိက္ခာ ဂုပန်နိုင်ငံတွင် ထုတ်လွှင့်ခြင်းမရှိသေးသည့် တယ်လီပေးရှင်းက အလုံးရေ ၇ သန်းကော် ပုံနှံနေပြီး ရေဒါယိုက အလုံးရေသန်း ၁၀၀ ရှုပြုဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရေဒါယိုတစ်လုံးကို ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းလဲ”

“ပုံမှန်ပစ္စည်းဆိုရင် ၂၄ ဒေါ်လာပါ”

၁၂ ♦ အောင်ကျော်ဦး

“အလုပ်သမားဝတ္ထဲရဲလစာကော်”

“ဆိုက်ထဲမှာလုပ်တဲ့သူဆိုရင် ၁ နာရီကို ၁ ဒေါ်လာ ၅၀ ဆင့်၊
တစ်ရက်ကိုစ နာရီအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ၁၂ ဒေါ်လာပါ”

၂ရက်လုပ်စာဖြင့် ရေဒါယိုတစ်လုံးဝယ်နှင့်သည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် မစုရှိတာလျှပ်စစ်၏ ရေဒါယိုတစ်လုံးလျှပ်
ယန်း ၉၀၀၀ ဖြစ်ပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏လစာမှာ ယန်း ၆၀၀၀
ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ တစ်လခဲ့အလုပ်လုပ်သဲ ရေဒါယို ၁ လုံး
မဝယ်နှင့်ပေါ်။

“အမေရိကမှာတော့ အုံကိုက်ပဲကွ PHP က ကြွယ်ဝမှုကနေ
ပြုပဲ့ချမ်းမှန်င့် ပျော်ခွဲ့မှုပဲ...”

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲတွင် သို့သိပ်စွာ
စိတ်လုပ်ရှားနေတော့သည်။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့်မှာ အတွင်းပစ္စည်းမှာအတူတူ
ပင် ဖြစ်သော်ကြားလည်း ဒီဇိုင်းမတူသည်ပစ္စည်းများက အမျိုးမျိုး
ပြုလုပ်ထားသည့်ကို တွေ့ရသည်။ ငှါးထဲတွင် ရေးနှင့်ဗျားက ၃ ဆ
ဗိုကြီးသည့် ပစ္စည်းလည်းရှိသည်။

“ဘယ်ပစ္စည်းက အရောင်းရဆုံးလဲ”

“ရေးကြီးပေမဲ့ ဒီဇိုင်းကောင်းရင် ကောင်းသလောက်
ပိုရောင်းထွက်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထပ်မံ၍ အရေးကြီးသည့်အချက်ကို
သင်ကြားပေးခံရသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။

အဲဒီလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီမှ Electronic (အီလက်ထရော
နစ်ပညာ) ဆိုသည့် သိပုံနည်းပညာအသစ်ကို အသုံးပြုထားပြီး

နောက်ဆုံးပေါ် Vacuum Tube အစရိသည်တိုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်
ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ငှုံးအဲထွေရာကောင်းလောက်သည့်
ဗုံးမြို့တိုးတက်မှုကြောင့် ဒုန်းခနဲ့ ပေါင်းကိုအရိက်ခံလိုက်ရသလို
ထင်မိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အစတွင် ၁ လကြာရည်ရွယ်၍ အမေရိက
သို့ သွားခဲ့သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ၃ လ ကြာပြီး
သည့်နောက် ဖြောက်လတွင် ဖြစ်သည်။

(ကောင်းပြီ ... ဂျပန်မှာလည်း အမေရိကလိုမျိုး ဆက်ဆက်
လုပ်ကြည့်ရအောင်...)

စိတ်ခံစားမှုသည် ထိကဲသို့ ပီးတောက်မီးကျွုံများကဲသို့
စိတ်အားထက်သန်မှုများဖြင့် တောက်လောင်နေခဲ့သည်။

သွားစဉ်က ကိုးနီးစကော့သည် စစ်အတွင်း ဂျပန်ယောက်ရား
လေးများသကဲ့သို့ ကတုံးကောဆံပင်ပုံဖြစ်သော်လည်း အပြန်တွင်
အရည်ထားကာ သေသေသပ်သပ်ဆံပင်ခွဲ၍ ဖြေားလေသည်။
သွားရောက်ကြိုလိုသုများအားလုံးက မျက်လုံးအပိုင်းသား ဖြစ်နေ
လေခဲ့ကြည်။

ငှုံးနစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အမေရိကကို
အစပြုသည့် နိုင်ငံပေါင်းများစွာနှင့် ဤမီးချမ်းရေးတာချုပ်ကို လက်
မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ငှုံး၏ရေလမ်းအဖြစ် နစ်ဝက်ခန်အကြာတွင်
အမေရိကန်စစ်တပ်၏ သိမ်းပိုက်ထားသည့်အနေအထားမှ လွတ်
ခြောက်၍ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်။

“အခုမှပဲ နိုင်ငံတကာလူပ်ရားမှ လုပ်ရတော့မယ့်အချိန်ကို ရောက်လာတော့မယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှေ့ဆက်လူပ်ရား မှုကိုစတင်ခဲ့သည်။

(အခုချိန်ကစပြီး အီလက်ထရောနစ်ခေတ်ကို ရောက်လာ တော့မှာလား...)

ထိုသို့စဉ်းစား၍အမှတ် (၁) ဌာနအတွင်းမှ Vacuum Tube မီးလုံး၊ မီးချောင်း အစရိုသည့် ကဏ္ဍများကို သီးခြားတည်ထောင်၍ ဌာနအသစ်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဆိုသော်ဗြားလည်း မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် အီလက် ထရောနစ်လောကထဲတွင် လူသစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် နိုင်ငံဗြားကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနှင့်ပူးပေါင်း၍ နည်းပညာထောက်ပုံမှုကို ယူရန် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ကံအားလုံးစွာ စစ်မတိုင်မိက ပတ် သက်ခဲ့သည့် နယ်သာလန်၏ စီးလစ်ဆိုသည့်ကုမ္ပဏီမှ အရောင်း အဝယ်ကိုပြန်လည်ပြုလုပ်ရန်ဆိုပြီး စကားကမ်းလှမ်းလာခဲ့သည်။

ငှါးစီးလစ်ကုမ္ပဏီသည်လည်း အီလက်ထရောနစ်နှင့် ပတ် သက်သည့်နည်းပညာမှာ ရှေ့တန်းရောက်နေသည့်ကုမ္ပဏီ ဖြစ် သည်။

(စီးလစ်ကုမ္ပဏီနဲ့လုပ်ရင် ကောင်းမလား...၊ ဒါမှမဟုတ် အဖော်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနဲ့လုပ်ရင်ကောင်းမလား...)

တော်ရုံနှင့်ဆုံးဖြတ်၍မရခဲ့ပေ။

ငှါးနှစ်၏အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနီးစကော့သည်ထပ်မံ၍ နိုင်ငံဗြားသို့ထွက်စွာခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ အဖော်ကသို့သွားပြီးနောက်တွင် နယ်သာလန်
သို့သွားရောက်ခဲ့သည်။

နယ်သာလန်နိုင်ငံသည် သာယာလုပသည့် နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်
သည်။ နိုင်ငံတော်မြေဇာယာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်
ထက်နိမ့်သည့်အတွက် တာရိုးကို ပတ်လည်ကာထား၍ ငင်းအတွင်း
၌လူများနေထိုင်နေကြသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် နယ်သာလန်နိုင်ငံ၏အလုံးစုံကို သဘော
ကျ နှစ်သက်သွားခဲ့သည်။ ဒီးလစ်ကုမ္ပဏီသည် ပီးလုံးထုတ်လုပ်
သည့်မှအစပြု၍ တစ်ကျွဲ့လုံးတွင် စက်ရုံပေါင်း ၃၀၀ တည်ဆောက်
ရန် ဖြစ်နေသည်ဆိုသည် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ မဆုရှိတာ လျှပ်စစ်နှင့်
တုသလိုလိုရှိပြီး ကိုးနီးစကော့က ဒီးလစ်ကုမ္ပဏီကိုလည်း လုံးဝ
သဘောကျခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒီးလစ်ကုမ္ပဏီနှင့် နည်းပညာပူးပေါင်းမှ
ပြုလုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက်တွင် တကဟာရို
အရတာရောက အသေးစိတ်ညိုနှင့် ဓာတ်နှင့်နောက်တစ်နှစ်
ရှိုးဝါး၊ ၂၇ နှစ်၊ အောက်တို့သာလတွင် နယ်သာလန်နိုင်ငံ၌ နည်းပညာ
ပူးပေါင်းမှုကို တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ ကိုးနီးစကော့ကိုယ်တိုင်သွား၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ပထမဦးဆုံး အဖော်ကသို့သွားခဲ့ပေါ်
အတွင်းပစ္စည်းတူသော်ဗြားလည်း ဒီနိုင်းကောင်းတဲ့ပစ္စည်းက ပို၍
ရောင်းရသည်ဟုကြားသိခဲ့ရသည်ကို မေ့မရနိုင်ခဲ့ပေ။

၁၆ ◊ အောင်ကျော်မိန္ဒာ:

(မကြာခင်မှာ ဂျပန်မှာလည်း ဒါမျိုးဖြစ်လာမှာ သေချာ
တယ်...)

ထိုသို့စဉ်းစားသည့် ကိုးနီးစကော့သည် မဆုရှိတွင်
လည်း ဒီဇိုင်းဌာနကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် စိစစ်ကြည့်သည့်
အခါတွင်လည်းဂျပန်နိုင်ငံ၏တွေ့သိလိုလျင်စက်မှုထုတ်ကုန်ပစ္စည်း
ဒီဇိုင်းဌာနတွင် အထူးသာသာရပ်အဖြစ် ငှါးကို သုတေသနပြုလုပ်
သည့်နေရာမှာ တစ်နေရာမျှသာ ရှိပေသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်
ငှါးသာသာနှင့် ဘွဲ့ရာသည့်ကျောင်းသားမှာလည်း လွန်စွာနည်းပါး
သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ထိုကြောင့် ကိုးနီးစကော့သည် ငှါးတွေ့သိလို၏ ကျောင်း
အပ်ကြီးထံသို့ဝန်ထမ်းကိုစေလွှာတ်၍ -

“ကျောင်းအပ်ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီဇိုင်းသာသာရပ်ရဲ့ ပရော်
ဖက်ဆာကို မဆုရှိတဲ့ပျော်စစ်ကို စိတ်ခေါ်လို့ရနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ကျောင်းအပ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ငှါးကို ပြင်းပယ်ခဲ့လေ
သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး၊ ပရော်ဖက်ဆာက မဆုရှိတာကို လာ
ပေးပယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ဒီဇိုင်းလုပ်ရှင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေက
တဖည်းဖြည်းများလာမှာလို့ ထင်တဲ့အတွက်.....”

ထိုအကြောင်းများကို ငှါးပရော်ဖက်ဆာထံသို့ သွား၍ပြော
ခဲ့သည်။ များမကြာမိတွင် ပရော်ဖက်ဆာက မဆုရှိတာသို့ ပြောင်း
ခြောက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ကုမ္ပဏီတွင် “ဒီနိုင်းဌာန”ကို ဖွင့်လှစ်၍
ပဇော်ဖက်ဆာကို ငှင့်ဌာနများအပြင် ထားရှိခဲ့သည်။

ရတနာ (၃) ပါး

ငှင့်မှုဘင့်နှစ်အကြောတွင်ဖြစ်သည်။

“မစွဲတာမဓာရိတာ (ရတနာ ၃ ပါး) ဆိုတာ သိတယ်မလား”

တစ်နေ့တွင် ကိုးနီးစကော့ကို အသိမိတ်ဆွေမှ ထိုကဲ့သို့
ဖော်မြန်းလာခဲ့သည်။

ရတနာ (၃) ပါးဆိုသည်မှာ ရေးယခင်ကတည်းကစ၍ နှစ်း
အစဉ်အဆက်မပြတ် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည့် ၃ မျိုးသော ရတနာဖြစ်ပြီး
ယတန် မှန်၊ ခုစနာဂိုလ် ပား၊ ရာစဝါနီ နှီးမားထမ်း အကြောင်းကို ဆိုလို
သည်၍

“အင်း ... သိတယ်လေ၊ ယတန် မှန်ရယ်၊ ခုစနာဂိုလ် ပားရယ် ...”

ကိုးနီးစကော့က ရယ်မော၍ဖြေလိုက်သည့်အခါတွင် မိတ်
ဆွေကလည်း ရယ်မောခဲ့လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်ုတ်ပြောရှင်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘဲ
တမြားရတနာ (၃) ပါးကို ဆိုလိုရှင်တာပါ”

“အမြားရတနာ (၃) ပါးဆိုတာက”

“အိမ်တွင်းသုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြောတာပါ၊ အခုတလော
မှာ အဝတ်လျှော်စက်ရယ်၊ တို့ပိုရယ်၊ ရေခဲသေတွောရယ်ကို ရတနာ
(၃) ပါးလိုက်ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေက အဲဒါကို ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး
ဆိုရင် အိမ်ထဲမှာ မျက်နှာမရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်... အဲဒီလိုလည်းကြားတယ်”

“အိမ်သုံးကျေပစ်ပစ္စည်းကို လုပ်တဲ့ကမ္မကိုတွေက အများကမ္မကိုတွေလည်းရှိပေမဲ့ မဆုရှိတကျေပစ်ပစ္စက အဲဒီအထဲမှာလည်း နံပါတ် ၁ အများသုံးထုတ်လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ”

ထိုသူကထပ်မျိုး ရယ်မောင်လေသည်၊ သို့သော ကိုးနီး စကောကမူမျက်နှာထားတင်းနေလေတော့သည်၊

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါမျိုးက နည်းနည်းလေးမှ ကြားစရာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်ကနေပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ဦးစီး တွေကိုဒီလိုစိတ်မျိုးဖြစ်စေတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“အိမ်သုံးကျေပစ်ပစ္စည်းက ဘယ်လိုမှ ရတနာ (၃) ပါးလိုမျိုး အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုတ်အနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ သာမန်နေစဉ်သုံးပစ္စည်းလိုပဲ စဉ်းတားပြီး တတ်နိုင်သလောက် အမြန်ဆုံး လူတိုင်းဝယ်နိုင်တဲ့ သက်သာတဲ့ရေးနှင့်နဲ့ ထုတ်ပေးချင် တယ်လို စဉ်းတားပြီး ထုတ်လုပ်နေတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလား ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ငင်ဗျားရွှေစဉ်းတားပုံက လေးတားဖို့ကောင်းတယ်”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက အရယ်ရပ်၏နားလည်ခံစားလိုက်ရသလို ကိုးနီးစကောက်နာကိုကြည့်ခဲ့သည်၊

မဆုရှိတကျေပစ်ပစ္စက ပထားလိုးဆုံး လျှပ်စစ်အဝတ်လျှော် စက်ကို စတင်ရောင်းချခဲ့သည်မှာ ရှိုးဝါး၊ ၂၆ နှစ်တွင် ဖြစ်သည်၊ လေဉ်

အလုံးရေ ၁၀၀ ခန့်ထုတ်လုပ်ပြီး ၁ လုံး၏တန်ဖိုးမှာ ယန်းငွေ ၄၆၀၀၀ ပေးရသည်ဖြစ်သည်။

ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ် (၁၉၅၅ ခုနှစ်) ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွမ်းပဲမှုပြု လုပ်၍ ရော်စိန်းကို အဆင့်မြင်စိန်း အလုတ်ကို တပ်ဆင်လာခဲ့သည်။ ထုတ်လုပ်သည့်အရေအတွက်မှာလည်း တစ်လကျွင် အလုံးရေ ၅၀၀၀ ကော်အထိ တိုးများလာသည့်အတွက် အတော်အတန် ရေးပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

တိုးဝါး ရှိုးဝါး ၂၇ နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် စတင်ရောင်းချခဲ့သည်။ ဂျပန်ရုပ်သံလိုင်း NHK က ရပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကို စတင်ခဲ့သည့်မှာ ရှိုးဝါး ၂၈ နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဖြစ်သည့်အတွက် ငါးထက် ၃ လတော်ရောင်းချခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး ထုတ်လုပ်သည့်တိုးဝါး ၁၂ လက်မ တိုးဖြစ်သည်။ ၁ လကျွင် အလုံး ၁၀၀ ကော်ထုတ်လုပ်ပြီး ၁ လုံးကျွင် ယန်းငွေ ၂ သိန်း ၃ သောင်းဖြစ်သည်။ အခြားကုမ္ပဏီမှုထုတ်လုပ်သည့် ပစ္စည်းအပါအဝင် တိုးဝါးကိုဝယ်နိုင်သူမှာ များများစားစားမရှိခဲ့ပေ။

“အခုတ်ပီပြန်ပြီ”

လူအများက ထိုသို့သော ကြော်ကြော်ဖြင့် မိတ်ခေါ်ရပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားကြလေသည်။

မဆုရှိတကျွင်စစ်သည် နောက်တစ်နှစ်တွင် ၁၄ လက်မ တိုးပုံစံအသစ်ကို ၁ သိန်း ၄ သောင်း ၈ ထောင်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့လေသည်။

ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်တွင် ယန်းငွေ ၈ သောင်းအထိ ရေးနှစ်းကျခဲ့ပြီး
တစ်လကျင် အလုံးရေ ၂၀၀၀ အထိ တိုး၍ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

လျှပ်စစ်ရေခဲသော်ကို ပထမဦးဆုံး ၁၂၀ လီတာ ရေခဲ
သော်ကို တစ်လကျင် အလုံး ရေ ၁၀၀ ထုတ်လုပ်ပြီး ၁၂၀၀၀ ယန်း
ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်။ ငါးသည် ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်ရောက်သော တစ်လ
ကျင် အလုံး ရေ ၅၀၀ အထိ တိုး၍ ထုတ်လုပ်လာခဲ့သည်။

ရေခဲသော်ကို ရောင်းအား တက်နှစ်းမှာ အဝတ်လျှော်စက်၊
တိပိဋက္ကန် နှင့် ယဉ်လိုက်ပါက နည်းနေသည်မှာ ထိပစ္စည်းနှစ်၏
ထက် နောက်မှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်နှင့် ထိုအချိန်အထိ ရေခဲကို အသုံး
ပြုသည့် ရေပုံးက ရှိုးခဲ့သည့် အတွက် ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီး စကောက မိတ်ဆွေနှင့် ရတနာ (၃) ပါး အကြောင်းကို
ပြောခဲ့သည်မှာ ထိုအချိန်က ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

(အမိသုံး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို အမြတမ်း ရတနာ ၃ ပါး အဖြစ်
ထားလိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး...)

ကိုးနီး စကောက ထိုသို့ဆုံး ဖြတ်ချက်ချသည့် အတိုင်း ရှိုးဝါး
၃၁ နှစ်၊ ၁၉၇၄ ခန့်နှင့် ၁၉၇၅ ခန့် မဆုရိတ်လျှပ်စစ် ၅ နှစ် ပိုမိုန်းကို
ထုတ်ပြန်ကြညာခဲ့သည်။

- ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်တွင် ရောင်းရငွေ ယန်း ၂၂ သီလုံကို နှစ်စဉ်
၃၀ ရာခိုင်နှစ်း ပိုတိုး၍ ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်ရောက်ပါက သီလုံး ၈၀
ဖြစ်ရမည်။
- ဝန်ထမ်းဦးရေ ၁၁၀၀၀ ကို နှစ်စဉ် ၁၀ ရာခိုင်နှစ်း ထပ်တိုး၍
၁၆၀၀၀ အထိ ထပ်တိုးမည်။

- မတည်ငွေ (ကုမ္ပဏီလိမ့်တက်က လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရန် အတွက် အစရှယ်ယာရှင်များဆီမှ စစည်းထားသည့်ငွေ)ကို ၃ ဘီလျှေမှ ၁၀ ဘီလျှေအထိ ပြုလုပ်မည်ဆိုသည့် ထုတ်ပြန် ကြေညာချက်ဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် ငင်းစီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင် ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ဌာနများကိုလည်း ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။ ဌာနများမှာ ထိုအချိန်အထိ အမှတ် (၁) မှ အမှတ် (၁၁) အထိရှိပြီး စုစုပေါင်း ၁၁ ဌာနဖြစ်ခဲ့သည်။ ငင်းကို ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် ထပ်မံ၍ ၁၅ အထိ တိုးချေ၍ နာမည်ကိုလည်း အမှတ် (၁) အမှတ် (၂) မဟုတ်တော့ဘဲ “ရေဒီယိုဌာန” “မာတ်ခဲ့ပြောက်ဌာန” ဆိုသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုရီနေသော ဌာနကို လည်း ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် အမည်ပေးမည်ဆိုပါက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

တို့, ဆက်သွယ်ရေးကိန်ယာ၊ အီလက်ထွန်ဖန်ခြောက်၊ ပိုးလုံး၊ လျှပ်စစ်မီးဆိုင်ရာပစ္စည်းများ၊ ဘက်ထရီ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ လျှပ်စစ်မီးစီး၊ လျှပ်စစ်အပူပေးစက်၊ ရေခဲသွေး၊ လျှပ်စစ်မော်တာ၊ လျှပ်စစ်ဖြန်ဝေစက်၊ စက်ဘီးဆိုင်ရာ ပစ္စည်းဌာနတို့ ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောက် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“စစ်ကြေးက ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်ုတော့ရဲ့စီမံကိန်းက အခါကနေ စပြီးတော့ လူမှုအသိင်းအပိုင်းရဲ့ လိုအပ်တဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ အကောင်အထည်ပေါ်ကိုပေါ်ရမယ်”

ရှုတာန်းမှနောက်သို့ ခြေတစ်လုမ်းဆုတ်ခြင်း

လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် လက်ရှိ အချိန်အထိ မရှိခဲ့သေးသော စီးပွားရေးကောင်းသည့် ကာလသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်၏ အမြတ်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ၅ နှစ်စီမံကိန်းရေးဆွဲပြီးသည့် နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၂ နှစ် (၁၉၅၇ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် တိပိုဒ်ထုတ်လုပ်သည့် အရေအတွက်မှာ လျင်မြန်စွာဖြင့် စုစုပေါင်း ၁ သိန်းကျော်လာခဲ့သည်။

အဝတ်လျှော်စက်နှင့် ရေခဲသေ့တွောက တိပိုဒ်နောက်မှ လိုက် လာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းအရေအတွက်မှာလည်း ၁၅၀၀၀ ကျော်၍ မတည်ငွေသည်လည်း ၃၉ ဘီလုံး ၉၃ သန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို အချိန်မှ ပစ္စည်းအသစ်များလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်လုပ်ရောင်းချက် သို့သည်။

- ရှိုးဝါး ၃၁ နှစ်တွင် အလိုအလျောက်ထမ်းပေါင်းအိုး၊ လျှပ်စစ် စုနှစ်စက်၊ ဧရိုးရည်ကျိုတ်စက်၊ လျှပ်စစ်စောင် အစရှိသည်
- ရှိုးဝါး ၃၂ နှစ်တွင် Transistor Radio, Super Bright မီးချောင်း၊ မီးချောင်းအပိုင်း၊ ဓာတ်ပုံရှိုက်ရာတွင် သုံးသည့် မီးလုံး၊ ဓာတ်ခဲနာရီ၊ ဂတ်(၄)မီးဖို့
- ရှိုးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် စတိဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ လေအေးပေးစက်၊ ဂတ်(၆)မီးဖို့၊ လျှပ်စစ်အပ်ချုပ်စက်၊ မာကျူရီမီးအပိုင် အစရှိသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ရှိုးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် နယ်သာလန်၏ ယူလို ယာ ဘုရင်မတဲ့မှ ဂျပန်-နယ်သာလန် ချစ်ကြည်ရေးနှင့် စီးပွားရေး ဆိုင်ရာ နီးနှောဖလှယ်မှုအတွက် အထောက်အကုပြုသည်ဆိုသည့် အကြောင်းအရင်နှင့် Commander of the Order of Orange-Nassau ဆိုသည့် ဓာတ်ဆိပ်ကို ရရှိခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

နယ်သာလန်မှ ပိုလာခဲ့သည့်ဓာတ်ဆိပ်သည် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ နယ်သာလန်သံအမတ်ကြီးလက်မှတ်စံဆင့် ကိုးနီးစကော်၏ လက် ထဲသို့အပ်နှင့်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ဘုရင်မကြီးကို ကျေးဇူးတင် တဲ့အကြောင်းကို နယ်သာလန်အထိဘွားပြီးတော့မှ ပြောပါမယ်၊ အဲဒီမတိုင်ခင်မှာလည်း ကျွန်ုတ်ဘက်ကနေ ကျေးဇူးတော်ကို အသိအမှတ်ပြုပါရစေ”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့ပြော၍ ခန်းဆိုင်တွင် ဂျပန်-နယ်သာလန်အသင်းကို တည်ထောင်၍ ထိုအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ချက်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၄ နှစ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းအသင်အနေ ဖြင့် လျှပ်စစ်ခဲတဲ့ချွန်စက်၊ အကြောက်ခဲ့စက်၊ အယ်ကာလီဘတ်ခဲ တို့ကို ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရန်လည်း အားသွွှန်ခွွှန်စိုက်ပြုလုပ်ကာ အမေရိုကန်နိုင်ငံ၊ နယူးဒယာက်မြို့တွင် အမေရိုကန်-မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီလီပါ တက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ထိအကျိုးဆက်ကြောင့် ရှိုးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် နိုင်ငံခြားသို့
တင်ပို့ရောင်းချင့် ၃.၂ ဘီလျှမှ ၂ နှစ်ကြော်ပြီးသည့်နောက်တွင် ၁၃
ဘီလျှောတိရောင်းချိန်ခဲ့သည်။

ထိရှိုးဝါး ၃၄ နှစ်အတွင်း စုစုပေါင်းရောင်းအားမှာ ၇၉ ဘီလျှော
ယန်းအတိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၀နှစ်ထပ်းအရေအတွက်မှာ ၁၇၅၀၀ ဖြစ်ပြီး
မတည်ငွေမှာ ၁၀ ဘီလျှောဖြစ်ခဲ့သည်။

၅ နှစ်တာစိပ်ကိန်း၏ ဦးတည်ချက်ကို ၄ နှစ်တာကာလ
အတောအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်
သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်၊ နှစ်နာရီလတွင် တယ်လီပေးရှင်း
ထုတ်လုပ်မှုအရေအတွက်မှာ စုစုပေါင်းအရေအတွက် ၁ သန်းကို
ကော်ဖောက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိနှစ်၏ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအသစ်
မှာ ရောင်စုတိပိုဒ်၊ Transistor TV, အနီအောက်ရောင်ခြည်ဖြင့် ပြု
လုပ်ထားသည့် အပူပေးစားပွဲ အစရိုသည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

ထိနှစ်၏မေလတွင် ကိုးနီးစကော်သည် မူမဲနိုက်ခေါ်၍
နယ်သာလန်သို့ သွားခဲ့သည်။

ရုတ်ဆိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြားရန် သွား
ရောက်လိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည့်အချိန်တွင် ယူလိုဟာဘုရင်မကြီးထံမှ
မိတ်ခေါ်စာက ရောက်ရှိလာသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှစ်း
တော်တွင်းသို့ မိတ်ခေါ်ခြင်းခံရပြီး ဘုရင်မကြီးနှင့် တွေ့ဆုံးစကား
ပြောခဲ့သည်။

ဘုရင်မကြီးသည် လွှတ်လပ်စွာဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် ကိုးနီး
စကော်တို့နှစ်းမောင်နဲ့ကိုလက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်ခဲ့လေသည်။

“က ... သုံးဆောင်တော်မူကြပါ၊ ဒီဘက်မှာ ဆေးလိပ်တော်လည်းရှိပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဆေးလိပ်သောက်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပေါ့၊ သို့ သော် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အနည်းငယ်သောက်ကြည့်သည့်အခါ တွင် မထင်မှတ်ဘဲ မူးဝေနေပေါ်တော့သည်။

“ဘုရင်မကြီးခင်ဗျာ...ကျွန်တော်မျိုးဆေးလိပ်ကိုသုံးဆောင်သည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ မကောင်းတဲ့အလေ့အထကို မလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဘုရင်မကြီးက အဲ့ဉာဏ်ဖူးဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုကျက်သရေမဂ်လာနှင့်ပြည့်စုံသည့် မျက်နှာထားကို ရင်ထဲတွင်သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့နှင့် မူးပဲနိုတို့သည်နစ်ဦးသား နယ်သာလန်နိုင်ငံ ကို လုညွှေပတ်လုညွှေလည်ခဲ့လေသည်။ ထိုအနိက်အတန်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် မိမိ၏ရင်ကိုဖွံ့ဖြိုးချကာ မူးပဲနိုကိုပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကိုယ်လည်း ဒီနစ်မေးနေဆိုရင် ၆၅ နစ်ပြည့်တော့မယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ ဥဇ္ဈာဇ်ရာထူးက အနားယူချင်နေပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လို သဘောရပဲ”

မူးပဲနိုက အေးချမ်းသည့်မျက်နှာဖြင့် ကိုးနီးစကော့ကို ပြောသည်မှာ -

“ကောင်းသားပဲ ... နစ်ရှည်လများ ပင်ပန်းဆင်းရခဲ့တဲ့ အတွက် နားလိုက်ပါ”

နှစ်ဦးသား ရှလိုင်လတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။

ကုမ္ပဏီသည် ထိန်စ်အတွင်း မတည်ငွေမှာ ၁၅ ဘီလျှုံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိန်စွဲ ဝန်ထမ်းဦးဇူမှာ ၂၀၀၀ ဖြစ်ပြီး ရောင်းအားငွေမှာ ၁၀၅.၄ ဘီလျှုံဖြစ်သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၆ နှစ် (၁၉၆၁ ခုနှစ်)၊ အန်နတ်ရိုက်တွင် ငှုံးနှစ်၏ ပီပဲခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ မူဝါဒထုတ်ဖော်ပွဲ အစည်းအဝေးထိုင်ခံ တွင် ကိုးနီးစကေးက ဥက္ကဋ္ဌရောထူးမှုအနားယူပြီး နာယကအနေဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအသစ်ကို သမီးဖြစ်သူ ဆရာတိ၏ ငင်ပွန်းဖြစ်သူ မဆဟာရကို ပေးအပ်ရန် ကုမ္ပဏီ၏ အမှုဆောင်အရာရှိအများစုရေးတွင် ထုတ် ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

ထုတ်ဖော်ပြောကြားနေရင်း ကိုးနီးစကေးသည် လွန်ပြော နေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိမ်တိုက်လို တံကျော်ကဲ့သို့ ငယ် စဉ်ကလေးသာဝအကြောင်းကို မိမိ၏ပိတ်ထံတွင် ပြန်လည်ဖြင့် ယောင်နေခဲ့မိသည်။

ကိုးနီးအချယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အိုဓာကာသို့ ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ မီးဖို့ဆိုင်နှင့် စက်ဘီးဆိုင်တို့တွင် အိုင်နေအိပ်စား ဖြင့် အကုလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ကလင်ကလင်ရထားကို ကြည့်ပြီး လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ အိုင် ထောင်ကျြပြီးနောက် မွမ်းမံထားသည့် Socket ကို စဉ်းစားခဲ့သည့် အကြောင်းတို့ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကေးက ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၅၇ နှစ်လောက်က ကိုးနှစ်သား အရွယ်မှာ အိုဓာကာမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့ရပါတယ်၊ အဲဒီနောက် မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး အားလုံးနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး မနှစ်က အားလုံးရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ၅ နှစ် စီမံကိန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ရှေ့ဆက် ပြီး ကျွန်တော်က ရှေ့စုံးကနေ ရပ်တည်ခြင်းမရှိတော့ရင်လည်း ရမယ်ထင်တယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက နတ်ထွက်ပြီး နာယကအဖြစ် အားလုံးရဲ့နောက်ကနေ ကုမ္ပဏီကြိုးကို စောင့်ရောက်သွားမှာပါ၊ အားလုံးက အစဉ်အမြဲတမ်း လမ်းသစ်ကို ဖောက်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး မစုရိတ် လျှပ်စစ်အုပ်စုကြီးရဲ့ စွဲဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက်ကို ဆောင် ရွက်သွားပေးကြပါ”

ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဒါမာမဟုတ် သဒ္ဓါကြည်ဖြူဇာ ခွင့်ပြုရမှာလား၊ အစည်းအဝေးစန်းမကြီးသည် ခေတ္တ ကေ အပ်ကျသံကြားရဲလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ပြီးသက် သွားလေတော့သည်၊ ထို့နောက် တဖည်းဖြည်း ရေတံခွန်မှ ရေများ ကျေလာသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည့်လက်ခုပ်သံများဖြင့် ပြည့်လွှမ်းသွား လေတော့သည်။

ကုမ္ပဏီသည် ထိနှစ်အတွင်း အဝတ်လျှပ်စက်နှင့် တို့ပါ၏ ထုတ်လုပ်သည့်အရေအတွက်မှာ ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းလောက် သည့် အလုံးရေ ၂ သန်းစီ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် နောက် တစ်နှစ်ခုရန်စွဲတွင်လျှပ်စစ်ဖုန်စုပ်စက်နှင့် ရေခဲသေ့ဖွားထုတ်လုပ်မှ အရေအတွက်မှာ ၁ သန်းစီဖြစ်ပြီး တို့ပါမှာ ၃ သန်း ကျော်သွားခဲ့ လေသည်။

နှစ်ယောက် PHP သို့

ကိုးနီးစကောသည် ယခင်က ကျိုတိမြို့၊ ဆကဗောက့
နှစ်းအန်းရှိ ရုပ်ပန်းမြို့ကို ဝယ်ထားခဲ့သည်။ ရေကန်လည်းရှိပြီး ထင်းရှုံး
ပင်မျိုးပေါင်းများစွာလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဂျပန်ရေဇ္ဈားကြမ်း တည်ခင်း
ညျှော်ခဲ့သည် ညျှော်ခန်းနှင့် လေသာဆောင်လည်းရှိပြီး ကောက်တုံး
အဟောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်ကောက်တိုင်နှင့် ဂျပန်မီးအိမ်များ
လည်းရှိသည်။

ရေကန်ကိုမျက်နှာမျှ၍ အရှေ့သာက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါက
တောင်တန်းနိမ့်ကလေးများကို အဝေးတွင် လုမ်းမြှင့်နေရသည်။

ထိုအပြင် ပတ်ဝန်းကျင်အိုရှုခင်းများထဲတွင် သံကူကွန်ကရစ်
ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဓာတ်မီးအဆောက်အအုံများ လုံးဝ
မရှိဘဲ ကားအိုလျှည်သံများလည်းကြားရခြင်းမရှိပေ။

ထိုအတွက်ကြောင့် ငှုံးသည် ဟေးအန်းဓာတ်သို့ ခွေ့
ကေပြန်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရစေလောက်သည့် တိတ်ဆိတ်
ပြုမှုသက်လုသည့်နေရာဖြစ်သည်။

ရှုံးတန်းမှ နောက်တစ်လုမ်းဆုတ်ပြီးနောက်တွင် ကိုးနီး
စကောသည် ငှုံးပန်းခြုံရင်းရှင်းအန်းဆိုသည် နာမည်ပေးခဲ့သည်။
ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ငှုံးရှင်းရှင်းအန်း၌ ပိမိအမှန်တကယ်လုပ်ချင်
သည့်အရာများကိုသာလျှင် လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောသည် စစ်ပြီး များမကြောတွင် PHP သုတေသန
စင်တာကိုတည်ထောင်၍ PHP လုပ်ရားမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို
ကြောင့် “PHP” ဆိုသည့်မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကျမှုကိုဉာဏ်တာဝန်ကြောင့် အလုပ်တာဝန်များလာသဖြင့်
ငါ: PHP မှ အလုပ်:ဝေးသွားခဲ့သော်မြားလည်း ခုတိယအကြိမ်
PHP သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ရှေးဦးစွာ PHP သုတေသနပြောနကို အစု ရှယ်ယာကုမ္ပဏီအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“PHP သုတေသနပြောနက အကျိုးအမြတ်ထက် လူ့လောကဗု ရှိတဲ့လူတွေနဲ့အတူ ပုန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ဦးတည် လျောက်လမ်းသွားမယ်ဆိုတာက PHP ရှုတာဝန်ပဲဖြစ်တယ်၊ ဒီလို ဓိုးဘားဘာမှန်တယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအတွက် လိုအပ်တဲ့ငွေရန်ကို သုတေသနပြောနကလူတွေက နှုံးကချွေး ခြေမကျအောင် အလုပ် လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့်မို့လို့ အစုရှယ်ယာကုမ္ပဏီ အနေနဲ့ လုပ်လိုက်တာပါ”

ကိုးနီးစကော့သည် ရယ်မောစွာဖြင့် သုတေသနပြောနဝန်ထမ်းများကို ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့နှင့် ဝန်ထမ်းများသည် စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် PHP လုပ်ရှားမှုကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထိုမှစ၍ ကိုးနီးစကော့သည် လစဉ် “PHP” ဖွံ့ဖြိုးတွင် “PHP အမှာစကား” ကို ရေးခဲ့လေသည်။ ငါးအမှာစာများသည် တိုတောင်းသော်လည်း အရောင်တောက်ပွဲ လူအများ၏နှင့် သားထဲသို့ နက်ရှိရှင်းစွာဝင်ရောက်စေသည့် ထိမိသည့်စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

ဥပမာ (၁)၊ “ဘာကြောင့်”

ကလေး၏စိတ်သည် ရှိုးသားသည်။ ထိုကြောင့် နားမလည် သည့်အရာကို ချက်ချင်းမေးသည်။ “ဘာကြောင့်” “ဘာကြောင့်လဲ”

ကလေးသည် စိတ်အားထက်သန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေးလိုက်သည့်အဖြေကို ဖိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကြီးစားပမ်းစား စဉ်းစားပြီး လက်ခံနိုင်သည့်အနေအထားမရပါက လက်ခံနိုင်သည့် အထိ ဖော်မြန်းမည်ဖြစ်သည်။ “ဘာကြောင့်” “ဘာကြောင့်လဲ”

ကလေးသည် ထိုကဲ့သို့ဖြင့် ရင့်ကျက်လာသည်။ “ဘာ ကြောင့်” ဟူသောမေးခွန်းကြောင့် အဖြေရလာပြီး ငှုံးအဖြေကို ဖြေစိုင်ရှိုးသားစွာဖြင့် ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားကာ ထပ်မံ၍ “ဘာကြောင့်” ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းကာ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ ရင့်ကျက်လာ ပေသည်။

ကြီးဗျားချမ်းသာခြင်းသည်လည်း “ဘာကြောင့်”ဆိုသည့် မေးခွန်းမှ မွေးဖွားလာသည်ဖြစ်သည်။

ဥပမာ (၂)၊ “လောင်အိမ်ထဲမှ တိရဲ့ဇာန်”

*** (မူရင်းခေါင်းစဉ် “လမ်းခွဲသို့ရောက်သောအခါ”)

တိရဲ့ဇာန်ရှိအတွင်းမှ တိရဲ့ဇာန်သည် အစားအသောက် အတွက် စိတ်ပူစရာဘာမှုမရှိပေါ့။ အခြားတိရဲ့ဇာန်မှ အစွဲရာယ်ပြုခြင်း ခံရမည်ကိုလည်း စိတ်ပူစရာလည်းမရှိပေါ့။ လောင်အိမ်ထဲတွင် လဲလျောင်းလိုက် သမ်းလိုက်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာစွာအနေနှင့် သည်ဖြစ်သည်။ ငှုံးအခြေအနေတွင် ငှုံးတိရဲ့ဇာန်တို့သည် ဝမ်းသာ ကြည်နှုန်းနေကြသည်လော...
အပြန်အလုန် ခုက္ခလည်းမရှိ၊ အားထုတ်မှုလည်းမရှိသော ငှုံးပတ်ဝန်းကျင်ကို အားကျေစရာလည်းရှိသည်။ သို့သော် ငှုံးပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရှင်သနချင်စိတ်ကပါက်စွားလာပါ၌းမလား...

တစ်ခုပြီးတစ်ခု အခက်အခဲများရင်ဆိုင်ပြီး ဘယ်ကိုယိမ်းရ ဖုန်း ဉာဏ်ကိုယိမ်းရမှန်းမသိ စိတ်စိုးရိမ်မှုများ တောက်လျောက်ဖြစ် နေသော်လည်း အစွမ်းကုန် အားသွန်ခွန်စိုက် အသက်ကိုစွန်း၍ ငါးကိုကျော်လွှားရခြင်းမှာ ထိုလူသားတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုး ရှိသည့်ဘဝဖြစ်သည်ဟု ပြောလို့ရပေသည်။

အခက်အခဲများကြား စိတ်အားလုံသည့်အချိန်တွင် ထိုကုသို့စဉ်းတားစေချင်သည်။

ဥပမာ (၃) “တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ဉာဏ်ပညာ”

တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာတွင် ကန်သတ်မှု ရှိလေ သည်။ ထိုကြောင့် တစ်ခါတစ်ရုတွင် ဟိုဘက်မှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်လိုက်၊ ဒီဘက်တွင် စလုတ်တိုက်လိုက်ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

နားမလည်ရင်လည်း မေးမြန်းပါ၊ မသိရင်လည်း မေးမြန်းပါ၊ ဥပမာ နားလည်သည်ဟုထင်သည်တိုင် နောက်တစ်ကြိမ်သူများကို မေးကြည့်ပါ။ တစ်ဖက်သားက ဘယ်လိုလူမျိုးပင်ဖြစ်စေကာမူ မိမိ ဘက်က ကျိုးကျိုးနှံနှံပြုလုပ်ပါက မထင်မှတ်သည့် အသိဉာဏ်ပညာ ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော လူတစ်ယောက်၏အသိပညာ သည် လူနှစ်ယောက်၏အသိပညာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်မှ သုံးယောက်၊ သုံးယောက်မှ လေးယောက်သို့ တစ်စ ထက်တစ်စ များပြားလာပါက များလာသလောက် ပို၍ကောင်းမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း၏အသိပညာဖြင့် မပြုလုပ်ရန် အပြန်
အလုန်အားဖြင့် သတိထားစေခဲ့သည်။

*** (“PHP လမ်းစွဲမြင့်ခြင်း” [PHP သုတေသနဌာနမှ ထုတ်ဝေ
သည်]တွင် ပါဝင်သည်)

လူရယ်လို ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် စိတ်ပူပန်သောကနှင့်
တွေ့ဝေရာမရှိသောသူ မရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့သော လူများအတွက်
ကိုးနီးစကော်အမှာစကားသည် လွန်စွာခွန်အားဖြစ်စေသော အား
ပေးမှုနှင့်လမ်းညွှန်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။ထိုစဉ်ကဗိုးနီးစကော်သည် “အလုပ်
၏အိပ်မက်နှင့် ဘဝ၏အိပ်မက်” ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်၊ “ကျွန်ုပ်၏နေထိုင်ပုံနှင့်
စဉ်းစားပုံ” ရှိုးဝါး ၃၇ နှစ်၊ “အရာရာကို ကြည့်ပုံကြည့်နည်း၊ စဉ်းစားပုံ
စဉ်းစားနည်း” ရှိုးဝါး ၃၈ နှစ်၊ “အားလုံးစဉ်းစားကြရအောင်” ရှိုးဝါး ၃၉
နှစ် ဆိုသည့် စာအိပ်များကိုရေး၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော်သည် ထိုစာအိပ်များထဲတွင် ဘဝအစိုင်းနှင့်
လျှောက်ခဲ့သည့်ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရိုးသားစွာ ဖော်ပြထားလေ
သည်။

ပြောက်မြားစွာသောလူများကို စိတ်ခံစားမှုရသပေးစွမ်းခဲ့
သည့်မှာ အထွေအထွေးပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

ရှိုးဝါး ၄၀ နှစ် (၁၉၆၅ ခုနှစ်)၊ ဝါဆောင်တော်သို့လိုမှုကိုးနီးစကော်
အား လူမှုအသိင်းအစိုင်းအစိုင်းစွဲ ဖြော်ပြန်ခဲ့သည်။ အထောက်အကြပ်သည်
ဟုအသိအမှတ်ပြု၍ ရှိုးဝါး ၄၀ နှစ်တွင် လျှောက်ခဲ့သော အားလုံးကိုပေးအပ်
ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်ုပ်တော်က မူလတန်း လေးတန်းကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်
နှဲပဲ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်”

ပေးအပ်သည့်အဓမ္မးအနားနှင့်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့
ပြောရင်းထယ်စဉ်ကအကြောင်းကိုပြန်လည် သတိရမိခဲ့လေသည်။

*** (ကိုးနီးစကော့သည် ရှိုးဝါးငါးငွေ နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်)တွင် ခေါ်အိုး
တဗ္ဗာသို့လဲမှ၊ ထပ်မံ၍ ရှိုးဝါးငါးငွေ နှစ် (၁၉၇၅ ခုနှစ်) တွင် နီးရှိုး
တဗ္ဗာသို့လဲမှလည်း ဂုဏ်ထူးဆောင်ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပေးအပ်ခြင်း
ခဲ့ခဲ့ရသည်။)

ရှိုးဝါးငါးငွေ နှစ် (၁၉၇၅ ခုနှစ်)၊ နောက်ဝါရီလထုတ် "PHP"
မဂ္ဂဇင်းသည် အဆောင်ရေး ဂျီနီးကော်သွားခဲ့သည်။ ငါးနှစ် နိုဝင်
ဘာလတွင် JR (Japan Railway) ဂျပန်မီးရထား၊ ကျိုတိဘူတာ
တောင်ဘက်ထွက်ပေါက်အနီးတွင် "PHP သုတေသနနှောန"၏
အဆောက်အအုံအသစ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ရှိုးဝါးငါးငွေ နှစ် (၁၉၈၀ ခုနှစ်)တွင် နောက်ဝါရီလထုတ်
"PHP" မဂ္ဂဇင်း၏ အောင်ရောမှာ ၅ သိန်း ဂျောင်းကော် ဖြစ်ခဲ့သည်။
ငါးနှစ် အောက်တို့ဘာလတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ကိုးချို့ခရိုင်သို့
သွားရောက်လည်ပတ်ရာတွင် ခရိုင်သူ့ခရိုင်သားများက ပြောခဲ့သည်
မှာ -

"ကိုးချို့ခရိုင်ဟာ နှစ်စဉ်လူဦးရေ ၇ ထောင် လျော့နည်းနေလို့
အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူဇော်ပါတယ"

ကိုးနီးစကော့သည် ငါးကို လျှစ်လျှော်စွဲမရသည်
ပြဿနာတစ်ခုဟု ခံစားရပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ စိစစ်ကြည့်ရာတွင်
လူဦးရေ တောက်လျော်ကျစင်းနေသည့်ခရိုင်သည် များစွာရှုပြီး
ငါးထဲတွင် ခါိုရှိုးမားခရိုင်သည်နှစ်စဉ်လူဦးရေ၁ သောင်းလျော့ကျ
နေသည်ကို တွေ့ရှုပေသည်။

“ဂျပန်နိုင်ငံရွှေအနာဂတ်ကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီဘာ လတ်တလောမှာ အမြတ်နည်းမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါလိုခရိုင် ပျိုးတွေမှာ စက်ရုံးဆောက်သင့်တယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ရေးဦးစွာ ခါိုရီးမားခရိုင် တွင် မဆုရိတ်စက်ရုံးကို တည်ဆောက်မည်ဟု ကြည်းခဲ့သည်။ ဒေသခံများမှ ကျေးဇူးတင်ခံရမည်မှာ ပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

*** (ကိုးနီးစကော့သည် ထိုနောက်တွင်လည်း ကိုးချိခရိုင်၊ ရှိမနဲ့ စရိုင်တို့တွင် စက်ရုံးကိုတည်ဆောက်၍ ၁၀ နှစ်တာ ကာလအတော့ အတွင်း မဆုရိတ်စက်ရုံးမရှိသည့်ခရိုင်မှာ တစ်နှစ်ငံလုံးတွင် ၇ ခုမျှ သာကျွန်ရှုခဲ့သည်။)

ရှိုးဝါး ၄၄ နှစ် (၁၉၆၉ ခုနှစ်)တွင် အန်နဝါရီလထုတ် “PHP” ပွုလင်းစာအုပ်ရေမှာ ၁ သန်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မဆုရိတ် ကိုးနီးစကော့ဆိုတဲ့လူက ဘာပလုပ်လုပ် ပေါက် တယ်နော်”

“သေချာတာပေါ့ (စီမံခန့်ခွဲမှုရွှေ့ဘုရားသစ်) ပဲ...”

ထိုကဲ့သို့ ကိုးနီးစကော့ကို အကောင်းမြင်သည့်လူများက ထုနှင့်ထေးနှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စဉ်ဆက်မပြတ်မြင်လာခဲ့သည့်အိုင်မက်

ရှိုးဝါး ၄၅ နှစ် (၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်)တွင် အိုးဆာကာခရိုင်၊ ရှာအိတ္ထိ၊ စန်းလီကယူးလီယောတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ ကန္တာကုန်စည်ပြွဲကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ကန္တာကုန်ငံအများအပြားမှ ၄၃းကို တက်

ရောက်၍ မိမိနိုင်ငံ ကိုယ်တားပြသည့်ပြခန်းတွင် မိမိတို့ပြချင်သည့်
ပစ္စည်းများကိုတင်ပြ၍ မိမိနိုင်ငံအကြောင်းကို မိတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှ ကုမ္ပဏီအများအပြားလည်း တက်ရောက်ပြီး
မဆုရိတာအပ်စုလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

(ပါဝင်ပြီဆိုမှတော့ မဆုရိတာလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြတယ်
ဆိုတာလောက်နဲ့ပဲမဟုတ်ဘဲ အမိဘာယ်ရှိတဲ့ အသီးအပွင့်ဖြစ်ထွန်း
တာကို လုပ်ချင်တယ်...)

ကိုးနီးစကောက ကုန်စည်ပြွဲမတိုင်စင် ထိုကဲသို့ စဉ်းစားခဲ့
သည်။

ငှါး၏ရလဒ်အဖြစ် မျက်မောက်ခေတ်လူသားများက နောက်
အသုံးပြုနေသည့်ပစ္စည်းများကို ပုံတူပြုလုပ်၍ နောက်နှစ်ပေါင်း
၅၀၀၀ အကြောမှ လူများကို လက်ဆင့်ကမ်းစေမည်ဟူသော ဖြစ်ရှိး
ဖြစ်စဉ်မဟုတ်သည့်အချက်ကို စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

လူသည် စဉ်းစားတတ်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။
ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသည့်သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်သည်။ရေးယခင်ကတည်း
ကပင် အစဉ်အဖြဲ့ စားဝတ်နေထိုင်မှုကို ပိုမိုအဆင်ပြေ၍ ကြယ်ဝ
အောင် ဦးတည်ကာ အမျိုးမျိုးသောပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့်
အမျိုးမျိုးသောယဉ်ကျေးမှုများကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ငှါး
သည် ကိုးနီးစကောကလည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပြီး နှစ် ၁၀၀၀ အကြော့
နှစ် ၃၀၀၀ အကြော့...၊ နှစ် ၅၀၀၀ အကြော လူသားများလည်း အတူတူ
ပင် မဟုတ်ပေလော့။

ကိုးနီးစကော့သည် မျက်မောက်စေတဲ့ ပစ္စည်းများကို
နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ လူသားများကို လက်ဆင့်ကမ်းမည်ဆို
သည့် လုပ်ထောင်မှုအရ ကုန်စည်ပြွဲကြီးကို လာရောက်ကြည့်ရသူ
များအား လူသားများ၏ တိုးတက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ၈။၈၈% တော်သည့်
အပြင် လာမည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ မျိုးဆက်များတွင် ထားရှိသည့်
မေတ္တာတရားနှင့် အိပ်မက်ကို မျိုးထောင်ပေးရန်စဉ်းစားပြီး ပြုလုပ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါး ... နောက်နှစ် ၅၀၀၀ က လူတွေကို လက်ထောင်ပေးဖို့
လား...၊ ဇရာမအတွေးအခေါ်ကြီးပဲ”

ကိုးနီးစကော့၏ကားကို ကြားရသူများသည် စော်ခက္ခာ
အံသကြပီးနောက်တွင် အိပ်မက်မက်သလို မျက်နှာသို့ ပြောင်းလဲ
သွားကာ အလေးထားရှိုးကျူးလာခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းပင် ပညာရှင်နှင့် နည်းပညာရှင်
စုစုပေါင်း ၅၀ ကို စိတ်ခေါ်၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ မျိုးဆက်များကို
လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်မည့်ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ်မှုပြုလုပ်ပြီး ၄၃% ကို
ထည့်မည့် ကြီးမားသည့် Capsule (ပစ္စည်းကို အလုပ်ပိတ်ထည့်ထား
သည့် ဆေးတောင့်ပုံစံထည့်စရာ) ကိုပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

မဆုရှိတဗုပ်စု၏ ပြေနှစ်းကို “မဆုရှိတဗြိတ်”ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့
လေသည်။ ၄၃% သည် အထောက်အအုံနှစ်ခုဖြစ်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံး
၌ နာရာတွင်ရှိသော ရေးဟောင်းတော်းပျောစေတဲ့မှ အထောက်
အအုံကို ပုံစံတူလုပ်ထားပြီး ဂျပန် စစ်စစ်ပုံစံအထောက်အအုံ ဖြစ်
သည်။ ထိုအပြင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေကန်နှင့် ဝါးပင် ၁ သောင်း

၂၁ ◊ အောင်ကျော်စိုး

ဖြင့် ဝန်းရုကာ လေးနက်တည်ပြုမှုနှင့် ညွင်သာမှုကို ဆင်မြန်းထား သော လုပ်သည့် အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် ရွှေးချယ်ထားသည့် ၂၀၉၈ ခုဗ္ဗာ သော မျက်မျာ်မျာ်ကောတ်နွေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများနှင့် ငင်းတိုကို ပြည့်စုံစွာ ထည့်သွေးထားသည့် အထူးပြုလုပ်ထားသော သံမကီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် Capsule ကိုပြုသော ထားသည်။

Capsule ကို "Time Capsule Expo 70" ဟု အမည် တင်ထားခဲ့သည်။

"လူဆိုတာက အသက်ရှင်စိုအတွက် ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း များစွာလိုအပ်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်နော် ဒါတောင်မှ ဒါကို နှစ် ၅၀၀၀ လောက်က လူတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းစိုးဆိုတာ အဲသွေ့စရာကောင်းလိုက်တာ နော်"

မြောက်မြားစွာသောလူများက ထိုသို့ပြောရင်းသက်ပြင်းချွဲ ကြလေသည်။

နောက်အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် ဂျပန်ရိုးရာ ရေနေ့ကြမ်း တည်ခင်းကြည့်ခဲသည့်အည့်ခန်းကို တည်ဆောက်ထားသည်။ လာ ရောက်ကြည့်ရှုသူများသည် ထိုအည့်ခန်းတွင် ဂျပန်တောင်းသံကို နားထောင်ရင်း ရေနေ့ကြမ်းဖော်တိုက် အည့်ခံခြင်းကို ကြည့်ရှုခဲ့စားသုံး အဆောင်ကြလေသည်။

နိုင်ငံမြားသားအပါအဝင် လူအမြောက်အမြားက ဂျပန်ရိုးရာ ရေနေ့ကြမ်းတည်ခင်းသည့်ဟန်ပန်ကို ထိုတွေခဲ့စားရင်း ဝမ်းသာ ကြည့်နဲ့နေကြလေသည်။

ပစ္စရှိတပြတိကြီးသည် ပြခန်းများထဲတွင် ရေပန်းအစား ဆုံးဖြစ်ပြီး ၆ လကြားပြုလုပ်သည့် ကုန်စည်ပြွဲအတွင်း ရှိခိုင်း သော လူများက ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

ကုန်စည်ပြွဲ ပြုလုပ်ရှိန်အတွင်း ၂၀၉၈ ပျီးသော နေ့စဉ်သုံး ပစ္စည်းများကို နှစ်ခုပြင်ဆင်ထားရှိခဲ့ပြီး Time Capsule ကိုလည်း အမှတ် (၁)၊ အမှတ် (၂) ဟူ၍ နှစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းထားသည့် Time Capsule နှစ်ခုစလုံးကို ကုန်စည်ပြွဲ၏ နောက်တစ်နှစ်ဖြစ်သည့် ရှိခိုင်း ၄၆ နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်)တွင် အိုဓာကာမြို့တွင်ရှိသော အိုဓာကာရဲတိုက်ကြီး၏ ပန်ခြားတွင်၌ ပြောမြှုပ်ခဲ့သည်။

အမှတ်စဉ် (၁) သည် ထိုအတိုင်း နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော် မြေကြီးထဲတွင် သိပ်ထားမည့်ဖြစ်သည်။

အမှတ်စဉ် (၂) ကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် တူးဖော်၍ ထို နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ၂၂၀၀ ပြည့်နှစ် ... ဆုံးပြီး နှစ် ၁၀၀ ပြည့်တိုင်း ပြန်လည်တူးဖော်ကာ အတွင်းကို ပြန်လည်စစ်ဆေး မည့် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြုလုပ်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကြာမြှုပ်သွားမည့် ဖြစ်သည်။

“ဒါက စိတ်တော်တော်ရည်ရမယ့်အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခါ လက်ရှိအသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေလည်း ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကလွှဲရင် ဘယ်သူမှကြည့်မိန်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက အိပ်မက်တစ်ခုပေါ့၊ အိပ်မက်

လူများက ထိသို့ပြောရင်း နှစ် ၅၀၀၀ ကြာပြီးနောက် လူ၊
လောကြီးကိုစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် အသစ်တည်
ဆောက်ထားသည့် “အဆုကတိန်းသိမ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်း” ၏ဥက္ကာဇူ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အဆုက” ဆိုသည်မှာ နာရာဓရိုင်၊ အဆုကရွာရှိသော
ဒေသကို ဆိုလိုသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကို နာရာမြို့သို့ မပြောင်း
ရွှေ့ပိုက ဘုရင်အဆင်လက်၏ နှစ်းတော်တည်ရှိခဲ့သည်အတွက်
ဘုရားကော်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်းတုတော်များ၊ ပေါ်များ အစရှိသည့်
ရေးဟောင်းအဆောက်အအုံများစွာ ရှိသည်ဟု လူသိများသည့်
ဒေသဖြစ်သည်။

“မစွေတာ မဆုရှိတာ၊ အဆုကဒေသက ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး ဒီအတိုင်း
ဆိုရင်တော့ အရေးကြီးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွှအနှစ်တွေက ပျက်စီး
ပျောက်ပျက်သွားကြတော့မယ်”

တစ်နောက် ကိုးနီးစကော့ကို မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ထိသို့
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လာခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်ကိုလည်း အကူအညီ
တောင်းရန်အတွက် အဆုက တိန်းသိမ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်းကို တည်
ထောင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်က ငှုံးဥက္ကာဇူရာထူးကို လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အိုဆာကာရဲတိုက်ရှိ Time Capsule သည် ကိုးနီးစကော့၏
အနာဂတ်မှလူများအတွက် အိပ်မက်ကိုဖော်ပြထားသည်ဟု ဆိုပါက

အဆုကတိန်းသိပ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်းသည် ရွှေးယင်က လူများ အတွက် အိပ်မက်ကိုဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုးဝါးဂဲနှစ် (၁၉၇၃ ခုနှစ်)တွင် ကိုးနီးစကော့သည် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်၏ နာယကအဖြစ်မှ နတ်ထွက်၌ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ အစားထိုးအနေဖြင့် ခုတိယွဲတွေ့ဖြစ်သည့် တကဟရှိ အရတာရောက် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရိုးဝါး ၅၅ နှစ် (၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်)တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ယန်းဇွဲ ၇ ဘီလျှော့ အသုံးပြု၍ စန်းရိုက်ခနိုင်၊ ချိုက်တာကိုဖြေတွင် "The Matsushita Institute of Government and Management" ဆိုသည့် ပညာရေးကျောင်းကိုတည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

"အနာဂတ်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံကို ကြိုးကျယ်ခမ်းနားတဲ့နိုင်ငံဖြစ်ဖို့ အတွက် နိုင်ငံရေးကိုအစပြုပြီး ကဏ္ဍအသီးသီးကနေ ဦးဆောင် ဗျာန်ပြနိုင်တဲ့ ထူးခွာန်တဲ့လူတွေကိုပြုစုံပြီးထောင်ပေးချင်တယ်"

ကြိုးတစ်ခေါက်သည် နှင့်ကဲ့သို့သောအိပ်မက်ကို အကောင် အထည်ဖော်ဆောင်ခြင်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသားများကို ခေါ်ယူရန်ကြညာသည့်အခါတွင် တစ် နိုင်ငံလုံးမှ ၉၀၇ ယောက်သော လူငယ်များက လျောာက်ထားလာ ကြသည်။ ထိုအထဲမှ ၂၃ ယောက်ကို ရွှေးချယ်၌ ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။

"The Institute of Government and Management"၏သင်ရှိုးညွှန်းတမ်းမှာ ၅၄နှစ်တာဖြစ်ပြီးအားလုံးကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားသော်ဒါဝန်ဖြစ်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားများသည် နေစဉ်နံနက် ၆ နာရီတွင် အိပ်ရာ
ထျွှေးသနရှင်းရေးမှစတင်လုပ်ဆောင်ရွက်သည်။

“ကျောင်းကိုလည်းသန့်သန့်ရှင်းရှင်းမထားနိုင်တဲ့ဘူတွေက
ဂျပန်နိုင်ငံကိုလည်းကြီးကျယ်မမဲ့နားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနီးစကျော် ထိုသို့သော အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံ၍
ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းစတင်တည်ထောင်ရှိနှစ်မှစ၍ အစပိုင်းလများတွင်
အသက် စဝ ကျော် ကိုးနီးစကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းထဲရှိလက်
ဖက်ရည်တည်ခင်းသော အဓန်းထဲတွင် နေထိုင်ကာ မနက်မိုးလင်း
သည်မှ အိပ်ရာဝင်ရှိနှစ်အထိ ကျောင်းသားများနှင့်အတူတူ လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းသားများသည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးကို အစပြု၍
ဘာသာရပ်အားလုံးကို လေ့လာရသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသွား
သင်စေခြင်းလည်း ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးသွားသည့်နောက်တွင်
ကျောင်းသားများသည် မိမိသွားလိုသည့် ဘဝလမ်းကြောင်းများကို
လွှတ်လပ်စွာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။

နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ချင်သူများလည်း မည်သည့်ပါတီကိုမဆို
ဝင်ရောက်နိုင်သော လွှတ်လပ်မှုပင် ရှိသည်။ အစိကအရေးကြီးသည်
မှာ ဂျပန်နိုင်ငံအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ဆောင်ရန်သာ
ဖြစ်ပေသည်။

၅ နှစ်ကြောပြီးသည့်နောက်တွင် ထိုကဲသို့သော ကိုးနီးစကျော်
သိန္တအတိုင်း လျှောက်လုမ်းခဲ့သည့် လူငယ်များက ကဏ္ဍအသီး
သီးသို့အတောင်စုစွာ ပုံသန်းနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အပိုမက်က အကောင် အထည်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ပျော်ရွင်ကြည်နားသည့် မျက်နှာဖြင့် ငှင့်တို့ ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းကို လျောက်လှမ်းစေခဲ့သည်။

ရွှေးဝါး ၅၇ နှစ် (၁၉၈၂ ခုနှစ်) တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ယန်း ငွေ ၃ ဘီလျှောက် လူဒါန်း၌ “အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သိပ္ပါန်း နည်းပညာ ဖောင်ဒေးရှင်း” ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

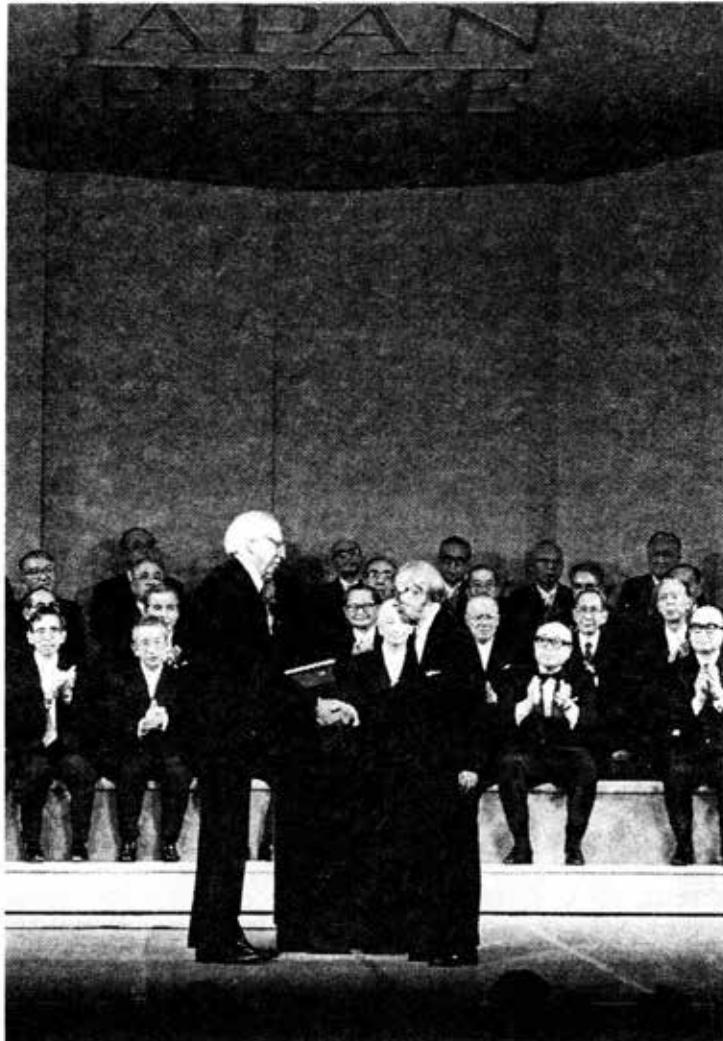
“ဖောင်ဒေးရှင်းကနေ ကမ္မာတစ်ဝန်းလုံးက သိပ္ပါန်း နည်းပညာစွဲ၊ မြို့မြို့အတွက် ပြုလုပ်ခဲ့သူတွေထက နှစ်စဉ် ၂ ယောက်စီ ရွှေးပြီး ဆုပေးချင်တယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့ဖြင့် ဓာတ်နာမည်ကို “ဂျပန်အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာဆူ”ဟု ဆုကြေားငွေကို တစ်ယောက်လျှင် ယန်းငွေ သန်း၍ ဝအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ယန်းငွေ သန်း ၅၀ ဆိုသည်မှာ နိုဘယ်ဆုနီးပါးလောက် ငွေပမာဏဖြစ်ပြီး ကမ္မာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံးဆုဖြစ် သည်။

“နိုဘယ်ဆုမှာလည်း သိပြီးသားဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီလိုဆုမှာ ဆုပေးတဲ့လူရဲနဲ့မည်ကို တပ်လေ့ရှိကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစွတာ မဆုရှိတက အဲဒါကို “မဆုရှိတရာ”လို့မပေးဘဲ “ဂျပန်အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာဆူ”လို့ ပေးခဲ့တယ်၊ အင်မတန်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နိမ့်ချပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ သိပ္ပါန်း နည်းပညာဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လက်ခံဆောင်ရွက်သူက ပြောခဲ့လေသည်။

“ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဓာ”ကို ပထမဗီးဆုံးအကြံမဲ ပေး
သည်မှာ ရှိုးဝါးဝေနှစ် (၁၉၈၅ ခုနှစ်)၊ စပြီလတွင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဓာပေးအပ်သည့်အခမ်းအနားတွင်

နှစ်မြောတသခြင်း

ရှိုးဝါး ၆၂ နှစ် (၁၉၈၇ ခုနှစ်)၊ ဖြောက်တွင် အရပ်သားကို ပေးအပ်သည့် အမြင့်ဆုံးဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည့် "The Grand Cordon of the Order of the Rising Sun, Paulownia Flower" ဆုကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

ဖောက်တွင် ရှိုးရာဝတ်စုဝတ်ဆင်၍ ငါးဆုတံဆိပ်ကို ရှိုံးဆွဲ၍ အမှတ်တရစာတ်ပုံရှိကြခဲ့သည်။ ထိုအရှိန်မှစ၍ ခန္ဓာကိုယ်မှ အားနည်းလာပြီး ပိုးချက်အသုံးပြုလာခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် နေအိပ်ကိုလည်း နိုင်နိမိယမြှုမှ ခနိမမြှုနို့ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်နားတွင်ရှိသော မဆုရှိတ အထိမ်းအမှတ်ဆေးရုံး အထူးခန်းသို့ ပြောင်းခွေခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုဒေါပစွဲည်းသည် အမျိုးတူပစွဲည်းများအားလုံး၏ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ ရောင်းရသည်ကို နှိုင်းယူဉ်သည့် ရာခိုင်နှုန်းကို (Share) ဟု ခေါ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ၁၀ ကော်သောကုမ္ပဏီများမှ ထုတ်လုပ်သည့် လျှပ်စစ်ပစွဲည်းကိုရယာများသည် ရှိုးဝါး ၆၂ နှစ် (၁၉၈၇ ခုနှစ်) ရယ်ယာကိုကြည့်ပါက မဆုရှိတအပ်စက ၂၄ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပြီး အပြတ်အသတ်ထိပ်ဆုံးတွင် ရှိုးပေါ်သည်။

မဆုရှိတအပ်စသည် ယခင်ကတည်းက ဂျပန်နိုင်ငံ ပြည်တွင် ၆၀၀ ခန်းနိုင်ငြားတွင် ၁၀၀ ကော်သည် အဖွဲ့ဝင်ကုမ္ပဏီများ ရှို့ခြားပြီး ကုမ္ပဏီအကြီးဆုံး အိမ်တွင်းလျှပ်စစ်ပစွဲည်းထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး မြန်မာစိန် (၁၉၈၉ ခုနှစ်)သည် အန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့၌
ရှိုးဝါးဒကာရာ၏က နတ်ရွာစံခဲ့ပြီး ဟေးဆေး ၁ နှစ်သို့ စတင်ခဲ့သည်
ဖြစ်သည်။

ငှါးနှစ် ဖြော်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ကိုးနီးစကော့သည် အအေးပါ
သဖြင့် ဆေးဝါးကုသခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လျင်မြန်စွာ ကျွန်းမာ
ရေး ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့လေသည်။

ထို့က ၂၇ ရက်နေ့နံနက်တွင် အဆုတ်ရောင်၍ အခြေအနေ
က ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ အကြောင်းကြားသဖြင့်
မဆုရိတာကျပ်စစ်မှ နာယကဖြစ်သူ မဆဟရနှင့် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ
ထနိအိအကိအိုးက အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ တဗြား
ဆွဲမျိုးသားချင်းများလည်း တွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲဗွဲ
ကြသည်။

၁၀ နာရီ ၆ မိန်၊ ကိုးနီးစကော့သည် အားလုံးအိုးရှေ့မောက်
တွင် အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ အသက်ရှာမှု ရပ်တန်သွားလေတော့
သည်။

ကိုးနီးစကော့ အသက် ဥက္ကဋ္ဌနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။

ငှါးနေ့ ညနေသတင်းစာတွင် တစ်နှစ်ငံလုံးသို့ ကြညာခဲ့
သည်။

ဖြော်လ ၃၀ ရက်နေ့၊ အိုးဆာကာမြို့၊ ချောင်းအိုးရပ်ကွက်၊ နို့ဟွန်း
ဂန်းကျိုးမှုရာဘက်ဆုအင်းတွင် အသုသာအမေးအနားကို ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

အသုဘအခမ်းအနားကို ဆွဲမျိုးသားချင်းများသာ ပြုလုပ်ခဲ့
သော်လည်း လူဦးရေ ၁၂၀၀၀ စန်က လာရောက်ပို့ဆောင်ခဲ့ကြ
သည်။

အသုဘစင်တွင် အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ဖြစ်သည်
“The Grand Cordon of the Order of Rising Sun, Pau-
lownia Flower” ဘွဲ့တဲ့ဆိပ်ကို ရှိတယ်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးတွင် ဆံပင်ဖြူ
ကိုးနီးစကော့က ကြီးမားသည့်သောင်ထဲတွင် ပြုးနေလေပေါ်သည်။

ပေါ် ၂၅ ရက်နေ့ ညနေတွင် နောက်ဆုံးအသုဘကို
အိုထာကာခရိုင် ဟိုရာတမြို့တွင်ရှိသည့် မရှုရိတလျှပ်စစ် အား
ကတားရုတွင် မရှုရိတလျှပ်စစ်အပ်စု၏ အသုဘအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် မရှုရိတ၏ကွယ်လွန်မှုကို ဝမ်းနည်းသည်
အနေဖြင့် ပိုးရွာချဲ့သော်လည်း ညနေတွင် တိတိသွားခဲ့သည်။

ပန်း၊ ပန်း၊ ပန်းများ တောင်ပုံရာပုံနေပြီး ငှါးတို့၏အလယ်
တွင် ကိုးနီးစကော့၏အရှိုးပြောနှင့်ကမ္မည်းမှတ်တိုင်ကို ပူဇော်ပြုသထား
သည်။

အပေါ်ဆုံးတွင် ကိုးနီးစကော့၏ပေါ်ပုံကိုလည်း ထောင်
ထားသည်။

မရှုရိတမိသားစုမဟုတ်သည့် ပြင်ပမှ ဦးရေ ၁၅၀၀၀၊
မရှုရိတနှင့်သက်ဆိုင်သည့်လူများက ဦးရေ ၅၀၀၀ လာရောက်
ဂါရဝါပြုခဲ့ကြသည်။

နယ်သာလန်မှ ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီ၏နာယက ဒက်ကလည်း
လာရောက်ဂါရဝပြုခဲ့သည်။

ဝန်ကြီးချပ် တကဲရှိတ နိဘိုးရူအစပြု၍ အမေရိကန်သမ္တ
ဘုရှိလည်း ဝမ်းနည်းကြောင်းသဝက်လွှာကို ပို့ခဲ့သည်။ အသုဘ
အမေးအနားကို ပြုဟန်တုသတင်းမှ တိုက်ရှိက်ထုတ်လွှင့်ပြသပြီး
တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မဆုရိတရုံးများတွင်ပြသခဲ့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌထန်အို၏အသံကရှိခတ်သွားခဲ့သည်။

“ပစ္စည်းကိုမထတ်လုပ်ခင်မှာ လူကိုအရင်ပျိုးထောင်ပါဆိုတဲ့
မဆုရိတ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုက အခုကာနေစပြီးတော့
လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဆက်ပြီးတော့မှ စွဲစွဲမြှေ့မြှေ့
သွားကြမယ် မဟုတ်လား...”

လာရောက်ဂါရဝပြုသူများ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထောင်ထား
သည့်ဓာတ်ပုံထဲမှ ကိုးနီးစကော်အပြုးကို ဖျတ်ခန့် မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

“ပြီးပါပြီ”

• • •

နိဂုံးချုပ်အမှာစကား

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ပထမဗီးဆုံး ပိရမစ်ကို စတင်တည်ဆောက် ခဲ့သည်မှာ လက်ရှိအချိန်မှ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ အကျိုက စတင်ခဲ့သည့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ရှိမျက်မောက်စေတ် လူသားများသည် ရှင်းပိရမစ်ကိုအခြေခံ၍ ရေးပဝေသကိုမှ လူသားများ၏ ဘိုးဘေး ဘိဘင်းမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ကျယ်ပြန်စွာသိရှိခဲ့ရသည်။

လက်ရှိမျက်မောက်စေတ် အိုဓာကာဖြိုတွင်ရှိသော အို ဓာကာရဲတိုက်ပန်းမြှိတွင် “Time Capsule Expo 70”ဟုနာမည် ပေးထားသည့် လုံးဝန်းသည့်သူတော်နှင့်ရှိသည့် ကြီးမားသော Capsuleကို မြော်ထားလေသည်။

ရှင်းသည် လက်ရှိမျက်မောက်စေတ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြု နေသည့် ၂၀၉၈ မျိုးသော သာမန်နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းထားသည့် Capsule ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကော်ကြောဖြီးသည့်

မျိုးဆက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ရှိုးဝါး င့် နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်)တွင် မြှုပ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ လူသားတို့၏ မျိုးရိုးကို သတိရနေသကဲ့သို့ နောင်လာမည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀မှ မျိုးဆက်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိရနေသည့်အနေအထားကို စဉ်းစား ကြည့်ပါ။ လူတိုင်းအတွက် အိပ်မက်ကဲ့သို့သော အံ့ဩစရာကောင်း လောက်သည့် မြင်ကွင်းကပေါ်လာပြီး ငါးကို တကယ့်လက်တွေ၊ အကောင်အထည်ဖော် ဖြစ်ပြောက်အောင် ရုတောင်းကြမည် မဟုတ်ပါလား...။

ထိုကဲ့သို့သောအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ပါက Time Capsule Expo 70 သည် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်မှ မျိုးဆက်သစ် များသာလျှင်မကဘဲ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြီးမားသောအိပ်မက်ကို ဖော်ဆောင်ပေးသည့်လက်ဆောင်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဤလက်ဆောင်ကိုပေးခဲ့တဲ့သူများ ဤစာအုပ်၏အဓိက ကတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ မဆုရိတာကိုနဲ့မကောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ပိဋ္ဌမစ်ခေတ်မှ လက်ရှိမျက်မှုဗ်မှုဗ်ခေတ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ တွင် လူသားများ၏ လူဇော်အသိင်းအရိုင်းသည် တစ်ဟုန် ထိုးပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ကြသည်။

ငါးသည် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ သမိုင်း၏ခေတ်အသီးသီးတွင် နိုင်ငံရေး၊ စက်မှုလုပ်ငန်း၊ သိပ္ပံပညာ၊ အနာပညာ အစရိတ်တို့မှ အမျိုးမျိုးသောကုန္ဏများတွင် ငါးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အကောင် အထည်ဖော် တွန်းအားပေးသူများက ပေါ်လာမှုအပေါ်တွင်လည်း မူတည်နေမည်ဖြစ်သည်။

မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့သည်လည်း ဂျပန်နိုင်ငံ၏ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းထုတ်ပုပ်ရေးလောကတွင် ထိကဲသို့သော ကြီးမားသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စက်မှုလုပ်ငန်းလောကတွင် ဖြည့်ဆည်း ပုံပိုးပေးရုံသာမကဘဲ Time Capsule Expo 70 အကြောင်းတွင် လည်း သိရှိထားပြီးကြောကဲသို့ အမြားတွင်လည်း လူများ၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် နစ်လိုစွယ်ရာများစွာရှိသူ ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအမျိုးမျိုး ထုတ်သမျှကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပါ။

အခက်အခဲကို အေးဆေးစွာဖြင့်ရင်ဆိုင်ရှုံး အမြဲတမ်းလူသား စန်သည့်နေ့းတွေးမှုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကျင့်သုံးခဲ့ပါ။

အိပ်မက်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ပေါ်ပါက ထပ်မံ့ရှုံး ကြီးမားသည့်အိပ်မက်ကို ရေးဆွဲရှုံးကြီးစားအား ထုတ်ခဲ့ပါ။

ကိုးနီးစကော့သည် မူလတန်း င တန်းအထိမျှသာ ပညာသင် ခဲ့ရပြီး သာမန်အားဖြင့်ဆိုပါက ရှင်းကိုဖုံးကွယ်ထားရှင်မည်ဖြစ်သော လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် လူများကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ကျွန်ုတ်က င တန်းအထိပဲ တက်ခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ပြီး တော့မှ မသိပါဘူး...”

ထိသိပြောရှုံး တစ်ဖက်သူ၏အကြံ့ဗြာက်ကို သေချာစွာနား ထောင်ခဲ့သည့်အတွက် အောင်မြင်မှုရသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြခဲ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စက်မှုလုပ်ငန်းလောကမှ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အောင်မြင်ရင်း တစ်ဖက်တွင်လည်း အနာဂတ်၏ လူသားနှင့် လူမှုအသိင်းအစိုင်း ဆက်လက်မလျောက်၍မရသည့် လမ်းကြောင်းကို အမြဲတမ်းစဉ်းစားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ငှါးသည် အနာဂတ်ကို ပခံးပြောင်းတာဝန်ယူမည့် ကလေး များကိုလည်း သိရှိစေချင်မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငှါးကိုခေါင်းထဲတွင်ထား၍ ဤဘအုပ်ကို ရေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့ ကွယ်လွန်သွားသည့်နေ့တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ သတင်းစာတွင်ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အရမ်းဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကို အမြဲထာဝရ အသက်ရှင်နေစေချင်တယ်”

ဟေးစေးရနှစ်၊ စွဲ့ဗြို့ပေါက်ကာလ
(၁၉၉၁ ခုနှစ်)
အိုကာမိတိဖမ်းယောရှိ

အခိုက ကိုးကားထားသည့် စာအုပ်စာပေများ

- “အိုင်မက်ကိုဂျိုးထောင်သည့် ဂျွဲနှိပ်၏ကိုယ်ရေးရာဇ်”
(The Nihon Keizai Shimbun)
- “ဘာမကြား” (Bunshun Bunko)
- “အကျွဲနှိပ်၏သွားရာလမ်းကြောင်းနှင့် စဉ်းစားပုံ”
(PHP Library)
- “အလုပ်၏အိုင်မက်နှင့် ဘဝ၏အိုင်မက်” (PHP Library)
- “လူသားအကြောင်းစဉ်းစားမြင်း (အတွဲခါ)”
(PHP Interface)

၂၃ ◊ အောင်ကျိုးမျိုး

- “PHP လမ်းကြောင်းဖွင့်ခြင်း” (PHP Interface)
(အစရိသည့် မဆုရိတ ကိုနဲ့ဝက် စာအုပ် ထုတ်ဝေသူ
များ)
- “မဆုရိတ ကိုနဲ့ဝက်လမ်းစဉ် ပန်းချီတာအုပ်” ဆာဝါဒ
ရှိဂါတက (Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd)
- “မဆုရိတ ကိုနဲ့ဝက် ကိုယ်ရေးအတွေ့ပွဲ၊ စိတ်နှလုံးသား
ကအမြတ်များ ပြုနေရာတွင်ရှိသည်”
အဲဂျိခဆုဟိကို (PHP Interface)
- “(ရှာဖွေခြင်း) မဆုရိတ ကိုနဲ့ဝက်၏ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့မှု
ကိုယ်တွေမှတ်တမ်း” (အိရိယာမ ရှိရှိ၊ နိယနာဂိမ်ချိအိုး
(တိုးဖြတ်)၊ အိုးယားမှန်း - တိုင်း(ပ)၊ ကုမ္ပဏီ(ထုတ်ဝေ)
- “မဆုရိတလျှပ်စစ် နှစ် (၅၀) အကျဉ်းချုပ်” (Matsushita
Electric Industrial Co.,Ltd)လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်း(PHP)
၁၉၄၇ခုနှစ်၊ ဒြပ်လထုတ်(ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်း)

မာရေးသူ - အိုကာမြတ် ဘန်းလယော

၁၉၃၀ ပြည့်နစ်တွင် အီဘယာကိခရိုင်တွင် မွေးဖွား၍ တိုကျိုး
တဲဌာသိုလ်မှရသတေပေဝန္တဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

တပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးနောက်
တပေရေးသားရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ ရေးသားခဲ့သည့်တေအုပ်များမှာ -

“အုကိကို သွားရာ လမ်းကြောင်း” (အစုနာရိတာအုပ်တိုက်)၊

“ပျက်လှည့်ဆရာတ် သစ်သီးဖန်တီးမှု” (ရမွန်တာပုံနှိပ်တိုက်)၊

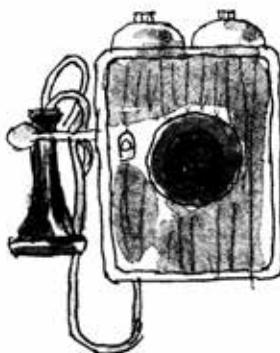
“နှင်းဆီ၏နှလုံးသားက ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ကော်ခြင်း”

“တောင့်နှင့် အသက်ရှင်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၈၀)”

(ရင်းနှစ်အုပ်စလုံးမှာ PHP Interface မှထုတ်ဝေခဲ့သည်)

အစရှိသည့်တို့ဖြစ်သည်။

လက်ရှိနေရပ်လိပ်စာ - 1-1-26-228 Funabori, Edogawa-ku, Tokyo 134

ပန်းချီ - ဒေါသာအုံ

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရီမားနဲ့ခရိုင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဂျပန် နိုင်ငံ အနုပညာရှင်သမဂ္ဂ အသင်းဝင်ဖြစ်ပြီး လူငယ်စာပေပညာရှင် အသင်းဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သည့်ပန်းချီများမှာ -

“ဝေလင်းကမ်းတက်သည့်နှံနက်” (ဝအဲလတာအုပ်တိုက်)၊

“အမေသူနာပြီ” (အိုဝစကိုစာအုပ်တိုက်)၊

“ဝကားလုံးများ၏ပင်လယ်ပြင်ကို နိုးတိမ်စီး၍”

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အကောင်းဆုံးသော ခါယာကုရိအရပ်ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သူ (ငှါးကို PHP Interface မှထုတ်ဝေသည်)၊

အစရိသည်တို့ဖြစ်သည်။

လက်ရီးနေရပ်လိပ်စာ - 1-28-12 Kashiwa-cho,

Tachikawa-shi, Tokyo 190

ဓာတ်ပုံ - Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd